Финский журнал „КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 4 HUHTIKUU № 4

SISÄLTÖ: Siv.

Toukokuun 1 päivä 145
Puoluekontrollikomissian III plenum — *V. Bogushevskij* 149
Maatalouden edessäolevista tehtävistä Karjalassa — *P. Vilbert* 158
Aunuksen puoluejärjestö puoluedokumenttien vaihdon edellä — *I. Vlasov* 165
Yrjö Sirola — *J. K. Lehtinen* 168
„Asia, jolle sinä pyhitit koko elämäsi, tulee voittamaan koko maailmassa“ — *O. V. Kuusinen* 174
Espanjan vaalit ja kansanrintaman voitto — *E. Gerö* . 177
Toveri Fritz Heckertin muistolle 186
Marxismin klassikot kielestä — *V. I. Stelletskij* . . . 188
Taloudellinen asema kapitalistisissa maissa — *M. Joelson, A. Tivelj* 191

1 9 3 6
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Ленинград „24", Харьковская 7, Гос. изд. „КИРЬЯ"

№ 4 (153) HUHTIKUU 1936

Toukokuun 1 päivä

TOUKOKUUN 1 päivää, työtätekeväin kumouksellisten voimain kansainvälistä katselmuspäivää, vietetään tänä vuonna varsin kärjistyneen maailmantilanteen vallitessa.

Kapitalistisessa maailmassa jatkuu edelleen jo seitsemän vuotta sitten alkanut yleinen talouspula omalaatuisena depressiona. Havaittavissa oleva kapitalistimaiden talouselämän elpyminen on kovin epätasaista ja horjahtelevaa. Vain harvoissa maissa on kapitalistinen tuotanto kyennyt saavuttamaan kriisinedellisen tason, useimmissa maissa ja aloilla se jää siitä yhä vielä huomattavasti jälkeen ja eräissä maissa pysyy milteipä kriisin alimman pisteen seutuvilla. Teollisuustuotannon taso kapitalistisessa maailmassa kokonaisuudessaan on yhä vielä, 3½ vuoden kuluttua kriisin alimmasta pisteestä, 16 % alempana v. 1929 tasoa. Sielläkään, missä tuotanto on kohonnut, kapitalismi ei ole kyennyt voittamaan eikä edes tuntuvammin supistamaan työttömyyttä. Työläisten ja työtätekevien elintaso pysyy alhaisena, ollen siitä seurauksena sisäisten markkinain jatkuva ahtaus. Ulkoisia markkinoita etsiessään kapitalistiset maat törmäävät yhä vaikeampiin esteisiin, joita muodostavat niiden välillä käynnissä oleva ankara kilpataistelu suojelustulleineen, dumpingeineen ja muine tässä taistelussa käytettyine keinoineen. Maailmankauppa kehittyy tavattoman hitaasti, ollen yhä vielä lähes kolme kertaa alemmalla tasolla kuin ennen sotaa. Yleensä ei ole nähtävissä mitään perustetta siihen, että nykyinen osittainen elpyminen johtaisi yleiseen elpymiseen koko kapitalistisessa maailmassa. Niissäkin maissa, missä elpyminen on tuntuvin, kypsyvät jo, kapitalismin yleisen pulan ja sen yhä terävöityvien sisäisten ristiriitojen pohjalla, kriisin uuden syvenemisen ainekset.

Tällaisissa oloissa ei maailman taloudellisen tilan osittainen parantuminen johda eikä voi johtaa sodan vaaran vähentymiseen. Kapitalististen maiden väliset suhteet päinvastoin kärjistyvät, taistelu maailman uudestijaosta kiihtyy. Monet porvarillisetkin politiikot ja taloustieteilijät myöntävät avoimesti tilanteen eräissä fasistisissa maissa olevan sellaisen, että niillä on edessään vain kaksi vaihtoehtoa: joko sisäinen romahdus, kumouksellisten voimain purkaus maassa, tai — sota. Nämä maat valmistavatkin sotaa erikoisen rajulla kiihkolla. Locarnon sopimuksen purkamisella on fasistinen Saksa jälleen kerran osoittanut, että koko sen politiikka tähtää sotaan, että rauhan asemien lujittuminen on sille sietämätöntä, että se haluaa riitoja ja selkkauksia, jotka sopivaksi katsomallaan hetkellä voisi kehittää sodaksi. Feodaalis-imperialistinen Japani harjottaa edelleen häikäilemätöntä vallotuspolitiikkaansa Kiinassa ja lakkaamatta toimeenpanee provokatioita selkkausten synnyttämiseksi

Neuvostoliiton ja Mongolian kansantasavallan kanssa. Fasistinen Italia jatkaa julkeata rosvosotaansa Abessinian kansaa vastaan. Sodan liekit leimahtelevat maailman eri kulmilla, ja saattaa olla vain hetken kysymys, milloin ne loimahtavat uudeksi hirveäksi maailmanpaloksi.

Kapitalistisen ja sosialistisen järjestelmän lakkaamatta voimistuvan vastakohtaisuuden edessä kasvaa taantumuksen voimien viha ja kiukku sosialismin maata kohtaan. Fasistiset piirit, varsinkin Saksassa ja Japanissa, provosoivat erikoisesti sotaa SSSR:ää vastaan.

SSSR ei pelkää sotaa. Sillä on takeena rajojensa turvallisuudesta mahtava ja uusimmalla tekniikalla varustettu Punainen armeija, joka samoinkuin sen vapaat ja onnelliset kansat, on rajattomasti uskollinen sosialistiselle synnyinmaalleen. Mutta se ei halua sotaa. Se on aina ajanut ja ajaa järkähtämätöntä rauhanpolitiikkaa, koska tämä rauhanpolitiikka on maailman proletariaatin ja sen vapaustaistelun etujen mukainen, koska ajatus kaikista imperialistisista valtauksista on Neuvostomaalle periaatteellisesti vieras ja koska rauha turvaa sille suotuisimmat ehdot sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen kansojensa onneksi.

Toisin on laita fasististen vallanpitäjäin. He etsivät sodasta pelastustaan. Anastus- ja rosvosotien avulla he toivovat voivansa vaimentaa kiusaamiensa kansajoukkojen tyytymättömyyden. Epäilemättä ovat heidän toiveensa raukeavat tyhjiin. Suursota, jos he sen sytyttävät, on lopullisesti päästävä irti ne kumoukselliset voimat, jotka tuhoavat kapitalismin ja fasismin hirmuvallan. Mutta se suursota on maksava ihmiskunnalle hirvittäviä kärsimyksiä ja menetyksiä, se voi muuttaa raunioiksi monia maita ja pysähdyttää niissä kaiken taloudellisen ja kulttuurisen edistyksen pitkäksi aikaa. Sodan sytyttäminen on kamala rikos, ja kaikkien niiden, joille ihmiskunnan edistyksen asia on kallis, on se estettävä.

Ja se voidaan estää! Kapitalismi ja fasismi johtavat sotaan, ainoa "lahja" jonka ne voivat kansoille valmistaa, on sota. Mutta sota ei ole mikään kohtalonomainen välttämättömyys, jonka täyttymystä ei voitaisi ehkäistä. Kansajoukkojen, jotka missään maassa eivät halua sotaa. yhteinen taistelu voi, niinkuin Kominternin VII kongressi osoitti, estää kammottavan rikoksen, halvaannuttaa fasististen sodansytyttäjäin kädet. "Me tiedämme, että sota on kapitalistisen järjestelmän kiertämätön seuralainen... Mutta me tiedämme myöskin, että kaikki ihmisyhteiskunnan kehityskysymykset ratkaisee loppukädessä taistelu — joukkojen taistelu" (Ercoli).

Ja todellakin: mitä näemme nyt kapitalistisessa maailmassa? Siellä tapahtuu huomattava voimasuhteiden uudelleenjakautuminen. Fasismi, tuo kapitalismin viimeinen toivo ja valtti, kohtaa tiellään yhä vankemman vastuksen. Kapitalismin, fasismin ja sodan mustaa rintamaa vastaan ryhmittyvät eri maissa kommunististen puolueiden johdolla sosialismin, edistyksen ja rauhan voimat. Kansanrintama, jonka tehtävät Kominternin VII kongressi aikaisemman taistelukokemuksen pohjalla määritteli niin selvästi ja tyhjentävästi, laajenee ja voittaa. Espanjassa se on saanut ensimmäiset loistavat voittonsa, kukistanut fasistisen hirmuvallan, vallannut kansalle takaisin joukon demokraattisia vapauksia ja käy nyt laajaa taistelua kansanvallankumouksen edelleen kehittämiseksi. Ranskassa on kansanrintama kyennyt pysähdyttämään fasismin hyökkäyksen. Kokemus ja käytäntö opettaa joukkoja. Kokemus on opettanut ja opettaa työläisjoukoille, että sosialidemokratian harjoittama yhteistoiminta porvariston kanssa, työväenluokan voimien hajoittaminen ja antautuminen kapitalismin edessä ei voi työväenluokalle mitään antaa tai pelas-

taa, mutta vie vain fasistiseen tyranniuteen. Käytäntö opettaa kansajoukoille, että fasismi, niin riemunheleitä lupauksia kuin se demagogiansa yrttitarhassa kasvattaakin, todellisuudessa merkitsee kansoille vain nälkää, kurjuutta, oikeudettomuutta, keskitysleirejä ja sodan kauhuja. Ja kansanrintaman voittoisan taistelun kokemukset Ranskassa ja Espanjassa ovat niille osoittaneet, että fasismi voidaan kaataa ja sen päällekarkaus estää, jos kansajoukot, kaikki fasismin vastustajat yhtyvät päättävään taisteluun sitä vastaan. Niinpä kasvaakin kaikissa maissa työläis- ja työtätekevissä joukoissa halu yhdistää voimat taisteluun fasismia ja kapitalismia vastaan. Yhteis- ja kansanrintaman ajatus herättää, sosialidemokraattien taantumuksellisten johtajain ja muiden niihin verrattavain ainesten vastuksesta huolimatta, joukoissa yhä laajempaa vastakaikua ja toteutuu käytännössä.

Kapitalistisissa maissa käyvät työtätekevät joukot toukok. 1 p:n mielenosoituksiin yhteis- ja kansanrintaman tunnuksilla julistaen taistelua kapitalismia, fasismia ja sotaa vastaan. Useissa tapauksissa muodostuvat nämä mielenosoitukset nyt, ensi kerran moniin vuosiin, työväenliikkeen eri suuntiin lukeutuvain työläisten yhteisiksi taisteluesiintymisiksi, yhtenäisen taistelutahdon demonstratioiksi. Se antaa toukok. 1 p:lle kapitalistisissa maissa tänä vuonna erikoisen merkityksen.

Työtätekevien joukkojen taisteluesiintymisiin kapitalistisissa maissa toukok. 1 pnä yhtyvät siirto- ja puolsiirtomaiden riistettyjen ja kiusattujen kansojen miljoonaiset joukot. Imperialismivastaisten vapausliikkeiden ja demokraattisen kansanvallankumouksen taisteluviirit hulmuavat Etelä- ja Keski-Amerikan valtioissa, Egyptissä, Aasian maissa. Kiinan kansan parhaat voimat nousevat taisteluun maansa itsenäisyyden ja vapauden puolesta guomintanilaisen porvariston häpeällistä maankavallusta ja japanilaisten imperialistien kanssa harjoittamaa salavuoteutta vastaan. Kaikkien näiden liikkeiden rehelliset ja asialleen loppuun saakka uskolliset edustajat näkevät tosi liittolaisensa kapitalististen maiden demonstreeraavissa työtätekevissä joukoissa ja niiden johtajissa, kommunistisissa puolueissa.

Riistettyjen ja sorrettujen yhteisrintama katselmoi voimiaan koko maailmassa, Pariisista New-Yorkiin, Buenos Airesiin, Bombayhin ja Peipiniin saakka.

Ja tähän maailmanmittaiseen yhteisrintamaan liittyy mahtava voima, joka saa miljoonien ja taas miljoonien mielet täyttymään ilosta, toivosta ja ylpeydestä — SSSR.

Kahden järjestelmän — sosialistisen ja kapitalistisen — välinen vastakohtaisuus piirtyy hetki hetkeltä yhä selvempänä, voimakkaampana, kiistattomampana maailman kaikkien kansojen näkyviin.

Kapitalistinen järjestelmä ei kykene viemään elämää eteenpäin. Se pitää tuotantovoimia tuotantosuhteittensa vankina. Siitä johtuen on sen kaikissa huokosissa salpautuneisuuden, kuumeen, riutumisen tuntu, lahoamisen löyhkä. Rehellisellä työllä ansaittu toimeentulo on muuttunut miljoonille ihmisille asiaksi, josta he tuskin tohtivat enää edes unelmoida. Kaikkialla liikkuu hädän, kerjäläisyyden ja nälän luiseva aave. Ja taustalla pälyää pääkallon-kasvoineen fasismi ja koko sen matkasaattue: henkinen ja fyysillinen terrori, kirjaroviot, pimentolaisuus, noituus, sota...

Toisin on sosialismin maassa! Köyhyys ja nälkä ovat täällä etäisen menneisyyden muistoja. Joka ihmisellä on varmuus työstä, toimeentulon ansaitsemisesta, tulevaisuudesta. Tuotantosuhteet eivät kahlitse ja häiritse tuotantovoimia. Sosialististen tuotantosuhteiden ja uuden tekniikan pohjalla kohoaa kansan luomisinto, joka on saanut korkeimman

ilmauksensa stahanovilaisessa liikkeessä ja joka tuotannon eri aloilla kehkeytyy valtaviksi saavutuksiksi. Rautateillämme, joiden tämän vuoden ohjelma edellyttää keskimäärin 76,5 tuh. vaunun lastausta vuorokaudessa, lastataan nyt jo yli 90 tuh. vaunua ja tehtäväksi on otettu päästä tämän vuoden aikana 100 tuh. vaunun lastaukseen vuorokaudessa. Teollisuutemme kohottaa tuotantoaan väkevin tempoin; tämän vuoden I neljänneksellä kohosi suurteollisuutemme tuotanto kokonaisuudessaan 30,1 %:lla viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna, raskaan teollisuuden 38 %:lla ja ravintoaineteollisuuden 31,7 %:lla. Stahanovilainen liike leviää yhä laajemmalle kansantalouden kaikille aloille ja laajan maan etäisimpiinkin ääriin, antaen yhä runsaampia tuotantotuloksia. Parhaillaan tarkastetaan teollisuuslaitoksissamme stahanovilaisten työtapojen kokemuksia ja opetuksia, valmistaudutaan siirtymään vakinaisesti stahanovilaisiin työmenetelmiin. Tuotannon kasvaessa kohoaa myös kansajoukkojen yleinen hyvinvointi lakkaamatta. Se luo uusia tarpeita, uuden ponnahduskohdan tuotannon edelleen kehittymiselle. Sosialistinen järjestelmä, joka ei tunne riistoa eikä tuotannon anarkiaa, ei tunne myöskään pulia. Kehitys kulkee sen vallitessa yhtämittaisesti nousevaa linjaa.

Niinpä sosialismin maa onkin antanut työtätekevälle kansalle, ensi kertaa koko ihmiskunnan elämässä, todella vapaan, huolettoman ja iloisen elämän. Se on avannut ennenaavistamattomat kukoistusmahdollisuudet kulttuurille, tieteille ja taiteille, ja kehittää demokratiaa sellaiseen täydellisyyteen, mitä ei ole milloinkaan aikaisemmin nähty. Stahanovilainen liike valmistaa ehtoja ihmisyhteiskunnan korkeimpaan muotoon, kommunismiin, siirtymiselle.

Kapitalismi, jolla itsellään ei ole tulevaisuutta, riistää tulevaisuuden nuorisolta, myrkyttää sen elämän. Lukemattomat nuoret ihmiset kapitalismin maissa ovat vailla mahdollisuutta käyttää ja kehittää kykyjään ja taitojaan. Nuoren polven keskuudessa, mikäli sille ei vielä ole selvinnyt kumouksellisen taistelun tie, leviää pessimismi ja elämänpelko. Sosialismin maa takaa nuorisolleen mahdollisuuden työhön, opiskeluun ja kehitykseen. Sosialismin maan nuoriso on täynnä rohkeata elämäniloa, uskoa tulevaisuuteen, luomistarmoa ja rakkautta synnyinmaataan kohtaan, niinkuin viimeksi Leniniläisen kommunistisen nuorisoliittomme X edustajakokous selvästi osoitti.

Kapitalistisen maailman kamppaillessa erikoislaatuisen depression oloissa, jolloin vain pieni määrä työläisiä voi ansaita niukan leivän, mutta suuret joukot jäävät vaille toimeentulon mahdollisuuksia, Neuvostoliitossa työtätekevien aineellinen asema jatkuvasti kohoaa ja kulttuuri kasvaa. Siitä voidaan esittää lukemattomia esimerkkejä. Sosialistinen järjestelmä osoittaa täysin vastaavansa niitä toiveita, joita työväenluokka on siltä aina odottanut.

Neuvostoliiton työtätekevillä on jo tänään elämän standartti niin korkea, että täysin oikeutetusti voidaan ja pitää puhua iloisesta elämästä.

Kautta koko laajan sosialistisen isänmaamme, kaikkien proletaarien ainoan todellisen isänmaan, valmistautuvat kaikki työtätekevät toukok. 1 p:n viettoon iloisina ja toivorikkaina. Heille on toukok. 1 päivä todellinen vapauden juhla, päivä, jolloin Neuvostomaan työtätekevä kansa joukkotilaisuuksissa — mielenosoituksissa, kokouksissa ja miitingeissä — tuo ilmi elämän ilonsa. Uuden yhteiskunnan ihmiset näkevät suuren sosialistisen vallankumouksen hedelmien kypsyvän hetki hetkeltä yhä ihanimpina, ja siitä aiheutuva riemukas tunne purkautuu esille tuhansissa eri muodoissa, täyteläisenä, vapaana, kunkin sisäisen halun ja tahdon välittömänä ilmaisuna.

Mutta samalla kun SSSR:n vapaat

kansalaiset viettävät iloisina toukok. 1 päivää niiden voittojen johdosta, joita sosialismin suuressa isänmaassa on saavutettu stahanovilaisten ja koko työtätekevän kansan yhteisillä ponnistuksilla, samalla he muistavat luokkaveljiään kapitalismin maissa, sorrettuja ja riistettyjä, ilmituoden täyden solidarisuutensa heitä kohtaan ja ojentaen heille käden yhteisessä taistelussa sosialismin puolesta. He eivät ole unohtaneet eivätkä unohda, että luokkaveljet kapitalismin maissa huokaavat ankaran sorron ja riiston alaisina, kuten Venäjän työläiset siihen saakka, kunnes he Lokakuun suuressa sosialistisessa kumouksessa nousivat Leninin puolueen johdolla kapitalistien valtaa vastaan, kukistivat sen ja pystyttäen proletariaatin diktatuurin takasivat itselleen mahdollisuuden uuden yhteiskunnan rakentamiseen. SSSR:n työtätekevä kansa iloitsee aina ja vilpittömästi kaikista uusista voitoista, joita työtätekevät vapaustaistelussaan kapitalistisessa maailmassa saavuttavat.

Neuvostoliiton esimerkki, sen osoittaessa, kuinka työtätekevät voivat rakentaa itselleen vapaan ja iloisen elämän, kannustaa kaikkien maiden riistettyjä ja sorrettuja seuraamaan sitä. Ja tämä suuri esimerkki on heille toukok. 1 päivänäkin kannustimena, joka sytyttää heidän mielensä, saa heidät liikkeelle ja voittamaan vaikeudet taistelussa kapitalismia, fasismia ja sotaa vastaan.

Eläköön toukok. 1. päivä, kaikkien maiden proletaarien taistelun ja veljeyden suuri juhlapäivä!

Eläköön kaikkien maiden työtätekevien yhteinen taistelu kapitalismia, fasismia ja sotaa vastaan!

Eläköön kapitalististen maiden työtätekeväin pikainen voitto riistäjistään ja sortajistaan! Eläköön neuvostot, eläköön proletariaatin diktatuuri!

Eläköön stahanovilainen liike sosialismin voittojen täydellistämiseksi ja ehtojen luomiseksi kommunismiin siirtymiselle!

Eläköön NKP(b):n ja Neuvostoliiton ja koko maailman työläisten ja työtätekeväin rakastama suuri johtaja, tov. Stalin!

Eläköön Komintern, maailman vallankumouksen esikunta!

Puoluekontrollikomissian III plenum*)

V. BOGUSHEVSKIJ

PUOLUEKONTROLLIKOMISSIAN III plenum kokoontui hetkellä, jolloin puoluekontrollilla jo oli kaksivuotinen työkokemus. Se antoi plenumille mahdollisuuden tehdä erittäin tärkeitä johtopäätöksiä työn järjestämisestä NKP(b):n KK:n ja hallituksen päätösten toimeenpanon tarkastuksen alalla sekä suunnitella tämän työn vakavan uudestijärjestelyn, joka takaa niiden tehtävien todellisen täyttämisen, mitä puolueen XVII edustajakokous piti silmällä muodostaessaan p u o luekontrollikomissian.

PKK:n III plenum kokoontui välittömästi sen jälkeen, kun oli tehty yhteenvedot puoluedokumenttien tarkastuksesta, joka paljasti kokonaisen sarjan puutteita puoluetyössä ja osoitti, että puoluesääntöjä monissa tapauksissa, varsinkaan puolueeseen hyväksymis- ja puolueesta erottamisjärjestykseen sekä puoluerangaistusten antamisjärjestykseen nähden, ei ollenkaan noudateta; tarkastus pal-

*) Lyhennetty suomennos.

jasti puoluejärjestöjen jäsenistössä melkoisesti puolueen suoranaisia vihollisia, jotka olivat petoksella tunkeutuneet siihen, sekä myöskin aivan rappeutuneita ihmisiä. Osa syystä kaiken tämän johdosta lankeaa ehdottomasti, kuten tov. Jezhov plenumissa oikein merkitsi, puoluekontrollille. Joka tapauksessa puolueen NKP(b):n KK:n joulukuun plenumissa tekemät yhteenvedot puoluedokumenttien tarkastuksesta tekivät PKK:n plenumille mahdolliseksi erittäin perusteellisesti ja uudella tapaa asettaa kysymyksen puoluerangaistusten antamisjärjestyksestä ja PKK:n puoluekollegioiden työstä.

*

PKK:n III plenumin työjärjestyksen toinen ja kolmas kohta oli omistettu PKK:n puoluekollegioiden työlle ja NKP(b):n jäsenille ja kandidaateille annettavien puoluerangaistusten antamisjärjestykselle. Tt. Shkirjatovin ja Jaroslavskin näistä kysymyksistä esittämät selostukset käsiteltiin yhdessä, koska molemmat kysymykset eroittamattomasti yhdistyvät toisiinsa, ja niiden johdosta hyväksyttiin yhteinen päätös.

Nämä molemmat kysymykset yhdistyvät kiinteimmällä tavalla ja, voidaan sanoa, suoraan juontuvat siitä valtavasta työstä, jonka puolue on puoluedokumenttien tarkastuksessa suorittanut, ja niistä yhteenvedoista, joita tässä suhteessa teki NKP(b):n joulukuun plenum.

Puoluedokumenttien tarkastus paljasti kokonaisen sarjan suuria puutteita puoluetyössä. Se osoitti erikoisesti, että "monet puoluejärjestöt eivät ole kasvattaneet kommunisteja puoluesääntöjen ankaran noudattamisen hengessä eivätkä ole käyneet vakavaa ja systemaattista taistelua puoluekurin rikkomuksia vastaan" (PKK:n III plenumin päätöksestä).

Tämä vakava ja systemaattinen taistelu puoluekurin rikkomuksia vastaan on monissa järjestöissä vaihdettu summittaiseen puoluerangaistusten jakamiseen NKP(b):n jäsenille ja kandidaateille, joka menetelmä on muuttanut tuon terävän aseen taistelussa kurin puolesta eräänlaiseksi byrokraattiseksi toimenpiteeksi. Monilukuiset selostuksissa ja myös keskustelussa esitetyt esimerkit selvästi kertoivat tästä. On sarja puolueen rajonijärjestöjä, joissa yli 50 %:lla puolueen jäsenistä ja kandidaateista on joitakin puoluerangaistuksia. Polovinan rajonissa Tsheljabinskin alueella esim. annettiin y h d e s s ä rajonikomitean istunnossa puoluerangaistuksia, aina puolueesta erottamiseen saakka, 15 %:lle puoluejärjestön jäsenistä.

Kolhoosin puheenjohtaja Romanovilla Stalingradin aluepiirin Rudnetskin rajonissa on valtava määrä puoluerangaistuksia. Hän alkoi saada niitä jo kandidaattina ollessaan — tammikuusta v. 1931. V. 1931 hän sai muistutuksen karjanhankintasuunnitelman täyttämättä jäämisestä, ankaran muistutuksen samasta syystä, sitten ankaran muistutuksen varoituksineen huonosta sadonkorjuuseen valmistautumisesta, muistutuksen viljanhankintojen täyttämättä jäämisestä, muistutuksen vihannesten haaskauksesta, ankaran muistutuksen finanssisuunnitelman täyttämättä jättämisestä. V. 1932 sai hän muistutuksen huonosta kylvöjen johtamisesta, ankaran muistutuksen juopottelusta, ankaran muistutuksen varoituksineen väärästä varojen käytöstä ja huonosta johtamisesta, muistutuksen huonosta työstä kolhoosilaisten vasikoilla varustamiseksi. V. 1933 — ankara muistutus varoituksineen viljanhankintojen rikollisen hitaiden tempojen vuoksi j.n.e. V. 1934 — viisi muistutusta. Samoin myös v. 1935. Uusi maatalousvuosi — kylvöt, sadonkorjuu, viljanhankinta — ja uusi ryöppy rangaistuksia: muistutus, ankara muistutus, ankara muistutus varoituksineen...

Millainen vaikutus voi olla puolue- ja valtiokurin lujittumiseen tällaisessa määrässä ja tässä järjestyksessä

annetuilla muistutuksilla? Jo itse Romanoville annettujen muistutusten määrä todistaa, että ne lakkasivat tyyten vaikuttamasta, että nämä muistutukset vain höllensivät kuria, mutta eivät lujittaneet sitä.

Sensijaan, että olisivat perinpohjin muuttaneet tämän ilmeisesti kelpaamattoman järjestelmän, eräät puoluejärjestöt astuivat sen "täydellistämisen" tielle, s.o. alkoivat kaikin tavoin vaihetella rangaistustoimenpiteitä, kirjaimellisesti harjaannuttaen itseään tähän kiittämättömään hommaan, ujostelematta suoranaisia puoluesääntöjen rikkomisiakaan. Eräs Kievin alueen rajonikomiteoita otti käytäntöön uuden puoluerangaistusmetodin — ehdollisen erottamisen puolueesta. Esim. kolhoosin puheenjohtajalle annetaan tehtäväksi 24 tunnin ajalla järjestää puimatanner; häneltä otetaan puoluekirja, ja hänet katsotaan ehdollisesti erotetuksi; jos puimatanner järjestetään määrätyssä ajassa, annetaan puoluekirja takaisin. On kuvaavaa, että samainen rajonikomitea antoi viime vuoden aikana sivu peruspuoluejärjestöjen 30 muistutusta ja 8 ankaraa muistutusta, ilman että perusjärjestöt tiesivät tästä mitään ja että kukaan niissä olisi näitä puoluerangaistuksia käsitellyt.

Suuri määrä puoluerangaistuksia langetetaan asianomaisen poissa ollessa, kutsumatta kuultavaksi sitä, jolle rangaistus annetaan.

PKK:n III plenumin päätöksessä sanotaan suoraan:

"Vain siten, ettei ymmärretä puoluerangaistusten tarkoitusta ja merkitystä puolueen jäsenten puolue- ja valtiokurin hengessä kasvattamisen keinona, voidaan selittää se tosiasia, että monet puolueen perusjärjestöt ovat lakanneet huolellisesti käsittelemästä yleisissä kokouksissaan puolueen jäsenten rikkomuksia ja ovat rajoittaneet tehtävänsä vain hairahtuneelle puolueen jäsenelle tai kandidaatille määrättävän rangaistustoimenpiteen käsittelemiseen puoluekomitean ahtaassa istunnossa."

PKK:n III plenumin päätös aivan oikein asettaa tämän kysymyksen keskiöksi koko puoluerangaistusten käytännössä, velvoittaen perusjärjestöt käsittelemään puolueen jäsenten rikkomukset yleisissä kokouksissa, koska itse puolueen jäsenen rikkomuksen käsittely voi olla kasvatusvälineenä ei vain rikkomuksen tehneeseen puolueen jäseneen, vaan koko perusjärjestöön nähden, ja koko puoluekollektiivissa tulee kasvattaa vastuunalaisuuden tunnetta sen jokaisen yksityisen jäsenen käyttäytymisestä.

Mistä, niinkuin tuntuisi, näiden puolueen jäsenille langetettujen monilukuisten puoluerangaistusten pitäisi olla todistuksena? Tietysti taistelusta kurin puolesta, taistelusta puolueen sääntöjen rikkomuksia vastaan, valppaudesta. Kuitenkin puoluedokumenttien tarkastus selvästi osoitti, että monet puoluejärjestöt, joissa on ollut käytännössä puoluerangaistusten joukottainen jako, samalla ovat sangen huonosti paljastaneet rappeutuneita ja puolueelle vihamielisiä henkilöitä, jättäen heidän rikollisen toimintansa usein rankaisematta.

Eihän ole sattuma, että melkoinen määrä puolueen jäseniä, jotka olivat kauttaaltaan peitetyt puoluerangaistuksilla, läpäisivät puoluedokumenttien tarkastuksen kunnollisesti, samaan aikaan kuin monet "kurinalaiset puolueen jäsenet", joilla ei ollut ainoatakaan p u o l u e rangaistusta, osoittautuivat puolueen leppymättömiksi vihollisiksi, jotka olivat tunkeutuneet siihen hajoitus- ja tuhotyötä varten, ja myöskin rappeutuneiksi henkilöiksi. Muutamissa puoluejärjestöissä muodostuneen tolkuttoman puoluerangaistusten jakotavan turmeltuneisuus tulee tämän tosiseikan valossa kiistattomasti näkyville. Tuomitessamme sellaisen käytännön, meidän on samalla puhuttava välttämättömyydestä voimistaa valppautta, voimistaa taistelua rappeutuneita ja puolueen riveihin petoksella tunkeutuneita sen suoranaisia vihollisia vastaan.

PKK:n III plenumin päätöksestä ei ymmärrä mitään se, joka plenumin antaman summittaisten puoluerangaistusten käytäntöä koskevan ankaran kritiikin vuoksi johtuisi päättelemään, että kysymys on jonkinlaisesta "helpottamisesta", jonkinlaisesta "amnestiasta" puoluekuria rikkoneille puolueen jäsenille.[1]) Päinvastoin plenumissa kohdistettiin kritiikki sellaista asiantilaa vastaan, jolloin monilukuisten puoluerangaistusten ohella kuitenkin rikotaan puoluekuria ja todellisuudessa ei käydä tosi taistelua sen puolesta, kritiikki kohdistettiin sellaista asiantilaa vastaan, jolloin taistelu puoluekurin puolesta korvataan formaalis-byrokraattisilla toimenpiteillä.

Tässä on sopiva esittää eräs mielenkiintoinen tilastollinen todiste, jonka esitti plenumissa Krasnojarskin aluepiirissä toimivan puoluekollegion sihteeri tov. Kozlovij. Se koskee puoluepuhdistuksen tulosten vertailua niissä Länsi- ja Itä-Siperian rajoneissa, jotka liitettiin Krasnojarskin aluepiiriin, puoluedokumenttien tarkastusten tuloksiin samaisissa piireissä.

Puoluedokumenttien tarkastus paljasti täällä 75 henkilöä, jotka olivat saaneet puoluekirjan petoksella tai olivat aikaisemmin erotetut puolueesta, mutta eivät olleet antaneet pois puoluekirjaansa eivätkä olleet käyneet v. 1929 puoluepuhdistusta. P u h d i s t u k s e n a i k a n a v. 1933 e i p a l j a s t e t t u a i n o a t a k a a n i h m i s t ä t ä s t ä k a t e g o r i a s t a. Sitä paitsi tuotiin puoluedokumenttien tarkastuksen yhteydessä vielä esille 191 henkilöä, jotka olivat luetteloissa, mutta olivat eronneet puolueesta jäsenmaksujen maksamatta jättämisen kautta.

Puhdistuksen aikana v. 1933 ei paljastettu ketään muista puolueista tulleita, jotka olivat tulleet puoluesääntöjä rikkoen, ei ainoatakaan spionia tai provokaattoria ja vain yksi trotskilainen. Mutta puoluedokumenttien tarkastuksen yhteydessä paljastettiin 32 muista puolueista tullutta, jotka oli hyväksytty sääntöjä rikkoen, 8 spionia ja huijaria, 87 trotskilaista ja zinovjevilaista. Sitä paitsi sai puoluedokumenttien tarkastus v. 1934 päätetyn puoluepuhdistuksen jälkeen selville lisäksi 400 luokkavierasta henkilöä.

Tämä todiste ei puhu vain siitä, että puoluedokumenttien tarkastus iski juuri kaikkein vaarallisimpia puolueeseemme soluttautuneita aineksia; se puhuu myös siitä, etteivät puoluejärjestöt ja puoluekollegiot ennen puoluedokumenttien tarkastusta täyttäneet täydessä määrässä suoranaisia velvollisuuksiaan puoluejärjestöjen kokoonpanoon, sen tutkimiseen ja bolshevistiseen valppauteen nähden, vaikkeivät ne suinkaan kitsastelleet jakaa kaikkia mahdollisia puoluerangaistuksia (puoluerangaistusten suhteelliseen määrään nähden ovat, kuten plenumissa osoitettiin, eräät Krasnojarskin aluepiirin rajonit ensimmäisillä paikoilla).

Juuri puoluedokumenttien tarkastuksessa puoluekomiteat ensi kerran lähestyivät puoluejärjestöjensä jäsenistöä täysin tietoisina vastuunalaisuudestaan tuosta jäsenistöstä ja jokaisesta puoluejärjestössä olevasta puolueen jäsenestä, lähestyivät todella, niin sanoaksemme, isännän tavoin, uskomatta tätä tehtävää kenellekään. Tämä ennenkaikkea takasikin puoluedokumenttien tarkastuksen poikkeuksellisen menestyksen. Se loi räikeää valoa siihen, mitä tässä suhteessa oli olemassa ennen puoluedokumenttien tarkastusta. Ennen tätä puoluekomitea ei oikeastaan ollut täydellinen "isäntä" puoluejärjestöjensä jäsenistön tutkimisessa ja

---

1) "Pravdan" uutisessa "Leningradin puolueaktiivi hyväksyy PKK:n III plenumin päätökset" kerrotaan: "Kokouksessa Viipurin piirissä oli huomattavissa, että eräät puolueen jäsenet arvioivat PKK:n plenumin päätökset "amnestiaksi" rikkomuksen tehneille" ("Pravda", maalisk. 24 p., n:o 84.)

arvioinnissa eikä niinmuodoin myöskään määräämisessä: se siirsi tämän tehtävän suureksi osaksi puoluekollegiolle, työntäen sille kaikki ne asiat, joiden tarkastaminen koski yksityisiä puolueen jäseniä, ja joko ei ollut kiinnostettu tuon tarkastuksen kulusta ja tuloksista tai ei syventynyt siihen niin, kuin olisi pitänyt syventyä todellisen "isännän".

"Puolue-elimet — sanotaan PKK:n III plenumin päätöksessä — monissa tapauksissa eivät katsoneet velvollisuudekseen käsitellä puolueen jäsenen joka rikkomusta, mekaanisesti siirsivät kaikki nämä asiat puoluekollegion käsiteltäväksi, eivät korjanneet virheitä, joita alemmat puoluejärjestöt tekivät puoluerangaistuksia antaessaan, ja kokonaan vetäytyivät syrjään puolueen jäsenten tekemien heille annettujen rangaistusten uudestikäsittelemistä koskevien ilmoitusten käsittelystä."

Se on ankara tuomio sille käytännölle, joka vallitsi monien puolue-elimien suhtautumisessa erääseen niiden tärkeimpiä tehtäviä. Mutta puolue-elimien ohella PKK:n plenum syyttää sellaisesta käytännöstä myös PKK:n puoluekollegioita, jotka eivät vain olleet taistelematta tätä käytäntöä vastaan, vaan myös itse työnsivät siihen, ottaen käsiteltäväkseen suunnattoman määrän asioita riippumatta puolueen jäsenen rikkomuksen luonteesta.

Kiistattomasti oikein tekee PKK:n III plenumin päätös myös PKK:n puoluekollegiot vastuunalaisiksi plenumin päätöksessä tuomitusta "epäbolshevistisesta käytännöstä puoluerangaistusten puolueen jäsenille ja kandidaateille antamisessa". Ne ovat vastuussa tästä käytännöstä senkin takia, että usein ovat olleet suoranaisina tämän praktiikan toteuttamisvälineinä, ja erikoisesti sen takia, että ollessaan tekemisissä niiden puolueen jäsenten valitusten kanssa, joille kaikki nämä rangaistukset oli langetettu, eivät korjanneet rangaistuksia langettaneiden puoluejärjestöjen virheitä, vaan usein vielä syvensivätkin niitä; ollen tekemisissä tuhansien valitusten kanssa ne eivät missään asettaneet kysymystä monissa järjestöissä puoluerangaistusten annossa vakiintuneen väärän käytännön korjaamisesta.

Tutustuminen PKK:n puoluekollegioiden työn käytäntöön paljastaa ennen kaikkea niiden ylenmääräisen kuormituksen loputtomalla määrällä asioita, jotka aiheutuvat niin valituksista kuin myöskin ilmoituksista, jotka koskevat puolueen jäsenten rikkomuksia. Näiden puoluekollegioiden "hoitamien" asioiden joukossa on huomattava määrä sellaisia, joiden kanssa puoluekollegioiden ei lainkaan tarvitseisi askarrella.

Kuvaavan tapauksen esitti tov. Karajev. Hänen vahvistettavakseen joutui jotenkin luonnos puoluekollegion päätökseksi muistutuksesta eräälle tov. Sergejeville siitä, että hän muka oli pakottanut vaimoansa tekemään abortin, ja kun tämä oli kieltäytynyt, niin oli purkanut avioliiton ja häätänyt vaimon asunnostaan. Asiasta oli tehty ilmoitus; ilmoitus oli tietenkin jonkin aikaa virunut ja sitten joutunut puoluetutkijalle — kaikki näytti olevan niinkuin pitikin. Aikaa oli jo kulunut melkoisesti. Tutkimus, kolmikon istunto, protokolla ja protokollassa muistutus. Mutta tarkastettaessa osoittautui: lapsi oli syntynyt onnellisesti, oli elossa ja terve; mies ja vaimo asuivat sovussa ja rauhassa eikä mistään avioliiton purkamisesta ollut ollut edes mainintaakaan. Ilmoituksen olivat tehneet naapurit, jotka olivat riitaantuneet Sergejevin kanssa.

Sangen paljon on valituksia, jotka olemukseltaan eivät lainkaan ole puolueen jäsenten valituksia, mutta jotka puoluekollegiot totutun tavan mukaan ottavat käsitelläkseen. Ihminen on pari vuotta sitten erotettu tai eronnut puolueesta eikä ole tehnyt askeltakaan jäsenoikeutensa palauttamiseksi, mutta kahden vuoden kuluttua saa äkkiä päähänsä: teenpäs "valituksen". Sensijaan, että hänelle sanottaisiin, että hän ei ole puolueen jäsen ja että jos hän tahtoo sellai-

seksi tulla, niin liittyköön puolueeseen tavallisessa järjestyksessä, sensijaan häneltä otetaan "valitus", asia hoidetaan, suoritetaan tutkimuksia j.n.e.

Joukko syntyneitä kysymyksiä voitaisiin ratkaista ilman mitään protokolleja ja tutkimisia, tavallisen inhimillisen keskustelun avulla.

Toisaalta puoluekollegiot ratkaisevat ilmoitusten perusteella suuren määrän sellaisia asioita, joita ei tarvitseisi lainkaan käsitellä niiden, vaan puolueen perusjärjestöjen. Plenumin päätös suoraan viittaa siihen, katsoen, että "monissa tapauksissa puoluekollegiot ovat velvolliset vain tekemään taatuksi, että vastaava puoluejärjestö käsittelee saapuneet ilmoitukset ajallaan ja oikein".

Suunnattoman asiamäärän kuormittamina puoluekollegiot usein käsittelevät niitä pintapuolisesti, ilman riittävää tarkkuutta. On erikoisesti merkittävä kaksi vakavien puoluekollegioiden päätöksissä esiintyvien virheiden lähdettä. Nämä virheet on viipymättä poistettava, koska ne ovat toistuneet usein ja ilmeisesti ovat johtaneet siihen, että puolueen viholliset ja rappeutuneet ovat jääneet puolueeseen ja saaneet mahdollisuuden harjottaa puoluevastaista ja neuvostovastaista työtään.

Ensiksi, puoluekollegiot valituksia tutkiessaan tavallisesti rajoittavat asian käsittelyn niihin syytöksiin, jotka ovat olleet rangaistuksen tai puolueesta erottamisen pohjana, ottamatta vaivakseen tarkastaa, millainen on ihminen, millainen on puolueen jäsen, ovatko hänen puoluedokumenttinsa kunnossa. Ihminen on saanut rangaistuksen, sanokaamme, juopottelusta. Syytös osoittautuu todistamattomaksi. Hänet päätetään jättää rauhaan. Mutta jos häntä tutkittaisiin lähemmin, niin osoittautuisi mahdollisesti, että on puolueen vihollinen.

Tov. Shkirjatov kertoi eräästä sellaisesta tapauksesta. Joku Batumskij, jota pidettiin vanhana ansioituneena revoljutsioneerina, työskenteli ulkomailla. Siellä syntyi hänestä jokin juttu. Puoluekollegio käsitteli tämän asian eikä löytänyt itse jutussa mitään erikoisen moitittavaa. Mutta jonkin ajan kuluttua hänen pioneeri-pojaltaan saapui ilmoitus, että hänen isänsä ei ollut lainkaan vanha revoljutsioneeri, jollaisena hän esiintyi, vaan keinottelija ja kauppias. Katsottiin dokumentteihin — ja ne olivat väärennettyjä, miehen itsensä tekemiä.

Vielä esimerkki. Joku Parfenov, puolueen jäsen v:sta 1920, teki valituksen että häntä ei rakentaja-insinöörinä kohdella oikein, että häntä nimitellään Leningradista karkoitetuksi ja että on muka mahdoton työskennellä sellaisessa tilanteessa.

Miestä todellakin jahdattiin. Se oli helppo todeta, ja tällä perusteella hänet olisi voitu ottaa suojelukseen. Mutta kun puoluekollegiota kiinnostivat hänen puoluedokumenttinsa ja henkilöpaperinsa, onnistuttiin todeta, että hän ei ollut milloinkaan liittynyt puolueeseen, vaan rosvonnut puoluekirjan murhatulta kommunistilta.

Kuitenkin tapaukset, jolloin puoluekollegio asettaa konkreettisten syytösten tutkimisen ohella tehtäväkseen tutustua itse valittajiin, ovat perin harvinaisia. PKK:n III plenumin päätös suoranaisesti vaatii tämän puutteen korjaamista:

"Työssään valitusten käsittelemiseksi ei puoluekollegioiden ole vain huolellisesti tutkisteltava puolueen jäsenen tekemän rikkomuksen syitä, ja saatava selville kaikki tähän rikkomukseen liittyvät seikat, vaan on myöskin seikkaperäisesti tarkastettava itse puolueen jäsen, siten että tulisi taatuksi individuaalinen kuhunkin kommunistiin suhtautumistapa."

Tarvitseeko todistella, että tämä on suoranainen velvoitus puoluekollegioille, jos ne todella taistelevat puolueen rivien puhtauden ja luokkavieraista, vihollisista ja rappeutuneista puhdistamisen puolesta.

Toinen kielteinen momentti puoluekollegioiden valituksia koskevassa työssä on siinä, että valitukset käsitellään tavallisesti aina valittajalle erittäin edullisissa oloissa: *valitusten käsittely tapahtuu vain sangen harvoin sen järjestön edustajan läsnäollessa, joka on erottanut valittaneen puolueesta tai antanut hänelle rangaistuksen.*

Erottaessaan jonkun puolueesta ei puolueen perusjärjestö aina riittävästi huolehdi erottamisen perustelemisesta, ei aina liitä mukaan kaikkia välttämättömiä dokumentteja, joita sillä toisinaan ei olekaan, liiallisesti luottaen todistajain eläviin kertomuksiin, jotka myöskään aina eivät ole tarpeellisella tavalla määritellyt. Kun valitus käsitellään ylemmässä järjestössä, kaukana toimintapaikalta ja usein pitkän ajan kuluttua rikkomuksen tekemisestä, niin koko kuva saa toisen näön. Valittaja on saapuvilla ja lisäksi hän varustautuu kaikilla mahdollisilla lausunnoilla ja dokumenteilla, jolloinkin väärennetyillä. Mutta syyttäjä ei ole. Niin syntyvätkin sellaiset tapaukset, kuin tov. Shkirjatovin kertoma tosiseikka kaksinaamaisesta trotskilaisesta Pushnjakista, joka oli Takakaukaasiassa erotettu trotskilaisena, mutta jolle Moskovassa, hänen esitettyään hyvät lausunnot, palautettiin jäsenoikeudet, vaikkei olisi vaatinut mitään vaivaa hankkia perinpohjainen häntä koskeva aineisto. Nyt hän on vangittu: osoittautui tunnetuksi kaksinaamaiseksi.

Tätä virhettä ei olisi tapahtunut, jos sen järjestön edustaja, joka oli erottanut hänet puolueesta, olisi ollut läsnä hänen valitustaan käsiteltäessä.

Sentakia PKK:n III plenum, tuomitessaan yleensä rangaistusten langettamisen ilman sen kuulemista, jolle rangaistus annetaan, samalla vaatii, että valitus on ehdottomasti käsiteltävä sen järjestön edustajan läsnäollessa, joka on tehnyt päätöksen puolueen jäsenen erottamisesta tai rankaisemisesta. Se koskee myöskin valitusten käsittelyä ylemmissä puolue-elimissä.

"Asiaa käsiteltäessä ylemmissä puolue-elimissä — sanotaan PKK:n plenumin päätöksessä — on sen puolueen jäsenen ohella, jolle rangaistus on langetettu, kutsuttava saapuville myös tämän puoluerangaistuksen langettaneen puoluejärjestön edustaja, jotta ei puolueen jäsenen rikkomuksen käsittely muodostuisi yksipuoliseksi."

Tällä päätöksellä on valtava merkitys. Se poistaa *vaarallisen lainmukaisuuden, joka sisältyy systemaattiseen, mutta ei aina oikeaan alempien järjestöjen langettamien rangaistusten lieventämiseen valituksia käsittelevien instanssien taholta,* lieventämiseen, jota eivät aiheuta mitkään järkisyyt, vaan vain se, että syytettä ei kukaan tue ja että tilanteen ja koko asian selvyys katoaa senvuoksi, ettei ole läsnä henkilöitä, jotka läheisesti tuntisivat kaikki asiaan kuuluvat seikat. Valitettavasti tämä on jo johtanut siihen syvästi kielteiseen ilmiöön, jonka PKK:n III plenumin päätös merkitsi, että puoluejärjestöt antavat *tieten tahtoen vääriä rangaistuksia, "luottaen siihen, että ylemmät puolue-instanssit korjaavat ja lieventävät niitä".*

Merkitsemme muuten, että NKP (b):n aluekomiteain ja aluepiirikomiteain protestien puuttuminen puoluekollegioiden vääriä päätöksiä vastaan valitusasioissa kaunopuheisesti todistaa siitä, että eräät näistä puolue-elimistä suhtautuivat useissa tapauksissa edesvastuuttomasti puoluejärjestöjensä kokoonpanoon. Puoluedokumenttien tarkastuksen yhteydessä suoritettu työ on paljon muuttanut asiaintilaa tässä suhteessa. Jo ennen PKK:n III plenumia se ilmeni siinä, että aluekomiteat kiinteästi puolustivat näkökantaansa

puoluekollegioita vastaan tuohon tai tähän puolueen jäseneen nähden. Se on ehdottomasti terve ilmiö, joka todistaa siitä, että puolue-elimillä kasvaa tietoisuus vastuunalaisuudesta järjestönsä jäsenistä. Sen lujittumista tulee epäilemättä edistämään PKK:n plenumin päätös, että "kaikki päätöksensä NKP(b):n riveistä eroittamisesta ja riveihin palauttamisesta ja siirtämisestä kandidaateiksi ja myötämielisiksi, sekä myös päätöksensä kommunistien ottamisesta pois johtavasta työstä PKK:n puoluekollegiot toteuttavat käytännössä sopimalla aluekomiteain, aluepiirikomiteain ja kansallisten komm. puolueiden keskuskomiteain kanssa", ja erimielisyyksien sattuessa kysymys siirretään PKK:n käsiteltäväksi. Mahdollisista erimielisyyksistä näissä asioissa voidaan odottaa vain hyviä tuloksia.

Lopuksi on välttämättä pysähdyttävä vielä erääseen karkeaan, PKK:n III plenumin osoittamaan puutteeseen valituksia koskevassa puoluekollegioiden työssä. Usein puoluekollegiot asioita käsitellessään "ymmärsivät tehtävänsä vain siinä ahtaassa mielessä, että on joko palautettava puolueeseen, joko rangaistava tai lievennettävä NKP(b):n jäsenelle annettua rangaistusta". Me olemme nähneet, että jolloinkin tämä johti puolueen perusjärjestöjen oikeiden päätösten kumoamiseen ja vieläpä puolueelle vieraiden ja vihamielisten olioiden puolueeseen palauttamiseen.

Toisaalta puoluekollegiot eivät, vääriä päätöksiä kumotessaan, tavallisesti asettaneet kysymystä puoluejärjestöjen virheistä vastaaville puolue-elimille. Tunnetaan tapauksia — ja ne eivät ole yksinäisiä — jolloin puolueen jäsen, niinkuin tästä sanoo PKK:n III plenum,

"tietoisesti väärin erotetaan NKP(b):sta, hänet saatetaan oikeuteen, häneltä riistetään työnteko-oikeus, mutta puoluekollegio, käsiteltyään tämän asian ja todettuaan että puolueen jäseneen nähden on menetelty väärin, jättää rankaisematta ne puoluevirkamiehet, jotka tietoisesti tai tietämättään ovat sallineet tällaista mielivaltaa puolueen jäseneen nähden".

Kieltäen puoluekollegioita työskentelemästä tehtävissä, joilla ei ole välitöntä suhdetta niiden perustyöhön valitusten ja niille saapuvain puolueen yksityisten jäsenten rikkomuksia koskevain ilmotusten käsittelyn alalla, m ä ä r i t e l l e n e t t ä p u o l u e k o l l e g i o i d e n p e r u s t y ö n ä o n v a l i t u s t e n k ä s i t t e l y j a n i i d e n t ä r k e i m p ä n ä t e h t ä v ä n ä a n k a r a s t i v a l v o a p u o l u e e n s ä ä n t ö j e n o i k e i n s o v e l l u t t a m i s t a p u o l u e r a n g a i s t u s t e n a l a l l a, PKK:n III plenum samalla jyrkästi kääntää uusille raiteille koko PKK:n puoluekollegioiden työn. Se samainen työ valitusten käsittelyn alalla, jota väliin pidettiin vähäpätöisenä puoluekollegion "niskoille työnnettynä" puuhailuna, jolla ei ollut suurta merkitystä, kasvaa PKK:n III plenumin päätöksessä merkitykseltään ensiluokkaiseksi puoluetehtäväksi:

"PKK:n puoluekollegioiden on ymmärrettävä, että valituksia koskeva puoluekollegioiden työ on mitä tärkeintä työtä ja että, oikein suorittamalla sen, puoluekollegiot eivät voi korjata vain yksityisten puolueen jäsenten konkreettisia virheitä ja rikkomuksia, vaan myös yksityisten puoluejärjestöjen virheellisen, puolueemme sääntöjä rikkovan käytännön ja byrokraattiset vääristelyt puoluekoneiston työssä."

PKK:n III plenumissa esitettiin monilukuisia esimerkkejä siitä, että puoluekollegiot usein jäivät kuuroiksi niille monilukuisille havainnoille käsiteltyjen valitusten yhteydessä, joista johtopäätökset pyrkivät itse itsestään esille. Joka tapauksessa ne sangen harvoin asettivat vastaaville puolue-elimille mitään käsiteltyjen asioiden yleistyksestä johtuvaa kysymystä. Kuitenkin sillä olisi voinut olla huomattava merkitys eräiden rikkomuslajien ennakolta ehkäisemisen mielessä.

PKK:n paikallisten puoluekollegioiden työn puutteissa oli määrätty osuutensa sillä seikalla, että PKK:n

keskuspuoluekollegio, joka vuorostaan oli ylikuormitettu valitusasiain käsittelyllä, ei johtanut puoluekollegioiden työtä joka päivä, operatiivisesti, systemaattisesti. Tässä suhteessa PKK:n III plenum ratkaisevasti muuttaa olemassaolevan käytännön, siirtäen PKK:n keskuspuoluekollegion työn painopisteen juuri johtamistehtäviin. On selvää, että ratkaisevan osan puoluekollegioiden työn tosi kohottamisessa on oltava niiden voimistuttamisella vastuunalaisilla puoluetyöntekijöillä, jotka kykenevät vapauttamaan puoluekollegioiden työn vanhojen, ylieläneiden traditsioiden ja tottumusten lastista, jotka ovat näihin saakka lujasti pesiintyneet niihin ja estäneet niitä täyttämästä tärkeintä tehtäväänsä puolue-elämässä.

Emme ole perinpohjin pohtineet kaikkia niitä kysymyksiä, joita PKK:n III plenum käsitteli, emmekä kaikkia sen hyväksymiä päätöksiä puoluekollegioiden työstä ja puoluerangaistusten antamiskäytännöstä. Eritoten ansaitsevat erikoisen valaisun PKK:n plenumin päätökset rajankäynnistä puoluerangaistusten ja hallinnollista linjaa ja oikeudessa annettujen rangaistusten välillä. PKK:n plenum tuomitsi jyrkästi sellaisen käytännön, että nämä rangaistusmuodot sekoitetaan toisiinsa ja että myös korvataan puoluerangaistuksilla kaikki muut rangaistusmuodot, mikä itse asiassa johtaa vastuun vierittämiseen pois talous- ja hallinnolliselta johdolta sekä mahdollisuuden luomiseen piiloutua puolueen selän taakse, sekä toisinaan johtaa myös siihen, että puolueen jäseneen nähden tehdään joitakin laittomia poikkeuksia suhteessa hänen vastuunalaisuuteensa oikeuden edessä.

Sanottukin kuitenkin riittää, jotta jokaiselle puolueen jäsenelle ja jokaiselle puoluejärjestölle tulisi täysin selväksi se valtava merkitys, mikä on puoluedokumentilla, jonka PKK:n plenum laati kysymyksestä puoluerangaistuksista ja puoluekollegioiden työstä. PKK:n III plenumissa kehitetyn todella bolshevistisen itsekritiikin tuloksena syntyneen dokumentin on muodostuttava voimakkaaksi aseeksi taistelussa puolue- ja valtiokurin lujittamiseksi, keinoksi sen kasvattavan työn voimistamiseen ja parantamiseen, joka parhaiten johtaa kurin lujittamiseen, ja vihdoin teräväksi aseeksi puolueen puhdistamisessa luokkavieraista aineksista, siihen tunkeutuneista vihollisista ja rappeutuneista.

("Bolshevik", n:o 7, v. 1936.)

Maatalouden edessäolevista tehtävistä Karjalan ASSR:ssä

P. VILBERT

NIIDEN suurmerkityksellisten perustehtävien joukossa, jotka NKP(b):n Karjalan Aluekomitean V pleenumi asetti tasavallan puolue- ja sovettielimien suoritettaviksi, muodostaa maatalouden ja siihen välittömästi yhtyvän karjanhoidon kohottaminen ja edelleen kehittäminen yhden keskeisimmistä tehtävistä. Aluekomitean V pleenumin päätöksessä sanotaan suoraan:

"Merkiten, että Karjalan maatalouden jyrkkä jälellejääminen on tullut Karjalan industrialisoimisen edelleen kehittymisen jarruksi ja vakavaksi esteeksi vakituisten työläiskaaderien luomisessa, pleenumi vaatii kaikilta puolue- ja sovettijärjestöiltä päättävää huomion suuntaamista maatalouden kehittämisen kysymyksiin ja sen jälellejäännin likvidoimiseen".

Johtuuko tämä jälellejääminen joistakin ulkopuolisista, voittamattomista syistä; onko tasavallallamme joitakin sellaisia ilmastollisia ja asemallisia poikkeuksia, jotka asettaisivat sen johonkin erikoiseen, poikkeukselliseen asemaan Liittomme muihin tasavaltoihin ja alueisiin nähden? Ei, siitä se ei johdu, vaan se johtuu meistä itsestämme, se johtuu ennenkaikkea puolue- ja sovettijärjestöjemme huonosta työstä, huonoista tottumuksista.

"Me nähtävästi olemme tätä asiaa (maatalouden kysymyksiä — P. V.) katselleet siitä näkökulmasta, että Karjala on kaukaisessa pohjolassa ja meidän pääalamme on metsä. Mutta nyt näemme, että Karjalan edelleen industrialisointi vaatii maatalouden yhä intensiivisempää kehittämistä. Lähivuosien aikana meidän on ratkaistava tehtävä Karjalan muuttamisesta kuluttavasta tuottavaksi alueeksi".

Näin asetti Aluekomitean V pleenumissa kysymyksen toveri *Irklis*. Tässä asetelmassa ennenkaikkea osoitettiin asian todellinen tila, osoitettiin tasavaltamme "erikoisuuden" todellinen olemus, s.o. jälellejääneisyyden tosi syyt.

Aluekomitean V pleenumin jälkeen, s.o. kuluneen joulukuun 30 p:nä Aluekomitean byro, käsitellessään kysymystä "Kolhoosien organisatooristaloudellisesta lujittamisesta ja maatalouden kohottamisesta Karjalan ASSR:ssä", osoitti konkreettisesti, että:

"Maatalouden jälellejääminen tasavallan sosialistisen kehityksen yleisistä tempoista on selvitettävissä ennenkaikkea sillä, että on olemassa metsätöiden ja maatalouden vastakkain asettamista ja maatalouden merkityksen aliarviointia alueen taloudessa, alueen puolue- ja sovettielimien sekä rajonien paikalliselimien taholta, poikkeuksellisen huono työkuri itse kolhoosien sisällä, mekanisointivastaisia mielialoja ja sosialistisen maanviljelyksen ammattitaitoisten kaaderien heikko valmentaminen".

Ja konkreettisesti tämä maatalouden jälellejääminen on ilmennyt tärkeimpien maataloudellisten tehtävien (viljelysalan laajentaminen uudismaiden raivauksella, taistelu satoisuuden jatkuvasti kohottamiseksi, karjan pääluvun lisääminen ja karjan tuottoisuuden kohottaminen, vuoroviljelyksen paikallisoloihin sovelluttaminen, kolhoosityön järjestäminen ym. ym.) täyttämättä jättämisenä jatkuvasti, vuosi vuodelta ja kaikista käsilläolleista mahdollisuuksista huolimatta. Jos esim. v. 1935 kevätkylvöt suoritettiinkin (likipitäin) asetetun yleismääräajan sisällä, niin sen sijaan, että *saavutus olisi lujitettu ja sitä edelleen kehitetty* maatalouden *yleisen* nousun turvaamiseksi, se aiheutti vissinlaista omahyväisyyttä ja rauhottuneisuutta, minkä tuloksena maatalousvuoden kokonaistehtävät jäivät suorittamatta.

Otamme toisen tärkeän osoittimen, kolhoosien stalinilaisten sääntöjen

käytännössä noudattamisen. Siitä huolimatta, vaikka puolueen ja hallituksen päätöksissä on osoitettu, että kolhoosien stalinilaiset säännöt ovat kolhoosielämän laki, näitä sääntöjä on jatkuvasti ja törkeällä tavalla rikottu monissa rajoneissa (Prääsä, Äänisenranta, Aunus, Louhi, Petrovski ym.) Nämä sääntöjen rikkomiset ovat ilmenneet kolhoosien puheenjohtajain vaihtelemisena paikallisten sovettielimien määräilyjen perusteella, kolhoosilaisten jäsenyydestä eroittelemisena (tämä ilmeni erittäin voimakkaana Äänisenrannan rajonissa), kolhoosilaisnaisten kasvattamisen ja johtaville paikoille asettamisen aliarvioimisena yms. peruskysymysten aloilla.

Kaikki edelläoleva osoittaa aivan oikeaksi ja oikeaan aikaan suoritetuksi sen bolshevistisen kritiikin, joka on esitetty: a) V pleenumin päätöksessä, b) Aluekomitean byron päätöksessä joulukuun 30 pltä v. 1935, c) Karjalan TpKK:n IV sessian päätöksessä ja d) Karjalan puoluejärjestölle ja sovettielimille osoitetuissa Aluekomitean ja Sovnarkomin lukuisissa ohjeissa sekä toveri Irklis'in useissa puheissa. Ja kaiken tämän on muodostuttava siksi vipusimeksi, joka kykenee kohottamaan tasavaltamme maatalouden *sosialistisen maatalouden ja karjanhoidon arvoa ja teknillistä aseistamista vastaavalle tasolle.*

MAATALOUDEN KOHOTTAMISEN OHJELMA VUODELLE 1936

Karjalan maataloustuotannon eteen on asetettu taistelutehtävä, jonka mukaisesti maataloutemme on kyettävä jo lähimmän kahden vuoden kuluessa turvaamaan paikallisen kulutuksen tyydyttäminen omilla vihanneksilla, perunoilla ja korsirehuilla. Rinnan tämän kanssa on laajennettava jyväviljain ja erikoisesti vehnän tuotantoa. Tämän maataloustuotteiden tuotannon kasvun tulee tapahtua kahta tietä, s.o. viljelysalaa laajentaen ja satoisuutta kohottaen. On itsestään selvää, että tämän asettamuksen tulee ilmetä jo v. 1936 kevätkylvöjen plaanissa.

NKP(b):n KK:n ja SSSR:n Sovnarkomin päätöstä vastaavasti on Karjalan ASSR:n Sovnarkomi ja NKP(b):n Karjalan Aluekomitea päätöksellään vahvistanut tasavallan maataloutta varten yksityiskohtaisen kevätkylvöplaanin vuodelle 1936. Tämän päätöksen mukaisesti on kevätkylvöjen kokonaismääräksi vahvistettu 53,0 tuh. hehtaaria (mukaanlukien 2.700 ha viime vuosien heinäkylvöjä), mikä on lähes 17 % suurempi viime vuoden kevätkylvöjen todellista määrää (v. 1935 kevätkylvöt käsittivät 44.834 hehtaaria). Kevätviljojen kokonaismäärästä lankeaa jyväviljojen osaksi 30,200 ha, josta vehnää 1,2 tuh. ha, kauraa 19,3 tuh. ha, (lisäys 1,500 ha) ohraa 7,0 tuh. hehtaaria. Perunaa kylvetään 10.100 ha (lisäys 2.343 hehtaaria eli 27 pros.), vihannesten viljelysala lisääntyy 682 ha:lla eli 45 %:lla. Erikoisena on merkittävä: a) rehukasvien viljelysalan kasvu; rehukasvien kokonaiskylvöala (ilman edellisten vuosien heinäviljelyksiä) tulee kohoamaan 7.800 hehtaariin, josta määrästä yksivuotista heinää 5.720 ha ja rehujuurikkaita 1.500 ha; b) lajikylvöjen kasvu 4.500 hehtaariksi, josta lajivehnää 1.000 ha, kauraa 3.000 ha ja hernettä 500 ha.

Samalla kun näemme tämän kylvöalojen kasvavan suunnan koko viljelysalan struktuurissa, on tarkastettava toimenpiteitä, jotka ovat välittömässä yhteydessä satoisuuden suunnitelmalliseen ja jatkuvaan kohottamiseen. Tässä otan huomioon erikoisesti a) siementalouden järjestämisen; b) maaperän rikastuttamisen; c) kesantojen ylösoton ja hoitamisen; d) kaikkien maataloustöiden aikanaan suorittamisen.

Jyväviljain viljelyksessä on ase-

tettu tehtäväksi saavuttaa keskisadoksi 10,3 sentneristä (kevätruis) 12,5 sentneriin (ohra), rehujuurikkaiden 195 sentn. ha:lta, perunan 121 sentn. ha:lta, vihanneskasvien 140 sentn. ja esim. monivuotisen heinän 32 sentneriä hehtaarilta.

Verrattaessa näitä plaaniasetelmia toisaalta yleisliittolaisiin satoisuusvaatimuksiin ja toisaalta todellisiin keskisatotuloksiin Karjalan etumaisissa rajoneissa ja kolhooseissa näemme, että asetettu tehtävä on täysin mahdollinen ei vain täyttää vaan myöskin huomattavasti ylittääkin. Onhan Karjalassa jo lukuisia sellaisia kolhooseja kuin Stalinin nim. om. kolhoosi Tunkuan rajonissa, "Rusko", "Molotov" ym. Aunuksen rajonissa, "Krasnyi Oktjaber" Äänisenrannan rajonissa ym., jotka ovat parina viime vuotena saaneet jyväviljain viljelyksessä 18—25 sentnerin keskisadon hehtaarilta. Näiden etumaisten kolhoosien kokemusten ja saavutusten pohjalla on todistettu, että Karjalan oloissa voidaan saavuttaa "varsinaisten" viljelysalueiden ja rajonien satoisuudet.

Eräs tärkeimpiä tekijöitä satoisuuden kohottamisessa on *siemenvilja*, sen säilytys, käsittely ja kylvöön valmistaminen. Jos minkä, niin tämän kysymyksen alalla on ilmennyt vanhaan piintyneisyyttä ja uuden aliarvioimista. Vuodesta vuoteen on jatkunut esim. tapa varastoida siemenviljat vasta talvella ja keväälläkin; vilja-aitat eivät aina vastaa agrotekniikan ja -sääntöjen alkeellisimpiakaan vaatimuksia; siemenviljan laatu (sen paino, ulkonäkö, itäväisyys, puhtaus, tartuntavapaus jne.) ei aina täytä siemenviljalle asetettuja vaatimuksia. Vuoden 1936 kevätkylvöplaanin mukaisesti on jokaisen kylvövelvollisen suoritettava siementen puhdistus ja lajittelu, ja itäväisyyden tuli olla tarkistettu jo kuluneen maaliskuun 10 p:ään mennessä (tätä tehtävää ei täytetty).

Siementalouden kaikinpuolin järjestäminen onkin eräs keskeisimpiä peltotalouden tehtäviä.

Toisena tärkeänä tehtävänä on *paikallisten lantavarojen* hankkiminen, talletus ja järkiperäinen käyttö. Jo mainitussa Aluekomitean ja Karjalan ASSR:n Sovnarkomin päätöksessä sanotaan tästä:

"Vahvistetaan lannanajon vuosiplaani kolhooseissa 2.100.000 kuormaksi (700 tuh. tonniksi), josta määrästä kevääseen mennessä 1.500.000 kuormaa (500 tuh. tonnia), tuhkankeruuplaani 1.000 tonniksi ja kuivikenturpeen nosto 100.000 tonniksi."

Ottaen huomioon: a) Karjalassa olevan karjan pääluvun; b) maaseudun talouksien lukumäärän; c) suuret muta- ja turvepehkuvarat, voimme täydellä syyllä sanoa, että meillä ovat kaikki mahdollisuudet tämänkin tärkeän tehtävän täysin ja määräaikanaan suoritukselle. Mutta tässäkin on taisteltava ja vielä kerran taisteltava. Esimerkiksi karjalannan säilytys on kaikkea muuta, vaan ei järkiperäistä. Lukuisissa kolhooseissa on säilynyt tapa, jolloin "lantalat", s.o. lantanavetat tyhjennetään vasta silloin, kun lanta täyttää navetan ja karjaa ei voida sisälle sovittaa. Tai jos lanta luodaan ulos, niin se jätetään kaikkea säilytyshoitoa vaille, minkä tuloksena lannan ravintoarvo kasveille huomattavasti alenee. Hyvin yleinen on vielä tapa ajaa lanta pelloille yhden kuorman kasoihin, joissa se jäätyy, huuhtoutuu sadeilmoilla ja haihduttaa typpivaransa olemattomiin (edellämainitunlaista lannankäyttöä tavataan sellaisessa kuin esim. Aunuksen rajonissa, jossa peltotalouden kaikki seikat tulisi olla jo huomioituja). Lannanajo jätetään useassa tapauksessa kärrikelille ja näinollen käytetään väärin työ- ja vetovoimia. On päästävä lopultakin siihen, että jokaisessa kolhoosissa rakennetaan tarkoitustaan vastaavat lantasäiliöt ja virtsakaivot.

Entä tuhka, muta ja turvepehku? Näitä kaikkia on Karjalassa ylenpalttisesti. Mutta vain harvoissa

kolhooseissa on kysymys tuhkankeruusta ja talletuksesta asetettu oikealla tavalla (miksikä ei voitaisi menetellä esim. siten, että kolhoosin hallinto määräisi vakinaisen tuhkan kerääjän, jolle maksaisi vissin työpäivämäärän, — esim. 0,2—0,5 työpäivää — jokaiselta kerätyltä ja säilytetyltä sentneriltä). Mitä tulee mudan ja turvepehkun ylösoton ja väkilantana käytön heikkoon tasoon niin tässä on ennenkaikkea syytettävä rajonien maaosastoja, kyläneuvostojen maataloussektsioita ja maatalousspesialisteja, jotka itse tätä tehtävää aliarvioiden eivät ole kasvattaneet kolhoosilaisia. Tässä suhteessa on saatava hinnalla millä tahansa aikaan pikainen käänne. Koko lantatalous on saatava kolhooseissa ja sovhooseissa uudelle tolalle, satoisuuden kohottamisen tehtäviä vastaavalle tasolle. On muistettava se, että maaperä ei anna mitään ilmaiseksi, että sitä, sen hedelmällisyyttä on rikastutettava.

Seuraavana tärkeänä tehtävänä on *maaperän viljelykselle saattaminen*. Sikäli kun kysymys koskee n. s. keväisiä muokkaustöitä, niin keskeisin huomio on nyt kiinnitettävä siihen, että syyskynnöt tulevat aikanaan ja hyvin äestetyksi, kulttiveeratuksi. Juuri näiden tehtävien nopea suoritus turvaa koko kylvötehtävän nopean suorituksen ja enemmänkin, se on varmimpia takeita satoisuuden kohottamiseksi silloin kun muut ehdot on täytetty. Jo mainitussa puolueen ja hallituksen päätöksessä korostetaan tämän tehtävän suoritusta ja samalla annetaan rajonien puolueja sovettielimille tarkat ohjeet kevätmuokkausten suorituksesta ja järjestyksestä.

Kysymyksessä m a a n m uokkauksesta on erikoisesti korostettava *kyntöjen suoritustapaa ja -aikaa*. Tässäkin on totuttu siihen, että kyntöjä venytetään maaperän jäätymiseen saakka. (Viime vuonna syyskuun 15 p:ään mennessä oli kynnöistä suoritettu 3,3 %). Vähänkin agrosääntöjä tuntevalle on selvää, että mitä aikaisemmin syyskyntö suoritetaan, sitä paremmin kynnös valmistautuu eli kypsyy kynnönjälkeiselle muokkaukselle ja siemenen kasvattamiselle. Siksi onkin päästävä siihen, että syyskynnöt aloitetaan mahdollisimman varhain, s.o. heti pellon viljelyksistä vapauduttua. Edelleen on muistettava se, että syyskyntö on saatava syväkynnöksi.

Täyskesantojen ylösoton ja muokkauksen alalla on Karjalan tasavallassa asetettu tehtäväksi muokata 8.500 hehtaaria, josta varhaiskesantoja 6.000 hehtaaria. Aluekomitea ja Sovnarkom päätöksessään:

"Velvoittaa rajonien Tpk:t ja NKP(b):n rajonikomiteat saattamaan kesantojen ylösoton ja muokkauksen plaanin kolhooseille samanaikaisesti kevätkylvöplaanin kanssa, määritellen varhaiskesantojen ylösoton päättymisajaksi 5/VI-36".

Tällä päätöksen kohdalla puolue ja hallitus varoittavat paikallisia elimiä ja niiden jokaista työntekijää siitä, että jo kevätkylvöjen aikana on taattava työvoimalla kesantojen muokkaustyö. Tällainen varoitus on tuiki tarpeellinen, sillä käytännössä on vallinnut tapa jättää kevätkynnöt suoritettaviksi kaikkien muiden kevättöiden ja heinänkorjuunkin jälkeen. Rinnan tämän kanssa on kiinnitettävä mitä vakavin huomio täyskesantojen hoitamiseen kesäkuukausina, — siksi puolue ja hallitus ovat päättäneet:

"Velvoittaa kaikki kolhoosien puheenjohtajat, KTA:n ja sovhoosien tirehtöörit turvaamaan kesantomaiden huolellisen hoidon, pitämään ne puhtaana, hävittämään rikkaruohot heti niiden ilmaantuessa ja suorittamaan kesantomaiden muokkauksen vähintään kahteen kertaan (kulttiveeraus ja toisintokyntö), ja rikkaruohoisilla aloilla vähintään kolminkertaisen muokkauksen kesän kuluessa."

Edelläolevassa on esitetty tärkeimmät toimenpiteet satoisuuden kohottamisen alalla. Mutta nämä toimenpiteet muodostuvat tehokkaiksi vain ehdolla, että *työt suoritetaan maksimaalisesti supistetuin määrä-*

ajoin. Otamme esimerkin vuoksi sellaisen kuin kylvöjen suorituksen.

Jo useampana vuotena kylvöt on aloitettu eteläisissä rajoneissa (Aunus, Prääsä ym.) toukokuun alkupäivinä, keskisissä rajoneissa muutamaa päivää myöhemmin ja pohjoisissa rajoneissa (Kalevalan, Louhen, Sorokan jne.) toukokuun puolivälissä. Siis tästä näemme, että Karjalassa ilmastollisista tekijöistä johtuen voidaan kylvöt alkaa siten, että ne voitaisiin pääpiirteissä päättää toukokuun 20—25 päivään mennessä. Niin ovatkin kysymyksen asettaneet etumaiset kolhoosit ja sovhoosit. Mutta suuri enemmistö kylvövelvollisista venyttää kylvöjen suoritusta, minkä tuloksena kevätkylvöjä suoritetaan vielä kesäkuun toisella puoliskolla ja heinäkuuhun saakka. Tällaisesta käytännöstä on luovuttava, on päästävä hinnalla millä tahansa siihen, että kevätkylvöt suoritetaan 10—12 työpäivässä. Tähänkin ovat täydet mahdollisuudet olemassa. Jotta tämäkin puolueen ja hallituksen päätöksen kohta täytettäisiin, vaatii se, että jokaisessa kolhoosissa koko kylvökalusto, siemenmateriaali, vetovoima ja tärkein — työvoima — on aikanaan täydessä käyttöjärjestyksessä. Siis kysymys on vain organisatoorisesta huolenpidosta, ihmisten järjestelykyvystä. Tässäkin on seurattava etumaisten esimerkkejä.

Seuraavana tärkeänä maataloudellisena tehtävänä on *uudismaiden viljelykselle valtaaminen*. NKP(b):n Karjalan Aluekomitean byron päätöksen (30.XII—35) mukaisesti on Karjalassa v. 1936 kuluessa raivattava uudismaita 5.000 ha., parannettava niittyjä 12.000 ha ja laitumia 15.000 ha (perusteellisesti parannettava laitumia 1000 hehtaarin ala).

Tälläkin alalla on päästävä siihen, että kolhooseissa järjestetään erikoiset uudismaan raivauksen, niittyjen ja laidunten parantamisen pysyvät prikaadit kiinnittäen niille vissit raivattavat maapalstat ja raivaustyössä tarvittavan kaluston ja vetovoiman.

Uudismaiden raivauksesta puhuttaessa esiintyy keskeisimpänä ja samalla koko tasavallan maataloutta koskevana kysymyksenä Aunuksen tasangon viljelyskelpoiseksi saattaminen. Tässä on rajonin puolue- ja sovettielimien sekä kolhoosihallintojen toimittava suuntaan, jotta rajonin kolhoosilaiset tulevat mukaanvedetyksi tähän laajakantoiseen työhön.

Kysymykseen maatalouskaaderien ja erikoisesti maatalousspesialistien kasvattamisesta ja täydennysvalmennuksesta on kiinnitettävä entistä enemmän huomiota. Tähänastinen käytäntö, jolloin maatalousspesialisteihin on suhtauduttu sietämättömällä välinpitämättömyydellä (spesialistien asunto-olojen järjestäminen, heidän varustelunsa, palkkaus, normaalisten työsuhteiden muodostaminen jne.), on muodostanut osan vallinneesta maatalouden aliarvioinnista. On ryhdyttävä päättävään taisteluun spesialistien ja kaaderien kasvattamiseksi ja heidän aktiivisuutensa kohottamiseksi.

Kaikessa edelläolevassa on pääpiirteissään esitetty tärkeimmät perustehtävät, joiden käytännössä ratkaisuun on Karjalan puolue- ja sovettijärjestöjen, jokaisen työtätekevän, puolueen jäsenen ja puolueettoman, ryhdyttävä entistä suuremmalla aktiivisuudella.

PLAANIN TÄYTTÄMISEEN ON REAALISET EDELLYTYKSET

Karjalan maatalouden teknillisen uudestivarustamisen alalla on kuluneilta vuosilta huomattavia saavutuksia. Onhan tasavallassa järjestetty lukuisia kone-traktoriasemia, joiden traktorit ja maatalouskoneet sekä KTA:n suorittama laajakantoinen työ kolhoosityön organisoinnin

aloilla on suoranaisesti vaikuttanut työn tuottavaisuuden kohoamiseen kolhooseissa. Mutta kuitenkaan eivät saavutukset tälläkään alalla saa vähimmässäkään määrässä synnyttää rauhottuneisuutta. Sillä jos vertaamme KTA:n traktorien ja maatalouskoneiden hyödyllisen käytön tasoa Karjalassa Neuvostoliiton muiden alueiden saavutuksiin, niin huomaamme olevamme suuresti jälessä tälläkin alalla. Tämä ei ole johtunut siitä, etteikö Karjalan maastossa voitaisi traktoreilla ja maatalouskoneilla työskennellä paljoa tuloksellisemmin kuin mitä tähän saakka, vaan tällainen asiantila on johtunut ennenkaikkea siitä, että ei ole kyetty murskaamaan mekanisoinninvastaisia mielialoja paikallisten työntekijäin keskuudessa. Vain täten voidaan selittää se tosiasia, että kylvökoneita, viljan lajittelijoita, sadonkorjuukoneita jne. ei monasti kuormiteta läheskään riittävästi.

SSSR:n Sovnarkomin ja NKP(b):n Keskuskomitean tunnetussa päätöksessä "Kolhoosien organisatooris-taloudellisesta lujittamisesta ja maatalouden kohottamisesta ei-mustanmullan vyöhykkeen alueilla, aluepiireissä ja tasavalloissa" (päätös julkaistu jouluk. 19 pnä v. 1935) osoitettiin se suuri aineellinen apu, jonka m.m. Karjalan maatalous saa traktorien, maatalouskoneiden jne. sekä kaaderien kasvatuksen muodossa vuonna 1936.

Tämän päätöksen perusteella Karjalassa v. 1936 järjestetään 10 uutta kone-traktoriasemaa (niistä 8 jo kevätkylvöihin mennessä), tasavaltamme saa 140 uutta traktoria, joista Stalinets-merkkisiä, 60 HP voimaisia ketjutraktoreita on 60 konetta. Karjalan kolhoosit saavat 200 traktoriauraa, lukuisia kylvö- ja istutuskoneita, puimakoneita ja viljanleikkuukoneita. Soiden viljelykseen nostamiseksi ja uudismaiden raivaamiseksi tasavallan maatalous varustetaan voimakkaalla uudismaanraivauskoneistolla (pensasleikkurit, suoaurat, uudismaanaurat, oja-aurat, kannonvääntökoneet). Kaikki tämä moninkertaistaa Karjalan maatalouden teknillistä perustaa ja takaa asetettujen tehtävien toteuttamisen.

Edelläolevasta näemme, että meillä on nyt kaikki sitävarten, että voimme asetettujen määräaikojen sisällä täyttää puolueen ja hallituksen asettamat tehtävät maatalouden kohottamisen aloilla.

Kuitenkin, jos katsomme esim. tilannetta kevätkylvöihin valmistautumisessa, niin näemme, että Karjalan rajonien puolue- ja sovettijärjestöt eivät ole kyenneet täyttämään niille asetettuja tehtäviä. Voimmeko pitää läheskään tyydyttävänä tilannetta, jolloin tasavallan rajoneissa oli maaliskuun 10 päivään mennessä varattu siemenkauraa 71,4 %, ohraa 98,1 %, vehnää 61,7 %, muita jyväviljoja 22,6 % ja siemenperunaa 82,4% kylvöissä tarvittavasta määrästä? Tai otamme sellaisen tehtävän kuin lannanajo — useissa rajoneissa tämä tehtävä oli mainittuna aikana vasta alussa, vaikka sen olisi pitänyt jo olla pääpiirteissään suoritettu. Sellainen tärkeä tehtävä kuin siementen itäväisyyden tarkastaminen ei ole vielä (huhtikuun alkuun mennessä) loppuun suoritettu, siemeniä ei ole lajiteltu, maatalouskalustoa remonteerattu jne. Kaikki tämä osoittaa sen, että paikalliset puolue- ja sovettielimet eivät ole ottaneet puolueen ja hallituksen päätöksiä työnsä tinkimättömäksi ohjeeksi. Siksipä Karjalan ASSR:n TpKK:n IV sessia päätöksessään osoittikin:

"Valmistautuminen v. 1936 kevätkylvökamppailuun, joka on tärkein rengas päättävässä taistelussa SSSR:n Sovnarkomin ja NKP(b):n KK:n ja Aluekomitean päätöksien realisoimiseksi, käy epätyydyttävästi, huomattavassa määrässä itsevirtauksellisesti, ilman kolhoosien ja yksityistalouksien organisatoorista auttamista sovettielimien taholta".

Juuri tämä, yhä vieläkin jatkuva huomion puuttuminen ja maatalou-

den suoranainen aliarviointi, on johtanut kevätkylvöihin valmistautumattomuuteen, työkurin löystymiseen ja kolhoosielämän stalinilaisten sääntöjen käytännössä noudattamattomuuteen useissa kolhooseissa kuin myöskin sovettielimien taholta.

Kaiken edellämainitun perusteella voimme suorittaa yhteenvedon siitä, mitkä tehtävät ovat asetetut maatalouden eteen Karjalan ASSR:ssä.

Ennenkaikkea on käytävä tähänastista päättävämpään taisteluun vallinnutta maatalouden aliarviointia vastaan, ja maatalouden ja metsätöiden toistensa vastakkain asettamismielialoja vastaan. Jokaisen puolue- ja sovettityöntekijän, jokaisen puolueeseen kuuluvan ja puolueeseen kuulumattoman bolsheviikin on muistettava, että Karjalan maatalouden kohottamistehtävä on eroittamaton osa koko kansantaloutemme kohottamistehtävästä.

Hetkeksikään ei saa unohtaa, että Karjalan ASSR:n kansantalouden perusalojen (metsätyöt ja maatalous) työvoimalla turvaaminen vaatii ennenkaikkea kolhoosien työvoiman järkiperäistä hyväksikäyttöä sekä kolhooseissa että metsätöissä ja uitoissa. Tämän saavuttamiseksi on kiinnitettävä k o l h o osiprikaadien muodostamiseen huomiota sääntöjen osoittamalla tavalla ja ennenkaikkea, — on järjestettävä pysyväiset karjanhoitoprikaadit sallimatta niiden hajoittamista, peltoprikaadeille on määrättävä kiinteät viljelysalueet ja kiinnitettävä määrätty työkarja ja riittävä maatalouskalusto; pysyväisluontoisiin töihin (karjanhoito ja peltotyöt) on järjestettävä pysyvä prikaadin perustyövoima ja prikadiirit. Rinnan tämän kanssa on kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota naistyövoiman hyväksikäyttöön kolhooseissa ja metsätyömailla. Tätä varten on kolhooseissa ja kylissä järjestettävä vakituisesti toimivia lastenseimejä, yhteisruokaloita jne. yhteiskunnallisen palveluksen laitoksia.

Sovettivalta ja puolue ovat antaneet kaiken sen, mitä tarvitaan maataloutemme kohottamiseksi ja kolhoosiemme lujittamiseksi. Meillä on kaikki se, mitä tarvitaan maatalouden eteen asetettujen tehtävien käytännössä suorittamiseksi. Nyt tarvitaan vain yhtä, sitä, että jokainen sovetti- ja puoluejärjestö asettaa puolueen ja hallituksen asettamat tehtävät jokapäiväisen työnsä perusohjeeksi, ohjeeksi, josta poikkeaminen on puolueen linjalta poikkeamista, jonka rikkominen on sovettivallan lakien rikkomista. Luokkavihollisen hajalla olevat rippeet yrittävät kaikella tavalla häiritä maataloutemme kehittämisasian toteuttamista. — Niitä vastaan on terästettävä luokkavalppautta puoluejärjestöissämme, jokaisessa kolhoosissa. Vain aktiivisesti taistellen meille asetettujen tehtävien täyttämisen puolesta Karjalan maaseutu suoriutuu sille asetetusta tehtävästään.

Aunuksen puoluejärjestö puoluedokumenttien vaihdon edellä

I. VLASOV

PUOLUEDOKUMENTTIEN vaihto osoitti, että Aunuksen puoluejärjestön rivit olivat huomattavasti ryvettyneet luokkavierailla, vihamielisillä ja natsionalistisilla aineksilla, jotka häpäisivät puolueen jäsenen korkeata nimitystä.

Järjestö puhdisti itsensä tällaisista aineksista. Puolueen piirikomitea ja piirikomitean sihteeri tulivat henkilökohtaisesti paremmin tuntemaan kommunisteja, ilmensivät heidän joukostaan parhaat kasvavat ja kykenevät henkilöt sekä nostivat koko joukon työntekijöitä paikallisten kansallisten tarkistettujen puoluekaadereitten joukosta puolue- ja sovettityöhön.

Puoluedokumenttien tarkistuksen tuloksena alemmat puoluejärjestöt yleispiirtein poistivat käytännöstään organisatoorisen huolimattomuuden ilmiöt, joista puhutaan NKP(b):n KK:n kirjeessä toukokuun 13 p:ltä v. 1935 — saattoivat järjestykseen puoluetaloutensa sekä pääsivät visseihin tuloksiin puoluetyön parantamisessa.

Lähimpänä toimenpiteenä, kuten NKP(b):n Keskuskomitean joulukuun pleenumi osoitti puoluedokumenttien tarkastuksen myönteisten tulosten lujittamiseksi ja varsinkin puolueenjäsenten jatkuvan luetteloinnin parantamiseksi on puolueen jäsenten ja kandidaattien jäsenkirjojen ja kandidaattikorttien sekä luettelointikorttien vaihto.

Olisi syvällisen virheellistä käsittää, että puoluedokumenttien vaihto merkitsee vain puoluejäsenkirjan mekaanista vaihtamista toiseen. Vaihdon on muodostuttava mitä vakavimmaksi puolueen organisatooriseksi toimenpiteeksi, joka on tähdätty tarkistuksen tulosten lujittamiseen. Tästä syystä dokumenttien vaihdon on saatava aikaan uusi nousu puoluetyön alalla, sen on entistä enemmän mobilisoitava puolueen jäsenten ja kandidaattien bolshevistista valppautta.

Täyttäen NKP(b):n Keskuskomitean joulukuun pleenumin ohjeita, Aunuksen piirikomitea kehitti laajan selostustyön KK:n pleenumin, Karjalan aluekomitean ja piirikomitean puoluedokumenttien tarkastuksen yhteenvetoja koskevien päätösten selvittämiseksi. NKP(b):n KK:n, aluekomitean ja piirikomitean päätöksiä käsiteltiin kaikissa piirin alempien puoluejärjestöjen kokouksissa. Samalla, valmistautuessaan puoluedokumenttien vaihtoon, kaikki alemmat järjestöt helmikuussa harkitsivat puoluedokumenttien lähenevän vaihdon käytännöllisiä konkreettisia kysymyksiä.

Tämän työn tuloksena piirijärjestöllä on useita myönteisiä esimerkkejä puoluetyön järjestämisen alalla:

Kommunistien luokkavalppaus on kohonnut. Sahalaitoksella on viime aikoina paljastettu eräs Jakov Mironov, entinen nahkatehtaan omistaja ja lihakauppias, joka petoksella pääsi sahalle. KTA:lla — eräs Kabanov, entisen valkokaartilaisen poika, joka myötämielisten ryhmään liittyessään salasi yhteiskunnallisen menneisyytensä, ja useita muita.

Puoluedokumenttien tarkastuksen kulussa Aunuksen puoluejärjestössä ilmeni, että useissa tapauksissa puoluesuosituksia oli annettu puolueen vihollisille — vakoilijoille, ent. valkokaartilaisille. Näillä esimerkeillä piirikomitea mobilisoi kaikkien kommunistien valppauden, ja tämä näkyy erittäin selvästi nyt, jolloin antaessaan suosituksia myötämielisten ryh-

mään liittyville puolueen jäsenet sanovat, että antavat kirjallisen suosituksen vasta sen jälkeen, kun ovat seikkaperäisesti saaneet selville suositeltavan yhteiskunnallisen ja poliittisen olemuksen.

Puolueen piirikomitealla on luja puolueaktiivi — 79 kommunistia. Työ puolueaktiivin kanssa on puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen huomattavasti parantunut. Koko aktiivi on saatu puolueopiskeluun, opiskelee puoluehistorian kerhoissa. Piirikomitean jokaiselle instruktorille on myönnetty 3 päivää opiskelua varten, ja on sanottava, että nämä päivät hyväksikäytetään järkiperäisesti. 5 teemaa, jotka jokaisen instruktorin oli tutkittava, on suoritettu aikanaan ja tyydyttävästi. Hyvin opiskelevat myöskin puolueorganisaattorit. Heidän opiskelunsa tapahtuu osittain itseopiskelun muodossa ja osa heistä opiskelee paikallisissa kerhoissa.

Puoluejärjestön myönteisiin seikkoihin on laskettava myöskin sen työ puolueettoman aktiivin keskuudessa, mikä muodostaa reservin puolueen kasvulle. Useat puoluejärjestöt ovat muodostaneet vaikkakin vähälukuisen, mutta silti lujan puolueettoman aktiivin. Sahalaitoksen puoluekomitean sihteerillä tov. Deljajevilla on 6-henkinen aktiivi, KTA:n puoluekomitean sihteerillä tov. Bespalovilla on 7-henkinen ryhmä jne. Kaikki nämä ovat parhaita stahanovilaisia, jotka tekevät työtä poliittisen ja teknillisen tietotasonsa kohottamiseksi. Sahalla tov. Beljajev systemaattisesti hyväksikäyttää tätä aktiivia lehtien lukemistilaisuuksien, keskustelujen ym järjestämiseksi työläisten keskuudessa. Kutsuu heitä puoluekomiteaan, keskustelee puolueen säännöistä, NKP(b):n KK:n tärkeimmistä päätöksistä taloudellisen ja puoluerakennustyön alalta.

Näistä myönteisistä seikoista huolimatta on Aunuksen puoluejärjestön työssä vielä useita suuria epäkohtia, jotka osoittavat, että NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumin päätöksiä täytetään epätyydyttävästi. NKP (b):n KK:n kirjeessä toukokuun 13 päivältä v. 1935 sanotaan, että "ei voi olla puhettakaan puolueeseen vastaanoton alkamisesta niin kauan kuin saadaan järjestys omaan puoluetaloomme". Tästä NKP(b):n KK:n ohjeesta eivät vielä kaikki puoluejärjestöt ole ottaneet oppia. Vaikka puoluetalous piirikomiteassa ja enemmistössä alempia puoluejärjestöjä on saatukin kuntoon, niin monet puoluetyöntekijät eivät vielä noudata salaisten dokumenttien säilyttämissääntöjä. Niitä usein pidetään täytäntöönpanijain salkuissa. Piirikomitean kultpropin tov. Fedorovin pöytälaatikosta, joka ei ollut lukittu, voitiin löytää useita piirikomitean päätöksiä ja muita aivan salaisia asiakirjoja.

Samanlaista on havaittavissa myöskin alemmissa puoluejärjestöissä. Koverskin traktoribaasin puolueorganisaattori tov. Digujev säilyttää puoluedokumentteja pienessä käsilaukussa, jota pitää kotonaan, 11 km välimatkan päässä työpaikaltaan.

Jäsenmaksuja kommunistit suorittavat säännöllisesti, mutta tässäkin tapahtuu puoluesääntöjen rikkomista: Puolueen kandidaattijäseneltä tov. Isakovalta (Sahalaitoksella), joka jätti maksun suorittamatta pitkältä ajalta, puolueorganisaattori tov. Deljajev kävi niitä perimässä hänen asunnostaan. Puolueen jäsen Izotov maksaa säännöllisesti maksut myöskin vaimonsa — kandidaattijäsenen Izotovan — puolesta ja puolueorganisaattori ottaa maksun vastaan, pitäen tätä kaiketikin aivan luonnollisena ilmiönä.

Kaikki tämä osoittaa, että piirin puoluejärjestön käytännöllisessä työssä on vieläkin jälellä eräänlaista organisationista holttittomuutta. Tätä ei voida missään määrin sietää ja piirikomitean on epäkohdat päättävästi korjattava.

Puoluejärjestöllä on monia heikkouksia myöskin puoluevalistustyön

alalla. Niinpä 42 henkeä on vielä kokonaan politopiskelun ulkopuolella. Opiskelutyön laatu on heikko. Äskettäin päätti työnsä puoluehistorian opiskelupiiri Sahalaitoksella, ja työn tulokset osoittautuivat surkeiksi: 32 kommunistista, jotka opiskelivat tässä piirissä, ainoastaan 2 päätti oppikurssin hyvällä arvolauseella, 9 tyydyttävästi ja 21 — heikolla arvolauseella. Tällainen tilanne on selvitettävissä siten, että propagandistit oli valittu huonosti ja opiskelijat ovat heikosti valmistautuneet opiskelutilaisuuksiinsa. Puoluekoulujen propagandisteja vaihdellaan sietämättömän usein. Puoluehistorian opiskelukerho Koverskin traktoribaasilla kokoontui 4 kuukauden aikana vain 3 kertaa. 3 kuukaudessa tässä kerhossa vaihdettiin propagandisteja 4 kertaa. Syksyllä kerho alkoi opiskelunsa Ingulovin oppikirjan 5 teemasta, tammikuussa palasivat 1:een teemaan ja nykyään, huhtikuun alussa, on päässyt vasta 3:een teemaan asti. Piirikomitean kultproppi heikosti ohjaa puoluevalistustyötä. Propagandistien seminaareja pidetään harvoin.

NKP(b):n Leningradin kaupunkikomitean päätöksissä sanotaan, että: puoluepäivän vietolla tulee puoluejäsenen ja kandidaatin kasvatustyössä olla yhtä tärkeä sija kuin kommunistin kasvattamisella puoluekoulussa. Puoluedokumenttien tarkastuksen kulussa piirikomitea suoritti suuren työn puoluepäivien käytännöllisen järjestämisen parantamiseksi, ja tällä työllä oli aikoinaan myönteisiä tuloksia: puoluepäiviä pidettiin säännöllisesti, järjestettiin kommunistien itseselostuksia jne, mutta viime aikoina on piirikomitea höllentänyt huolenpitoaan tästä tärkeästä kysymyksestä ja puoluekokousten taso on laskenut. Esim. KTA:n puoluejärjestössä puoluepäivää vietetään epäsäännöllisesti 1 kerran kuukaudessa. Koverskin traktoribaasilla puoluekokouksista tiedotetaan vasta kokouspäivinä, josta on seurauksena kokousten epäonnistuminen: helmikuun 26 pnä 9 kommunistista saapui kokoukseen vain 3, joten kokousta ei voitu pitää. Iljinskin sahalla puoluekokousten alkaminen myöhästyy 1—1,5 tunnilla.

Puoluekokouksissa käsitellään pääasiallisesti NKP(b):n KK:n ja aluekomitean päätöksiä ja hyvin harvoin oman järjestön kysymyksiä. Viimeisten 3 kuukauden kuluessa ei Sahalaitoksen puoluejärjestön kokouksissa kuunneltu ainoankaan kommunistin työselostusta. Puoluekokouksissa käsitellään kerrassaan vähän stahanovilaisen liikkeen johtamiskysymystä, vaikka tällä alalla on koko paljon vääristelyjä: Lespromhoosin Koverskin traktoribaasilla oli tammikuuhun mennessä 120 stahanovilaista-tuhansikkoa, mutta nykyään heidät on siirretty lastaustyöhön, joten heillä ei ole mahdollisuutta täyttää hakkuussa ottamiaan velvollisuuksia. Sahan tirehtööri, kysymystä tarkemmin käsittelemättä, haastoi sahan "Oktjabrskaja revolutsija" sosialistiseen kilpailuun jne. Jostain syystä tällaisia asioita ei alempien puoluejärjestöjen kokouksissa käsitellä tuskin laisinkaan. Piirikomitean tehtävänä on avustaa alempia järjestöjä tämän epäkohdan korjaamisessa, kommunistien kasvatustyön kohottamisessa korkealle asteelle, jolloin puoluesääntöjen noudattaminen kommunistin taholta olisi alituisesti alempien puoluejärjestöjen näköpiirissä.

Puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen puolueeseen jäi vielä vissi osa jäseniä, jotka jäsenkirjan ollessakin kunnossa, eivät ole eturiveissä tuotannossa, eivät osallistu stahanovilaiseen liikkeeseen, eivät kohota poliittista tietotasoaan, eivät täytä yhteiskunnallisia tehtäviä. Tällaisille passiivisille, puolueeseen sattumalta tulleille henkilöille ei jäsenkirjoja ja kandidaattikortteja voida antaa. Mutta tässä kysymyksessä ei kui-

tenkaan voida missään tapauksessa sallia mekaanista suhtautumista ihmisiin, sillä täten suhtauduttaessa joutuisivat passiivisten joukkoon sellaisetkin hyvät kommunistit, joiden passiivisuus on tulosta puoluejärjestön heidän keskuudessaan suorittamasta huonosta työskentelystä. Niinpä esim. Iljinskin sahalla puolueorganisaattori tov. Deljajev laskee passiivisten joukkoon puolueen kandidaattijäsenet Izotovan, Isakovan ja Fofanovan, vaikka Izotovalla on 4 alaikäistä lasta, joita hän ei voi jättää yksikseen eikä voi saapua opiskelutilaisuuksiin. Tämän lisäksi hän on vähälukutaitoinen, joten opiskelu politpiirissä ei hänelle ole voimienmukaistakaan. Viime vuonna puoluejärjestö kiinnitti hänelle lukutaidon opettajan joka kävi Izotovan asunnossa, avustamassa häntä opiskelussa, ja Izotova opiskelikin hyvin. Nykyään on lukutaidottomuuden likvidaattori lakannut käymästä, ja Izotova lasketaan passiiviin kuuluvaksi. Samoin puolueen kandidaattijäsen Isakova, jolla nykyään on pikku lapsi. Isakova on tämän takia pakoitettu olemaan tuotannosta poissa mutta tuotannossa ollessaan oli iskuri. Hänkin on vähälukutaitoinen, mutta pakoitetaan opiskelemaan puoluehistorian piirissä.

Tällaisten ihmisten keskuudessa on tehtävä työtä, on avustettava heitä, ja heidän passiivisuutensa katoaa.

NKP(b):n Aunuksen järjestö vapautui puoluedokumenttien tarkastuksen avulla puolueen vihollisista, henkilöistä, jotka eivät kykene täyttämään puolueen bolshevistisia sääntöjä, ja sillä on nyt kaikki mahdollisuudet puoluetyön korkean laadun turvaamiseen. Järjestön tehtävä on nykyään siinä, että on poistettava hajanaisuus- ja huolimattomuusilmiöt puoluetaloudesta, entistä enemmän lujitettava luokkavalppautta, kohotettava puolueen jäsenten ja kandidaattien marxilais-leniniläisen kasvatustyön laatua, ja puoluedokumenttien vaihtoon on ryhdyttävä kaikki piirin edessä olevat tärkeät taloudellis-poliittiset tehtävät menestyksellisesti täyttäneenä, jollaisia ensi vuorossa ovat puutavarahankinnan sesonkisuunnitelman täyttäminen sekä taistelujärjestyksessä valmistautuminen stahanovilaisen vuoden kevätkylvöihin.

Yrjö Sirola

LEHTEMME viime numerossa oli lyhyt ilmoitus Yrjö Sirolan kuolemasta, joka aivan odottamatta tapahtui maaliskuun 18 päivänä.

Yrjö Sirolan jättämä aukko Suomen vallankumouksellisen proletariaatin huomatuimpain johtajain rivistöön on vaikeasti täytettävissä. Yrjö Sirola oli hengenvoimiltaan ja kyvyiltään sellainen valoisa johtajapersonallisuus, jollaisia ei joka aika kasva. Pienen kansan lapsena syntyneenä ei hänen kehityksensä kuitenkaan rajoittunut vain kansallisiin rajoihin, vaan kasvoi hän todella maailmankansalaiseksi, yhdeksi tulevan maailmanmittaisen sosialistisen yhteiskunnan tienraivaajaksi.

Yrjö Sirola eli ja voimakkaasti vaikutti Suomen työväen kahden vallankumouksen aikakausina, nim. vv. 1905—06 ja 1917—18, antaen noina aikoina suuntaa ja sisältöä noille Suomen oloissa valtaville ja vaikutukseltaan laajakantoisille tapahtumille. Ja suurella tarmolla ja intomielellä val-

misti ja kasvatti hän joukkoja, varsinkin kaadereita Suomen vallankumouksellisen työväen kolmatta ratkaisevaa nousua varten, jolloin Suomen työväki liitossa köyhemmän talonpoikaiston kanssa kukistaa porvarillisen riistovallan ja perustaa proletariaatin diktatuurin, Neuvosto-Suomen. Tämä Suomen työväen viimeinen voittoisa taistelu jäi häneltä näkemättä. Mutta hän tiesi sen varmasti tulevan. Sosialismin voitto maailman kuudenneksella on siitä varmana takeena.

Sellaisen taistelijapersonallisuuden, työväenluokan johtajan ja kasvattajan kuin Yrjö Sirola, elämäntaival oli tapahtumista rikas ja monipuolinen. Lukijoillemme saatamme siitä esittää tässä vain joitakin hajanaisia piirteitä. Palauttakaamme mieliimme vaikkapa vuoden 1905 tapahtumia. Yrjö Sirola oli silloin Tampereella paikallisen työväenlehden, "Kansan Lehden", toimittajana. Marraskuun suurlakon aikana oli hän kaupungin vallankumouskomitean sihteerinä. Siltä ajalta on tunnettu mm. eräs asiakirja, jonka nimenä on "Punainen julistus". Sen kirjoittaja oli Yrjö Mäkelin. Mutta julistuksen sisältöön on valautunut paljon myöskin Yrjö Sirolan luovaa vallankumouksellista henkeä ja pyrkimystä. Julistus oli niiden keskustelujen tulos, joita käytiin näiden kahden johtavan miehen välillä sen ajan historian yhteenvetojen kuumeisina hetkinä. "Punainen julistus" ei suinkaan ole mikään bolshevistinen asiakirja. Ei siinä ole kysymykset asetettu marxilaisella selvyydellä ja kirkkaudella. Mutta tuo julistus on Suomen työväenliikkeen silloisen kehitystason vissinä merkkipylväänä ja puutteistaan huolimatta kuitenkin vissinä vallankumoukselliseen suuntaan pyrkivänä ja johtavana tienviittana vallankumouksellisen joukkoliikehtimisen suuntaan. Julistus ilmentää Suomen työväen vallankumouksellista joukkotahtoa ehkä paraiten, kuin monet muut sen ajan ohjelmajulisteet ja toimintakehotukset. Lähemmin puuttumatta v. 1905 aikoihin ja Yrjö Sirolan puheisiin ja kirjoituksiin tuolta ajalta huomautamme vain, että siltä ajalta on hänellä vallankumoukselliseen suuntaan käyviä tekoja ja toimenpiteitä koko joukko.

Suomen sos.dem. työväenpuolueen puoluekokouksessa Oulussa (1906 syksyllä) valittiin Yrjö Sirola puolueen sihteeriksi. Puolueen keskeisimpänä johtajana suoritti hän laajaa poliittis-organisatoorista työtä Suomen työväen parhaimmiston järjestämisessä, sen keräämisessä sos.dem. työväenpuolueen riveihin, sen kasvattamisessa ja poliittisessa valistamisessa. Valtava poliittinen herätys kävi niinä aikoina Suomen työväenluokan keskuudessa. Luokkatietoisuus kasvoi ja voimistui. Työväen laajojen joukkojen tempautuminen poliittiseen elämään oli noina aikoina niin laajamittaista, innostusta uhkuvaa ja toiminta-altista, että vastaavanlaista joukkonousua oli vasta toisena vallankumousaikajaksona, nim. vuosina 1917—1918, (ja poliittiselta kypsyydeltäänkin korkeammalla tasolla olevaa).

Parin hengähdysvuoden jälkeen, jonka Suomen työväki Venäjän vallankumousliikkeen pääasiallisesta ansiosta sai v. 1905 tapahtumain jälkeen, kymeytyi Suomen työväenluokan poliittisen nousun virta sekä objektiivisten että subjektiivisten tekijäin johdosta. Tsarismi alkoi uudella voimalla hyökätä Suomen kansan oikeuksia vastaan ja niiden oikeuksien puolesta eturintamassa taistellutta työväenluokkaa vastaan. Porvariston tärkeät osat tukivat tsarismia (n.s. suomettarelaiset ym.) peläten kasvavaa työväenluokan joukkovoimaa. Vasemmistolaisena, mutta ei vallankumouksellisena marxilaisena työväenpuolueena, Suomen sos.dem. työväenpuolue keskitti päähuomionsa parlamenttiin ja sen kautta ja voimalla taisteluun tsarismia ja oman

maan porvaristoa vastaan. Ensimmäisten joukossa valittiin myöskin Yrjö Sirola sos.dem. työväenpuolueen edustajana parlamenttiin heti ensimmäisissä eduskuntavaaleissa. Siellä esiintyi Yrjö Sirola mm. tsarismin vastaisen taistelun kärkijoukossa arvostellen terävimmin ja johdonmukaisimmin tsarismin sortopolitiikkaa ja tsarismin apuna matelevia porvariston pääedustajia. Mutta Yrjö Sirolan parlamenttitoiminta ei muodostunut pitkäaikaiseksi, sillä 1909 vuoden lopussa siirtyi hän Amerikan Yhdysvaltoihin, agitaattoriksi ja propagandistiksi sikäläisten suomalaisten työläisten keskuuteen. Siellä suoritti hän huomattavaa poliittista kasvatustyötä suomalaisten työläisten keskuudessa, kuuluen vasemmistolaisen suunnan tunnetuimpiin edustajiin sen ajan Amerikan suomalaisessa työväenliikkeessä, hän oli industrialistisen suunnan kannattaja. Yrjö Sirolan kuuluminen industrialistisen suunnan kannattajiin kuvaa toiselta puolen hänen silloista vallankumouksellista pyrkimystään, mutta toiselta puolen myöskin poliittisen kasvun vissiä keskeneräisyyttä tuona aikana. Totta kyllä allekirjoittaneelle ei ole lähemmin tunnettua, miten Yrjö Sirola tuon suunnan edustajana asetti kysymykset ja mitä ja minkälaista työtä hän konkreettisesti suoritti tuon liikkeen riveissä.

Palattuaan Suomeen v. 1913 lopussa tuli hänestä sos.dem. työväenpuolueen päälehden, "Työmiehen", toimittaja. Paitsi kirjoituksillaan, vaikutti hän myöskin innostavilla puheillaan ja luennoillaan työväen joukkojen keskuudessa. Yrjö Sirola oli pidetyimpiä työväenpuhujia puheittensa terävän sisällön ja esityksensä helppotajuisuuden johdosta.

Maailmansodan vuosina, mutta varsinkin sen loppuselvittelyissä oli Yrjö Sirolalla huomattava osuus Suomen työväenliikkeen sen ajan toiminnoissa. Erikoisesti on mainittava, että sos.dem. työväenpuolueen johto lähetti hänet edustajakseen Tukholmaan v. 1917 kesällä, osallistumaan zimmerwaldilaisten kokoukseen, antamaan tietoja ja saamaan oppia sieltä. Tukholma oli noina maailmansodan vuosina myöskin kansainvälisen sosialistisen liikkeen johtavain tovereiden yhtenä kokoontumispaikkana. Sinne kokoontui myöskin zimmerwald-vasemmisto, joskin siellä oli myöskin sosialishovinistien ja muiden työväenluokan pettureiden edustajia (m.m. Kautsky). Tukholmassa keskusteli Yrjö Sirola eri suuntien edustajain kanssa ja informoi niistä Suomen sos.dem. työväenpuolueen johdolle. Joskus muistellessaan v. 1917 Tukholmassa oloaan, valitti hän sitä, että puolue lähetti hänet sellaiseen tehtävään antamatta mitään toimintaohjeita. Kuitenkin zimmerwaldilais-vasemmisto oli se pääsuunta, joka Yrjö Sirolan mielestä oli lähimmin oikeassa, ja sen mukaan hän orientoitui. Bolshevismiin ei hän vielä tällöin perehtynyt täydellisesti, joskin sai tapaamiltaan bolshevikkien edustajilta paljon vaikutteita. Palattuaan syyskesällä Suomeen, edusti hän Suomen työväenliikkeessä johdonmukaisimmin vasemmistoa. Marraskuusta 1917 tammikuuhun 1918 oli hän valtiopäivillä ja puoluejohdon jäsenenä ja julisti rohkeasti marraskuun alussa Suomen proletariaatin velvollisuutta puolustaa Venäjän vallankumousta. V. 1917 marraskuun suurlakon aikoina kallistui hän vallanoton puolelle. Antaakseen pontta kannalleen, laittoi hän itselleen oman kansliankin "Työmiehen" talossa sijainneeseen Närhin räätäliliikkeen työhuoneeseen. Siellä hän neuvotteli punakaartilaisten ja muiden tovereiden kanssa. Mutta ei tullut marraskuun suurlakosta vallanoton lähtökohtaa. Vasta tammikuussa julisti sos.dem. työväenpuolueen siltasaarelainen johto vallankumouksen maassa ja lähti vallankumoushallitukseen. Yrjö **Sirola oli** vallankumoushallituksen u l k oasiain valtuutettuna. Niin paljon kuin tämä tehtävä vaatikin häneltä voimia,

kävi hän mm. usein puhumassa punakaartilaisille, keskusteli heidän kanssaan rintamilla (Pohjoinen rintama), neuvoi ja rohkaisi taistelijoita.

Huolimatta Punaisen Kaartin sankarillisesta taistelusta yhdistyneitä lahtarivoimia (suomalaiset, ruotsalaiset, valkoiset venäläiset ja vihdoin imperialistisen Saksan säännölliset armeijajoukot) vastaan, kärsi Suomen työväki taistelussa tappion. Seurasi hirveä valkoinen terrori. Porvaristo kohteli petomaisesti vastustajaansa. Parisenkymmentä tuhatta punaisia taistelijoita, miehiä ja naisia, tappoivat lahtarit koirakuoppiin, ja vankileireihin teljettiin heitä noin kahdeksankymmentätuhatta. Vallankumouksen pääjohto pääsi punaisen kaartin rippeiden kanssa vetäytymään Neuvosto-Venäjälle.

Tappion jälkeen alkoivat sosialipetturit ja vallankumouksen kavaltajat ulvoa, että Suomen työväen sankarillinen aseellinen taistelu porvaristoa vastaan oli muka rikos työväenluokkaa kohtaan. Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin, siinä verisen lahtariporvariston edessä madelleiden sosialipettureiden (Ryömä, Evert Huttunen, Viik ym.) harjoittaman "kritiikin" pääsävel.

Kritiikin ja itsekritiikin aseen tuntijana ja käyttäjänä oli myöskin Yrjö Sirola ensimmäisten joukossa, joka ryhtyi tilintekoon häviöön päättyneen aseellisen taistelun johdosta. Mutta hänen kritiikkinsä ja itsekritiikkinsä pohja ja perusta oli kokonaan toinen, kuin sosialipettureiden. Yrjö Sirola oli ensimmäisten joukossa osoittamassa, että ei se ollut väärin, — rikoksesta puhumattakaan, — että Suomen työväki nousi aseelliseen taisteluun. Mutta päävika oli siinä, että ei osattu taistella niin kuin olisi pitänyt. Säälimättä oli hän etsimässä ja osottamassa johdon tekemiä virheitä. Suomen vallankumoukselliselta työväeltä puuttui vielä silloin voittamisen taito, joka johtui siitä, että sen taistelujen johdossa ei ollut loppuun saakka vallankumouksellista puoluetta, kommunistista puoluetta. Kommunistisen puolueen puuttuminen oli se päätekijä, josta johtui, että Suomen työväki ei saanut vielä 1918 voittoa verivihollisestaan porvaristosta, ei voinut laajentaa Venäjän suuren Lokakuun sosialistista vallankumousta voittoisaan loppuun Suomessa.

Yrjö Sirolalla ei kritiikki ja itsekritiikki ollut koskaan fraasi, vaan keino parantaa työtä. Niinpä nähtiinkin hänet ensimmäisenä valmistamassa uuden puolueen, Suomen Kommunistisen Puolueen, perustamista. Hän kuului siihen v. 1918 kesällä kokousta valmistaneeseen kolmikkoon, joka tov. O. V. Kuusisen johdolla valmisti uuden puolueen ohjelman ja lähiajan taktiikkatehtävät. Suomen Kommunistinen Puolue, emigranttien perustamana v. 1918 syksyllä, lähti uudelleenaseistautuneena puolueena uudistunein voimin valmistamaan uutta Suomen työväen aseellista nousua. Yrjö Sirola oli uuden puolueen vastavalitun Keskuskomitean jäsen ja sen puheenjohtaja. Suomen vallankumouksellinen proletariaatti tunsi heti puolueen omakseen ja oman puolueensa johdolla on Suomen työväki käynyt taistelua maan päällä ja maan alla valmistuen ja valmistaen laajoja joukkoja porvariston riisto- ja rosvokomentoa vastaan, lopullisesti vapauttavaan taisteluun pääoman ikeestä, oman valtansa, proletariaatin diktatuurin perustamiseen, sosialismin rakentamiseen ja uuteen vapaaseen iloiseen elämään, johon sitä innoittaa ja kannustaa suuren sosialistisen isänmaan jättiläissaavutukset.

Puolueen käymän jokapäiväisen taistelun eri vaiheissa oli Yrjö Sirola mukana hänelle ominaisella nuorekkaalla innolla ja uskolla eturinnassa. Hyvin oli Yrjö Sirola omaksunut Leninin ja Stalinin opetukset erittäinkin teorian alalla. Ilman vallankumouksellista teoriaa ei voi olla vallankumouksellista käytäntöäkään. Tämän Leninin opetuksen oli Yrjö Si-

rola painanut syvälle mieleensä ja hänellä oli elävä kokemus siitä, miten tavattoman heikosti teorian kysymyksiä käsiteltiin Suomen vanhan sos.dem. työv. puolueen keskuudessa, miten vähän annettiin huomiota teorian kysymyksille silloin ylipäänsä. Tämä virhe oli poisjuurittava uuden puolueen keskuudesta, se ajatus oli Yrjö Sirolalla alituisena ja polttavana. Hänen aivojaan askarrutti ajatus, miten mahdollisimman perusteellisesti voitaisiin maailman paras teoria, Leninin-Stalinin teoria selvittää ja tehdä tunnetuksi ei vain etujoukolle, vaan mahdollisimman laajoille työväenjoukoille, sillä selvä tieto vallankumouksellisesta päämäärästä varmistaa työväenluokan voiton porvaristosta.

On itsestään selvää, että asia, jota tahtoo toisille selvittää, tulee olla selittäjälle itselleen täysin selvä. Tämä oli Yrjö Sirolalle aapiskirjatotuus jo vanhalta opettaja-ajalta. Voidakseen oikein ja hyvin selvittää toisille Leninin-Stalinin teoriaa ja leninismiä yleensä, piti Yrjö Sirola omana henkilökohtaisena velvollisuutenaan (ja sitä hän teroitti kaikille puolueen propagandisteille) syvällisesti omaksua tämä tieto. Jos hän aikaisemmin, ennen vallankumousta, oli "harrastanut" Marxin oppien tutkimusta, niin nyt vallankumouksen jälkeen otti hän yhdeksi tärkeimmäksi tehtäväkseen paneutua niihin sisälle niin, että tuo maailman paras tieto todella olisi hänellä. Leninin-Stalinin opetukset olivatkin hänellä alituisen huomion esineenä. Niiden johdolla tutki hän väsymättömästi proletaarisen vallankumouksen tehtäviä ei vain Suomen osalta, vaan maailman mitassa. Marx, Engels, Lenin, Stalin, siinä hänen lempikirjailijansa, nuo maailmanvallankumouksen suuret johtajat, jotka neroudellaan ovat vieneet ja vievät yhä nopeutuvassa tahdissa proletariaatin voiton asiaa lopullista voittoa kohden koko maailmassa. Mutta hyvin ymmärtääkseen näitä jättiläisneroja, sanan ja teon mestareita, on tunnettava mennyt ja nykyaika, luokkien muodostuminen ja luokat sekä luokkakerrostumat, aineellinen ja henkinen kulttuuri ja luokkien pyrkimykset. Marxilais-leniniläisenä tutkijana riitti Yrjö Sirolalta ihmeteltävän paljon aikaa näiden kaikkien tutkimiselle ja selvittämiselle. Kuka taitaakaan sanoa sen kirjojen paljouden, joiden sisällöstä hän otti itselleen sen, mikä oli tarpeen proletariaatin voiton asialle. Siihen antoivat mahdollisuuden hänen suuret hengenvoimansa ja energisesti keskitetty taito tehdä työtä, perehtyä tuhansiin menneen ja nykyisen elämän yksityiskohtiin. Paitsi kirjatietoa, ammensi hän eläviltä ihmisiltä lisävalaistusta sen tai tuon poliittisen tehtävän käytäntöönsaamisesta, puutteista ja heikkouksista siinä. Antaa tehtävä ja kontrolloida sen eläyä toteuttaminen, sillä tavalla rikastutti Yrjö Sirola marxilaista tietoisuuttaan. Näin hän, samalla kun kasvatti itseään, samanaikaisesti kasvatti kaadereita. "Tämä tehtävä muodostikin hänen tärkeimmän työnsä hänen elämänsä viimeisten 15 vuoden aikana. Tälle rakastamalleen työlle hän antoi tulisen henkensä kaiken voiman. Hän oli niin ihmeteltävä leninismin opettaja, niin henkevästi ja järkevästi selitti bolshevikkien puolueen historiaa ja kokemusta, Leninin-Stalinin oppia, Kominternin päätöksiä, että hänen kuulijansa eivät voineet unohtaa sitä, minkä olivat hänen luennoltaan kerran saaneet." — Näin sanovat Dimitrov, Kuusinen, Manuilskij ym. nekrologissaan Yrjö Sirolasta. Erikoisesti korosti tätä puolta Yrjö Sirolan elämäntyössä tov. O. V. Kuusinen. Moskovan krematoriossa tapahtuneessa polttohautaus-tilaisuudessa pitämässään erinomaisessa puheessaan lausui tov. Kuusinen Yrjö Sirolasta mm. seuraavaa:

"Sirola oli todella harvinaisen etevä bolshevististen kaaderien kasvattaja. Tässä työssä olisi pitänyt hänet nähdä! Millainen loiste oli hänen

silmissään, kun hän selitti kuulijoilleen Leninin ja Stalinin oppeja; kuinka vakuuttavasti hän esitti NKP(b):n historiaa ja kokemuksia; kuinka valaisevasti hän osasi yhdistää teorian ja käytännöllisen kokemuksen; kuinka sytyttävästi hän osoitti oppilailleen ne sosialismin voitot, jotka Neuvostoliiton proletariaatti on saavuttanut ja tulee saavuttamaan toveri Stalinin johdolla."

Minä luulen, että liioittelematta voidaan sanoa Yrjö Sirolan olleen harvinaisia ja yksi kaikkein kyvykkäimpiä leninismin propagandisteja mitä tunnetaan ei vain suomalaisessa vallan kumouksellisessa liikkeessä, vaan kansainvälisenkin vallankumouksellisen liikkeen mittasuhteet huomioon ottaen.

Paitsi puheissaan selvitti Yrjö Sirola kirjoituksissaan kansainvälisen proletaarisen vallankumousliikkeen teorian ja käytännön kysymyksiä. "Väsymättömällä kirjallisella toiminnallaan tov. Sirola jätti työväenliikkeelle rikkaan perinnön. Hän hallitsi erinomaisesti marxilais-leniniläisen propagandan ja agitation asetta, kirjoitti monilukuisia artikkeleita kommunistiseen lehdistöön ja käänsi suomen ja ruotsinkielelle monia Marxin, Leninin, ja Stalinin teoksia" — sanoivat Dimitrov, Kuusinen, Manuilskij ym. kirjoittamassaan nekrologissa Yrjö Sirolasta. Emme lähde luettelemaan hänen lukuisia kirjallisia töitään. Sanomme vain, että meidänkin lehtemme lukijoille on Yrjö Sirolan nimi erittäin tuttu. Hän oli lehtemme perustajia ja yksi kaikkein aktiivisimpia kirjoittajia aina kuolemaansa saakka. Paitsi nimimerkillään varustettuja kirjoituksia, on lehdessämme julkaistu suuri joukko Yrjö Sirolan kirjoituksia tai käännöksiä ilman nimimerkkiä, ja erittäin paljon auttoi hän toimitusta konsultanttina, ollen siinäkin aikaansa säästämätön. Yrjö Sirolan kirjallinen työ on laaja. Meidän lehdessämme on siitä julkaistu vain pikku siruja. Kominternin johtavat toverit ovat siitä myös tietoisia. Niinpä tov. Kuusinen puheessaan sanoi, että "arvokasta ja hedelmällistä on ollut toveri Sirolan laaja kirjallinen toiminta. Lukuisten itsenäisten kirjallisten töittensä ohella on hän kääntänyt suomenkielelle useita marxilaisuuden klassikkoja... Vielä pari kuukautta ennen kuolemaansa julkaisi hän perusteellisen esityksen Suomen vallankumousliikkeen kokemuksista vuosilta 1905 ja 1906." Suomen vallankumouksellinen proletariaatti on ikuisesti muistava Yrjö Sirolan uraauurtavan työn suullisella ja kirjallisella alalla. Yrjö Sirolan elämäntyöstä saa nuori polvi alituisesti ammentaa oppia ja innostusta kulkiessaan suurta päämääräänsä kohden, kohti sosialismin ja kommunismin voittoa. Yrjö Sirolan elämäntyöstä oppii nuori polvi myöskin Suomen työväen vallankumouksellisen taistelun tärkeiden vaiheiden historiaa, miten taistelu kohoaa yhä korkeammalle ja korkeammalle asteelle, kunnes voitto on saavutettu.

Olemme Yrjö Sirolan elämänvaiheista kertoessamme viitanneet vain joihinkin puoliin. Emme ole ohimennenkään kosketelleet hänen suorittamaansa työmäärää Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean jäsenenä, jossa hän oli puolueen perustamisesta asti. Samoin hänen työstään Kominternin yhtenä perustajana ja kansainvälisen kontrollikomitean jäsenenä ja hänen toimistaan Sovetti-Karjalassa, jossa hän oli yhteen otteeseen valistusasiain kansankomissaarina. Myöskään ei ole ollut mahdollista valaista hänen työtään Lännen Vähemm. Kansall. Komyliopistossa, jossa hän oli yhteen aikaan rehtorina ja useiden yhteiskunnallisten aineiden opettajana. Mainitsematta on monia muita hänen töistään, esim. siitä, miten paljon pidetty doklatsikka ja joukkopuhuja hän oli suomenkielisten työläisten ja kolhosnikkojen keskuudessa sekä Leningradissa ja alueella ja Sovetti-Karjalassa. Vähänkin perusteellisempi hä-

nen töittensä luetteleminenkin ei lyhyen kirjoituksen puitteissa ole mahdollista.

Yrjö Sirolan poismeno oli raskas menetys Suomen taistelevalle työväelle. Erittäin kipeästi tuntevat menetyksen tuhannet Suomen sosialistisen neuvostovallan perustuksen kaivajat kuin myöskin tuhannet sosialismin rakentajat, suomenkieliset stahanovilaiset työläiset ja kolhosnikat Leningradin alueella ja Karjalan ASSR:ssä.

Yrjö Sirola oli valoisa luonne, aina vallankumouksellisen optimismin innoittama. "Mutta hän saattoi syvästi vihata työväen luokkavihollisia. Loppuun saakka säilytti hän nuorekkaan henkisen raikkauden. Hänessä yhtyi suurin vaatimattomuus kumoukselliseen intohimoisuuteen." (Kuusinen). Hänen valoisa muistonsa säilyy ikuisesti Suomen vallankumouksellisten työläisten sydämissä, siellä, missä aina ihastuksella tullaan mainitsemaan suurten esitaistelijain nimiä, esitaistelijain, joiden joukossa Yrjö Sirolan nimi ei ole jääpä vähemmän tunnettujen joukkoon.

J. K. Lehtinen.

„Asia, jolle sinä pyhitit koko elämäsi, tulee voittamaan koko maailmassa"*)

O. V. KUUSINEN

KOMMUNISTISEN Internationalen Toimeenpanevan komitean ja Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean nimessä tahdon ilmaista sen syvän ja suuren surun, jota tunnemme sanoessamme viimeiset jäähyväiset rakastetulle toverillemme ja ystävällemme Yrjö Sirolalle, Suomen työväenluokan vanhalle, uskolliselle vallankumoustaistelijalle ja yhdelle kansainvälisen työväenliikkeen parhaimmista voimista.

Yli 30 vuotta on toveri Sirola seisonut Suomen proletariaatin luokkataistelujen eturivissä, yhtenä sen parhaimmista ja suosituimmista johtajista. Tässä taistelussa oli kaksi suurta huippukohtaa, joissa erikoisen kirkkaasti tulivat esille toveri Sirolan etevät ominaisuudet: ne olivat molemmat yhteydessä Venäjän vallankumousliikkeen suurimpien aaltojen kanssa, vuonna 1905 ja vuonna 1917, jolloin niiden vaikutuksesta Suomessakin puhkesi valtava kumouksellinen joukkoliike.

Ensi kerran näin toveri Sirolan vuonna 1905 Helsingissä suuressa joukkomielenosoituksessa, tulisena joukkopuhujana suunnattoman suuren kansajoukon edessä, jota hän kutsui kumoukselliseen suurlakkoon, taisteluun Venäjän tsaarivaltaa vastaan ja yleisen äänioikeuden puolesta. Innostunut kansajoukko seurasi hänen kutsuaan.

Kun vuonna 1917 vallankumouksellisen joukkoliikkeen aalto jälleen löi korkealle, syöksyi Sirola ensimmäisten joukossa tämän aallon keskelle. Hän oli yksi Suomen työläisten ensimmäisiä johtajia, kun tammikuussa 1918 Suomen työväenluokka tarttui aseisiin ja nousi taisteluun vallasta. Suuren innostuksen vallassa marssi hän vallankumouksen etupäässä. Suomen vallankumouksellisessa työväenhallituksessa oli Sirola ulkoasiain kansanvaltuutettuna. Mut-

*) Yrjö Sirolan muistolle 20. III 1936 pidetty puhe.

ta hän ei rajoittautunut vain tämän tehtävän täyttämiseen. Hän kävi useita kertoja rintamalla, innostaen punakaartilaisia taisteluun sytyttävillä puheillaan.

Suomen työväen vallankumouksen tappion opetusten pohjalla osasi Sirola aseistautua uudelleen, hän omaksui perusteellisesti bolshevismin strategian ja taktiikan. Hän kuului Suomen Kommunistisen Puolueen perustamisen alotteentekijöihin elokuussa 1918. Ja siitä saakka on hän mitä toimeliaimmin ottanut osaa puolueen johdon työhön, ollen yhtä mittaa sen Keskuskomitean jäsenenä. Sirola, joka oli vanhassa työväenliikkeessä etevä legaalisen sanomalehdistön toimittaja, oli kommunistisen puolueen perustamisen jälkeen yhtä etevä illegaalisen kommunistisen lehdistön toimittaja.

Ylpeä ja kiitollinen on Suomen vallankumouksellinen työväenluokka hänen elämäntyöstään!

Mutta Sirola ei ollut pelkästään Suomen vallankumousliikkeen mies. Hän oli todellinen internationalisti. Ennen sotaa toimi hän usean vuoden Ameriikassa aktiivisena taistelijana senaikuisen vasemmistolaisen työväenliikkeen riveissä. Toisen Internationalen kongressissa Köpenhaminassa vuonna 1910 tutustui hän Leniniin. Tällä kohtauksella oli suunnaton merkitys hänen myöhemmälle kehitykselleen. Hän otti myöskin osaa zimmerwaldilaiseen neuvotteluun Tukholmassa vuonna 1917.

Kommunistisen Internationalen perustavassa kongressissa oli Sirola suomalaisen delegation jäsenenä. Siinä piti hän alustuksen valkoisesta terrorista. Mutta samalla veti hän tässä kongressissa esille Suomen vallankumouksen tärkeimmät opetukset. Hän totesi että työväenluokka voi voittaa vain sillä ehdolla, että sen johdossa on puolue, jolla on periaatteellinen selvyys, joka tietoisesti pyrkii proletariaatin diktatuuriin ja joka osaa valita oikean hetken ratkaisevan valtataistelun alkamiselle. Hän lopetti puheensa seuraavin sanoin, joissa ilmenee se syvä usko työväenluokan voittoon, mikä oli hänelle niin ominaista:

"Me laskemme kaiken luottamuksemme maailman proletariaatin solidaarisuuteen Venäjän kansainvälisen neuvostotasavallan kanssa. Suomenkin proletariaatti tulee taistelemaan kommunistisen III:nnen Internationalen merkeissä, proletariaatin koko maailmaa käsittävän tasavaltojen liiton merkeissä".

Arvokasta ja hedelmällistä on ollut toveri Sirolan laaja kirjallinen toiminta. Lukuisten itsenäisten kirjallisten töittensä ohella on hän kääntänyt suomen kielelle useita marxilaisuuden klassikkojen teoksia, Marxin, Leninin ja Stalinin teoksia. Vielä pari kuukautta ennen kuolemaansa julkaisi hän perusteellisen esityksen Suomen vallankumousliikkeen kokemuksista vuosilta 1905 ja 1906.

Mutta ennen kaikkea on Sirola kunnostautunut etevänä kommunististen kaaderien kasvattajana, leninismin opettajana. Monilukuisia ovat ne nuoret proletaariset aktivistit, joilla on ollut onni nauttia hänen opetustaan. Harvinaisen hyvin osasi hän tässä työssä kasvattaa oppilaissaan niitä ominaisuuksia, joita toveri Dimitrov VII:ssä maailmankongressissa vaati bolshevistisilta kaadereilta: täydellistä alttiutta työväenluokan asialle, horjumatonta uskollisuutta puolueelle, kiinteätä yhteyttä joukkoihin, kykyä suoriutua itsenäisesti joka tilanteessa ja olla pelkäämättä vastuuta tehdyistä päätöksistä, vallankumouksellista kurinalaisuutta ja bolshevistista karaistuneisuutta.

Sirola oli todella harvinaisen etevä bolshevististen kaadereitten kasvattaja. Tässä työssä olisi pitänyt hänet nähdä! Millainen loiste oli hänen silmissään, kun hän selitti kuulijoilleen Leninin ja Stalinin oppeja; kuinka vakuuttavasti hän esitti NKP:n historiaa ja kokemuksia; kuinka valaisevasti hän osasi yhdistää teorian

ja käytännöllisen kokemuksen; kuinka sytyttävästi hän osoitti oppilailleen ne sosialismin voitot, jotka Neuvostoliiton proletariaatti on saavuttanut ja tulee saavuttamaan toveri Stalinin johdolla.

Mistä se sytyttäväisyys ja vakuuttavaisuus, mikä oli hänen esiintymisessään?

Siitä syvästä vakaumuksesta, minkä läpitunkema hän itse oli. Siitä rajattomasta kiintymyksestä vallankumouksen asiaan, joka oli hänen elämänsä pohja. Siitä lujasta uskosta sosialismin voittoon koko maailmassa, joka hänessä aina oli elävänä. Hän tiesi ja tunsi koko ajan, että tämän voiton saavuttamiseksi tarvitaan uskollisia, rohkeita ja kykeneviä sosialismin sotureita. Niiden kasvattamiselle hän omisti itsensä kokonaan. Kesken tämän työn kaatui hän taistelupaikallaan.

Sirola oli valoisa luonne, aina vallankumouksellisen optimismin innoittama. Mutta hän saattoi syvästi vihata työväen luokkavihollisia. Loppuun saakka säilytti hän nuorekkaan henkisen raikkauden. Hänessä yhtyi suurin vaatimattomuus kumoukselliseen intohimoisuuteen.

Kommunistinen Internationale tarvitsee sellaisia leninismin opettajia, kuin Sirola oli, ja sellaisia oppilaita, kuin hän on kasvattanut.

Leninin perusajatuksista oli Sirolalle erikoisen rakas se ajatus, jonka Lenin Kominternin I:sen kongressin lopussa ilmaisi seuraavin sanoin:

"Riehukoon koko maailman porvaristo, karkoittakoon, vangitkoon ja murhatkoon se spartakisteja ja bolshevikkeja — tämä kaikki ei sitä enää voi pelastaa. Tämä vain valistaa joukkoja, vapauttaa niitä vanhoista porvarillis-demokraattisista ennakkoluuloista ja karaisee niitä taisteluun. Proletaarisen vallankumouksen voitto koko maailmassa on varma. Kansainvälisen neuvostotasavallan perustaminen tulee tapahtumaan".

Rakas toveri Sirola! Kun me nyt sanomme sinulle jäähyväiset ruumisarkkusi ääressä, muistutamme me mieliimme nämä kuolemattoman, nerokkaan opettajamme sanat.

Proletariaatin luokkavihollinen raivoaa nytkin Euroopassa. Fasismi riehuu ja uhkailee sodalla. Kaikkein hulluimpana raivoaa Saksan fasismi. Ne kapitalistiset hallitukset, joille tällä hetkellä on edullista rauhan säilyttäminen, ovat kykenemättömiä noudattamaan todella johdonmukaista politiikkaa, joka olisi välttämätöntä rauhan turvaamiseksi ja fasististen hyökkääjäin käsien kahlehtimiseksi. Siihen pystyy vain maailmanproletariaatti, kun se liittää yhteen rivinsä taisteluun fasismia ja sotaa vastaan.

Minä muistan elävästi, kuinka innostuneesti sinä, toveri Sirola, meidän VII:ssä maailmankongressissamme otit vastaan kommunistisen Internationalen perämiehen, toveri Dimitrovin suuren ajatuksen.

Etkö kuule nyt proletaarisen yhteisrintaman miljoona-armeijan marssinnan rohkeaa rytmiä?

Etkö kuule etenevän kansanrintaman askelia Ranskassa ja Saksassa?

Kuinka iloitsisitkaan, kun tietäisit Espanjan työläisnuorison yhtymisestä, viimeisistä suurista saavutuksista nuorisoliikkeessä muissa maissa.

Nämä miljoonaisten työtätekevien joukkojen kolonnat kasvavat kaikissa maissa. Ne ovat proletaarisen maailmanvallankumouksen voitokkaita kolonnia.

Rakas toveri! Me tulemme taistelemaan edelleen, miljoonat tulevat taistelemaan. Asia, jolle sinä pyhitit koko elämäsi, tulee voittamaan koko maailmassa.

Espanjan vaalit ja kansanrintaman voitto

E. GERÖ

PARLAMENTTIVAALIT helmikuussa v. 1936 johtivat kansanrintaman suureen voittoon vastavallankumouksellisesta blokista.

Tämän kansanrintaman voiton selittämisessä on lähdettävä vuoden 1934 lokakuun aseellisista taisteluista, on lähdettävä siitä, että Espanjan työväenluokka ja työtätekevät joukot, saatuaan opetuksen porvarillisen koalition turmiollisesta politiikasta, jota johti Espanjan sosialidemokratia, murskaavat tämän politiikan ja astuvat työväenluokan ja kaikkien työtätekevien voimien yhdistämisen tielle taisteluun fasismia vastaan. Vaalivoitto helmikuussa v. 1936 olisi täysin käsittämätön ilman lokakuun taisteluita, ilman niitä opetuksia, joita proletariaatti sai tästä taistelusta.

Laajojen työtätekevien joukkojen kumouksellinen vastarinta hyökkäävää fasismia vastaan lokakuussa v. 1934 taloudellisen kriisin puristamassa Espanjassa, antifasistisen taistelun uusi aalto lokakuun jälkeen ja ensimmäiset tärkeät askeleet proletariaatin yhdistämiseen, laajan kansanrintaman järjestäminen kommunistisen puolueen aloitteesta sosialidemokratian ja anarkosyndikalismin johtajain huomattavan osan vastustuksesta huolimatta, kansanrintaman, joka vastasi joukkojen odotuksia ja toiveita, — siinä ovat pääasiassa ne syyt, joista johtui kansanrintaman organisoitujen antifasististen voimien voitto viime vaaleissa.

Työtätekevien joukkojen lokakuussa käymä taistelu puhdisti laveälti tietä yhteisrintamalle ja kansanrintamalle, proletariaatin yhdistämiselle taisteluun fasismia vastaan, vaikka huomattava osa sosialidemokratian johtajista ja erikoisesti enemmistö anarko-syndikalistien johtajista vastusti yhteisrintamaa, hyläten Espanjan kommunistipuolueen useat ehdotukset yhteistoiminnan järjestämisestä.

Joukkokokoukset ja demonstratiot v. 1935 toisella puoliskolla (osallistujien luku Madridissa nousi 400 tuhanteen) edeltivät kansanrintaman pystyttämistä, vaikka sosialidemokraattisen puolueen johtajien kieltäytyessä osallistumasta sen muodostamiseen kansanrintama ei vielä organisatoorisesti kiteytynyt.

Kansanrintaman ensi idut luotiin nimenomaan näissä kokouksissa ja demonstratioissa, joihin osallistui kommunistisia, sosialistisia ja anarko-syndikalistisia työläisiä, laajoja joukkoja kaupungin pikkuporvaristoa ja määrätty osa talonpoikaistosta. Nimenomaan tämän mahtavan, laajan joukkoliikkeen voima pakoitti tasavallan presidentti Alcal Zamoran hajoittamaan hallituksen, jossa enemmistö ministerisalkuista kuului fasistisille aineksille, Hıl Roblesin johtaessa sitä, ja nimittämään Portel Valladaresin n.s. keskustahallituksen, vieläpä myöhemmin hajoittamaan parlamentin ja määräämään uudet vaalit.

Ne eivät olleet tavalliset vaalit: ne tapahtuivat vallankumouksellisen kriisin vallitessa maassa, jossa proletariaatti oli noussut aseelliseen taisteluun fasistista diktatuuria vastaan ja, kärsittyään väliaikaisen tappion, ennättänyt uudelleen koota voimansa siirtyäkseen vielä laajemmalla rintamalla hyökkäykseen fasismia vastaan.

Vaaleissa oli täysin selvästi toisiaan vastassa kaksi leiriä, kaksi voimaa: vastavallankumouksellisen blokin muodostaneet taantumuksen ja fasismin voimat ja vaalien aattona antifasistiseen kansanrintamaan yhtyneet demokratian ja kumouksen

voimat. Lukuunottamatta viittä provinssia (Kastellon de la Plana, Korunja, Pontevedra, Gipuskoa ja Biskaja), joissa hallitus esiintyi omin listoin, oli kaikkialla vain kaksi peruslistaa: vastavallankumouksellisen blokin ja kansanrintaman listat.

Vastavallankumoukselliseen blokkiin liittyivät ilman poikkeusta kaikki vastavallankumoukselliset puolueet ja ryhmittymät: kaksi monarkistien puoluetta, Hil Roblesin johtama suuri fasistinen puolue "Action popular", agraarien tasavaltalainen oikeistopuolue, Lerusin johtama radikaalipuolue, joka edustaa suurteollisuuden ja finanssikapitaalin määrätyn osan intressejä, ja joukko muita puolueita ja ryhmittymiä.

Kansanrintama puolestaan yhdisti faktillisesti kaikki demokraattisen kumouksen organisoidut voimat ja kaikki antifasistiset voimat. Paitsi kommunistista ja sosialistista puoluetta liittyivät kansanrintamaan Yleinen työläisten liitto, Asanjan johtama tasavaltalaisten vasemmistopuolue, tasavaltalaisen yhtenäisyyden puolue, jonka johdossa on entinen pääministeri Martines Barios, Katalonian vasemmistopuolue (Eskerra), jota johtaa entinen Katalonian hallituksen pääministeri Kompanis, joka oli tuomittu pakkotyöhön 30 vuodeksi osallistumisesta lokakuun tapahtumiin, sekä muita työläis- ja vasemmistolais-tasavaltalaisia järjestöjä.

Kansanrintamaan yhtyi laajoja joukkoja anarko-syndikalistisia työläisiä ja vieläpä erinäisiä heidän paikallisjärjestöjäänkin huolimatta vaalien aattona koolle kutsutun Kansallisen työkonfederation pleenumin kielteisestä päätöksestä vaaleihin osallistumiseen nähden ja huolimatta KTK:n aktiivisesta propagandasta vaaleihin osallistumista vastaan.

Taistelun kärjistymisestä kahden leirin välillä on todistuksena sekin seikka, että vaaleihin osallistuminen oli paljon korkeampi kuin milloinkaan Espanjassa. Kun v. 1933 äänesti kaikkiaan 61 % valitsijoista, niin viime vaaleissa äänesti jo noin 80 %. Tämän selittää ensi kädessä se, että äänestykseen osallistui suuria joukkoja anarko-syndikalistisia työläisiä, jotka jättivät anarko-syndikalistisen "apoliittisen" asenteen, ymmärtäen nykyisten vaalien suunnattoman merkityksen. Sitä paitsi kohosi aktiivisuus pikkuporvarillisissa joukoissa, joista osa v. 1933, pettyneenä koalitsiohallituksen politiikkaan ja haluamatta äänestää oikeistopuolueita, oli pidättäytynyt äänestyksestä.

Kansanrintama astui vaalikamppailuun määritellyllä, vaikkakin jotenkin maltillisella ohjelmalla. Porvarillis-tasavaltalaisten puolueiden johtajat eivät hyväksyneet niitä ohjelmakohtia, jotka olisivat voineet ratkaista Espanjan työtätekevien joukkojen polttavimmat vaatimukset, ja ensi kädessä hylkäsivät kommunistisen puolueen vaatimuksen sisällyttää tuohon ohjelmaan kohdan tilanherrain, kirkon ja valtion maan korvauksetta takavarikoimisesta ja jakamisesta maataloustyöläisten, maattomain ja vähän maata omistavain talonpoikain kesken. Kuitenkin tämä ohjelma sisälsi joukon tärkeitä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vaatimuksia, kuten yleisen amnestian 30 tuhannelle vankilaan suljetulle kumoukselliselle, kaikkien lokakuun taisteluiden takia erotettujen työhön takaisin ottamisen, vaatimuksen takavarikoida niiden aristokraattien maat, jotka olivat suoranaisesti taikka välittömästi osallistuneet kenraali Sanhurhon vastavallankumoukselliseen kapinaan v. 1932, verojen alentamisen, niiden henkilöiden rankaisemisen, jotka olivat syyllisiä vallankumouksellisten veriseen vainoamiseen Asturian kapinan kukistamisen jälkeen, ja joukon muita vaatimuksia.

Tämä ohjelma antoi kansanrintaman taistelulle suuren voiman ja teki mahdolliseksi tiivistää laajat joukot ulkoparlamenttaariseen joukkotaisteluun. Huolimatta hallituksen vainotoimenpiteistä järjesti kansanrintama muutamien vaalikamppailuviikkojen aikana tuhansia kokouksia; moniin niistä osallistui kymmeniä tuhansia ihmisiä.

Vastavallankumouksellinen blokki ei uskaltanut esiintyä vaaleissa omalla varsinaisella ohjelmallaan. Tämän blokin kirjavuus, blokin, joka oli saanut alkunsa yksinomaan keskenään vihamielisten riistäjäryhmien ja puolueiden yhteisen vihan pohjalla kansanrintamaa vastaan, ilmeni nimenomaan siinä, että nämä erilaiset ainekset eivät kyenneet esiintymään yhteisellä ohjelmalla. Huolimatta kaikesta demagogiasta ja lupauksista olivat kielteiset elementit niiden kamppailussa vallitsevina. Ne esiintyivät kumousta *vastaan*, kommunismia *vastaan*, Dimitrovia *vastaan*. Tämän blokin eri ainekset yrittivät operoida vanhoilla loosungeilla "isänmaasta", "Espanjan maineikkaasta menneisyydestä" ja "Suur-Espanjasta".

Espanjan kommunistisen puolueen pääsihteeri, tov. Diaz, paljasti eräässä suuressa kokouksessa Madridissa loistavassa puheessaan Hil Roblesin valheet ja manööverit, tämä kun yritti leikkiä työtätekevien joukkojen kansallisilla tunteilla samaan aikaan jatkaen veristen inkvisiittorien politiikkaa, jotka tuhosivat kymmeniä tuhansia Espanjan kansan poikia ja antoivat uhriksi tuhansia Espanjan työtätekeviä taatakseen itselleen lisävoittoa kolonioissa, veristen inkvisiittorien, jotka viimeisten kahden vuoden aikana vallassa ollessaan harjoittivat nälän ja vainon politiikkaa. Toveri Diaz osoitti, että vain suurporvariston ja tilanherrain vallan kukistava kumous voi johtaa Espanjan kansan pois siitä keskiaikaisesta kurjuudesta ja vapauttaa sen niistä onnettomuuksista, joihin vallassaoleva porvarillis-tilanherrain blokki sen tuomitsee.

Kansanrintama sai vaaleissa absoluuttisen ääntenenemmistön. 473:sta edustajapaikasta kansanrintamaan liittyneet puolueet saivat 268 paikkaa, kun näillä puolueilla oli aikaisemmin ollut vain 103 paikkaa. Vastavallankumouksellisen blokin nyt muodostaneet puolueet yhdessä keskustan ja baskien kansallisen puolueen kanssa, joilla edellisessä parlamentissa oli ollut 370 edustajapaikkaa, saivat tällä kerralla kaikkiaan 205 paikkaa. Kommunistisella puolueella oli edellisessä parlamentissa ollut vain yksi paikka, mutta nyt sillä on 16 paikkaa.

Suurkaupunkien ohella turvasivat kansanrintamalle voiton Katalonia ja eräät maanviljelysalueet. Poikkeuksetta kaikissa suurissa kaupungeissa: Madridissa, Barcelonassa, Valenciassa, Sevillassa, Malagassa, Bilbaossa, Kordovassa, Saragossassa j.n.e., voitti kansanrintama (vaikka joissakin kaupungeissa, esimerkiksi Madridissa, myöskin vastavallankumouksellinen blokki kokosi suhteellisen suuren joukon ääniä). *Valtava enemmistö työväenluokasta äänesti kansanrintaman puolesta. Mutta loistavimman voiton sai kansanrintama epäilemättä Kataloniassa.* Siellä kansanrintama sai 47 edustajapaikkaa, vastavallankumouksellisen saadessa 11.

Barcelonassa kansanrintaman lista sai lähes 70 % enemmän ääniä kuin vastavallankumouksellisen blokin lista. Vähemmässä määrässä, mutta kuitenkin huomattavalla enemmistöllä voitti kansanrintama Katalonian agraarialueilla (Heronassa ja Leridassa). Kansanrintaman loistava voitto Kataloniassa on yleisten syiden ohella tuloksena Katalonian kansanjoukkojen suunnattomasta noususta, heidän taisteluaktiivisuudestaan kansallisessa vapaustaistelussa imperialismia vastaan, sekä

myöskin seurauksena anarko-syndikalististen työläisten aktiivisesta osallistumisesta vaaleihin. Kataloniaanhan erikoisesti sen pääkaupunkiin Barcelonaan, ovat keskittyneet anarko-syndikalismin päävoimat.

Maaseutupiireissä voitti kansanrintama Andalusiassa (Sevillassa, Malagassa, Murciassa, Kordovassa ja Haenissa), Levantissa sekä myöskin suurten latifundioiden tärkeimmällä alueella Estramadurassa (Badahosissa ja Kaceresissa). Enimmissä talonpoikaispiireissä (Salamancassa, Valladolidissa, Logrognossa, Burgosissa, Soriassa, Segoviassa, Avilassa, Gvadalaharassa, Kuenkassa, Siudad Realissa, Toledossa, Zamorassa, Leonissa ja Santanderissa) vastavallankumouksellinen blokki sai kuitenkin enemmistön, vaikka erinäisissä tapauksissa näissäkin provinseissa voidaan havaita huomattavan osan työtätekeviä siirtyneen kansanrintaman puolelle.

Vaalien tulokset osoittavat, että vaikka kansanrintama sai enemmistön joukoissa, niin vastavallankumouksellisilla puolueilla ja erikoisesti "Action popular"-puolueella on yhä vielä huomattava vaikutusvalta talonpoikaisjoukkoihin. Tätä ei selitä vain se, että tasavaltalaisten ja sosialistien koalitsiohallitus ei tyydyttänyt talonpoikaisjoukkojen vaatimuksia, vaan myöskin se, että kansanrintaman ohjelmassa tasavaltalaisten puolueiden edustajain kieltäytymisen johdosta ilmaistiin talonpoikaisjoukkojen vaatimukset tavattoman heikosti. Ja "Action popular" keskitti huomionsa nimenomaan talonpoikain vaatimuksiin ja demagoogisesti lupasi talonpojille ajavansa läpi joukon reformeja heidän hyväkseen.

Jos taistelu jo ennen vaalejakin ja vaalien aikana kävi kahden vastakkaisen leirin, kahden vastakkaisen voiman välillä, niin vaalien tuloksissa luokkavoimien kasautuminen äärimmäisille navoille tuli vieläkin selvemmäksi. Radikaalinen puolue, eräs Espanjan porvariston suurimpia traditsionaalisia puolueita, jonka johtajat pöyhkeilevät sillä, että heidän puolueensa on "historiallisesti tasavaltalainen puolue", kärsi suuren tappion vaaleissa: 101 edustajapaikan (vuoden 1933 vaaleissa) asemesta se sai tällä kerralla vain 8 paikkaa. Radikaalinen puolue, joka yhdisti merkittävän joukon demokraattista pien- ja keskiporvaristoa, liittyi v. 1933 vaalien jälkeen blokkiin Hil Roblesin fasistisen puolueen "Action popular"en kanssa. Lerusin johtaman radikaalisen puolueen johtajat ovat suurimpia syyllisiä lokakuun aseellisten taisteluiden veriseen kukistamiseen: he luovuttivat tasavallan fasistisen vastavallankumouksen käsiin, he osallistuivat pimeimpiin ja likaisimpiin tekoihin ja salajuoniin; tämän vuoksi joukkojen enemmistö hylkäsi tämän puolueen ja siirtyi kansanrintaman puolelle.

Vaalivoitto päästi valloilleen suunnattoman joukkojen energian.

Maljan täyttävän viimeisen pisaran tavoin antoi tieto kansanrintaman voitosta vaaleissa sysäyksen kaikelle pitkinä kuukausina kokoontuneelle joukkojen kumoukselliselle energialle, tunkeutui maan kaikkiin kolkkiin, purkautuen todellisena mielenosoitusten vyörymänä. Joukot pakoittivat avaamaan vankiloiden portit, pakoittivat Portel Valladaresin hallituksen jättämään eronpyynnön ja saivat aikaan uuden, Asanjan hallituksen muodostamisen kansanrintaman ohjelman toteuttamista varten.

Tilanne, joka muodostui helmikuun 16. päivän vaalien jälkeen v. 1936, eroaa perinpohjin siitä tilanteesta, joka muodostui Espanjassa huhtikuun 14. päivän jälkeen v. 1931. Tosin kyllä tehtävät, jotka ovat kansanvallankumouksen edessä, ovat pääasiassa samat, sen vuoksi että näitä tehtäviä ei vielä tähän men-

nessä ole ratkaistu, mutta viiden vallankumousvuoden aikana on tapahtunut vakava luokkavoimien uudestiryhmittyminen. Niinpä huhtikuussa v. 1931 enemmistö työläisistä liittyi sosialidemokraattien johdolla blokkiin melkein koko porvariston kanssa, ottaen mukaan myöskin sen taantumuksellisen osan, jota edustivat Lerus ja Mihel Maura, sekä myöskin tilanherrojen erään osan kanssa, joita edusti Alcal Zamora. Tämä blokki ei tietysti voinut olla kumouksellisen demokratian vastavallankumouksen voimia vastaan suunnattu taistelublokki. Päinvastoin, se oli riistäjäluokkien koalitsio sosialidemokraattisen puolueen, ja vieläpä aluksi myöskin anarko-syndikalististen johtajien kanssa, jotka veivät mukanaan enemmistön työväenluokasta.

Tämä koalitsio oli muodostettu porvariston ja tilanherrain etujen pohjalle ja tässä koalitsiossa proletariaatti oli porvariston vankina. Koalitsiopolitiikka, jota toteutettiin sosialidemokraattisen puolueen johdolla, *syvensi vielä enemmän Espanjan proletariaatin hajaannusta.* Se suuntasi valtiokoneiston kärjen työtätekeviä joukkoja vastaan, jotka yrittivät taistella vaatimustensa puolesta, ja ensi kädessä agraarivallankumousta vastaan. Se oli aktiivisen taistelun politiikkaa kommunistista puoluetta vastaan, proletariaatin kumouksellisinta osaa vastaan, politiikkaa, joka ei lujittanut työtätekevien joukkojen, vaan fasistisen vastavallankumouksen asemia. Nyt on tilanne muuttunut. Vaikka kansanrintama proletariaatin taistelublokkina kaupunkien pikkuporvariston ja talonpoikaiston kanssa on vielä kehityksensä alkuvaiheessa, on se jo pakoittanut hallituksen, jossa oli fasistinen enemmistö jättämään paikkansa, avannut vankiloiden portit, tempaissut taas osan demokraattisia vapauksia työtätekeville, katalonialaisille ja muille sorretuille kansoille, saanut aikaan työhön takaisin pääsyn kymmenille tuhansille työläisille ja toimitsijoille, useilla paikoilla karkoittanut kunnallishallinnoista taantumuksellisten puolueiden edustajat ja vaihtanut ne kansanrintaman edustajiin, joiden joukossa on kommunistejakin (Hihonissa, Oviedossa, Kordovassa ja useissa muissa kaupungeissa ja kauppaloissa).

Vuoden 1931 demonstratioissa joukot lauloivat Madridin kaduilla miltei yksinomaan kansallishymniä. Nyt ne laulavat pääasiallisesti "Internationalea". Silloin ne uskoivat sokeasti väliaikaiseen hallitukseen menneitä herroja porvareita. Nyt ne seuraavat tarkasti Asanjan hallituksen jokaista askelta ja joukkotoiminnoillaan pyrkivät ja myötävaikuttavat kansanrintaman vaaliohjelman nopeaan käytännössä toteuttamiseen. Sosialidemokraattien ja anarkistien johtaman työväenluokan valtava enemmistö ei silloin vielä ymmärtänyt, että työväenluokan on itsenäisesti johdettava kansanvallankumousta. Joukot uskoivat vielä silloin sosialidemokraattien kertomuksia siitä, että kun kerran vallankumous on demokraattinen, niin sitä on siis johdettava porvariston. Nykyisin on tämä kaikki huomattavassa määrässä muuttunut.

Laajat joukot sosialidemokraattisia työläisiä varmistautuvat joka päivä omien katkerien kokemustensa perustalla siitä, että oikeassa ovat kommunistit, jotka *vallankumouksen alusta alkaen* ovat taistelleet sosialidemokratian koalitsiopolitiikkaa vastaan ja pitäneet kiinni proletariaatin itsenäisen taistelun välttämättömyydestä sekä *talonpoikaiston järjestyneestä taistelusta maan puolesta.* Nyt nämä joukot, lokakuun taisteluiden kokemusten rikastamina, osallistuvat aktiivisesti yhteisiin esiintymisiin kommunistien kanssa, voittavat sosialidemokraattiset ja reformistiset katsomuksensa, jotka on

iskostanut heihin monivuotinen luokka-yhteistyöskentelyn politiikka porvariston kanssa, ja osa heistä lähenee yhä enemmän kommunistisen puolueen asenteita.

Osa anarko-syndikalistisista työläisistä osallistui lokakuussa v. 1934 Asturiassa aseelliseen taisteluun käsi kädessä kommunististen ja sosialististen työläisten kanssa. Enemmistö anarko-syndikalistisista työläisistä osallistui vaaleihin helmikuun 16. päivänä virallisen johdon saarnaamasta "a p o l i ittisuudesta" huolimatta, ja joillakin paikoilla anarko-syndikalistiset ammattiliitot liittyivät kansanrintamaan. Madridissa ja muissa kaupungeissa anarko-syndikalistiset työläiset osallistuivat johtonsa päätöksestä välittämättä järjestyneesti kansanrintaman joukkodemonstratioihin.

Anarko-syndikalististen työläisten vetovoima yhteistoimintaan ja ammattiliittojen yhtenäisyyteen on niin suuri, että jopa Kansallisen työkonfederatsion virallisen johdonkin on nyt pakko puhua välttämättömyydestä päästä sopimukseen kahden maassa olevan suuren ammattiliittokeskuksen välillä (Yleisen työläisten liiton ja Kansallisen työn konfederatsion) "yhteisen vallankumouksellisen esiintymisen tarkoituksella". On ymmärrettävää, että anarkistijohtajien enemmistö puhuu tästä vain sen vuoksi, että he "vallankumouksellisen e s i i n t ymisen" (s.o. kapinan) valmistamisen tekosyyllä välttyisivät välittömästä yhteisestä luokkataistelusta. Kuitenkaan ei ole epäilystä siitä, että anarko-syndikalististen työläisten joukot lähiaikoina pakoittavat johtajansa käymään yhteisrintamaan kommunistien ja sosialistien kanssa.

V. 1931 kommunistit olivat vielä pieni, joukoista erillään oleva ryhmä. Nyt kommunistinen puolue, vaikka sen mukana kulkeekin toistaiseksi vain proletariaatin vähemmistö, on jo lujasti tiellä muuttumiseen vankaksi joukkopuolueeksi, joka kykenee johtamaan proletariaatin ja kaikkien työtätekevien taistelua vallankumouksessa ja ymmärtää tehtävänsä, puolueeksi, joka menestyksellä asettaa kansanrintaman taktiikan vastapainoksi sosialidemokraattiselle koalitsiopolitiikalle porvariston kanssa ja lahkolaismaisen syrjäänvetäytymisen politiikalle. Tätä L a h k o laispolitiikkaa noudattavat eräät sosialidemokraattiset johtajat sillä tekosyyllä, että he eivät halua uudelleen praktikoida koalitsiopolitiikalla, mutta juuri täten he yrittävät sitoa työväenluokan passiivisuuteen sekä jättää kansanvallankumouksen asian vasemmistoporvarilliselle Asanjan hallitukselle.

Aktiivisella osallistumisellaan lokakuun taisteluihin, sankarillisella taistelullaan maan alla vuoden 1934 lokakuun jälkeen ja oikealla taktiikallaan yhdistäessään proletariaattia ja kaikkia työtätekeviä joukkoja taisteluun fasismia vastaan on Espanjan kommunistinen puolue valloittanut itselleen auktoriteetin proletariaatin keskuudessa ja määrätyssä osassa talonpoikaistoa ja kaupunkien pikkuporvaristoa. *Kommunistinen puolue on ainoa puolue, joka nykyisessä erittäin sotkuisessa tilanteessa tietää, mihin joukkoja on johdettava, osoittaa oikean ulospääsyn tilanteesta, asettaa ainoan oikean ohjelman, porvarillis-demokraattisen kumouksen loppuun suorittamisen ohjelman, agraarivallankumouksen kehittämisen ohjelman, proletariaatin johtavan osuuden toteuttamisen ohjelman Espanjan kansan kumouksellisessa taistelussa porvarillis-tilanherrallista vastavallankumousta vastaan.*

Kuitenkin on Espanjan kommunistisella puolueella vielä valtavan vaikea tehtävä: *sen on valloitettava joukot, erikoisesti huomattava osa talonpoikaistoa vastavallankumoukselta, järjestettävä joukot tätä taistelua varten valinnallisiin työläisten*

ja talonpoikain alliansseihin, ja vahvistettava kaikin tavoin kansanrintamaa, jotta annettaisiin murskaava isku fasismille, joka, vaikka kärsikin tappion, ei kuitenkaan ole vielä loppuun saakka lyöty.

Espanjan kommunistinen puolue ymmärtää erinomaisesti, että tämä valtava tehtävä voidaan toteuttaa vain ehdolla, että *voitetaan hajaannus työväenluokan keskuudessa*. Tämän vuoksi Espanjan kommunistinen puolue vaatii vielä voimakkaampaa yhteistoiminnan lujittamista kommunistisen puolueen ja sosialistisen puolueen välillä, ammattiliittojen yhtenäisyyden toteuttamista sekä myöskin proletariaatin yhtenäisen kumouksellisen puolueen luomista yhdistämällä kommunistisen puolueen ja sosialistisen puolueen niiden viiden ehdon pohjalla (sovellutettuna Espanjan konkreettisiin oloihin), jotka toveri *Dimitrov* esitti Kominternin VII kongressissa, ja sosialistisen puolueen taantumuksellisista aineksista puhdistamisen pohjalla.

Vastavallankumouksen leirissä tapahtuu myöskin voimien uudestiryhmittyminen. Nähdessään joukkojen kumouksellisen energian mahtavan purkauksen ei vastavallankumouksellinen blokki rohjennut lähteä avoimeen taisteluun, vaikka hetkenä, jolloin vaalien tulokset tulivat tunnetuiksi, tehtiin joidenkin taantumuksellisten taholta (erikoisesti armeijassa, esimerkiksi kenraalit Franco ja Godeda) yritys toimeenpanna vastakumouksellinen taantumuksellinen vallankaappaus. Vastavallankumouksellisen blokin johtomiehet ymmärsivät kuitenkin hyvin pian, että sellainen yritys mahtavan joukkoliikkeen oloissa, jolloin miljoonat ovat lähteneet kadulle, olisi välttämättömästi tuomittu häviöön. Sen vuoksi he vaihtoivat nopeasti rintamaa. Ne heistä, jotka joitakin päiviä ennen vaalien päättymistä kirjoittivat ja huusivat, että jos vastavallankumouksellinen blokki voittaa, lakkautetaan kaikki työväen järjestöt ja ammutaan ne yli 200 kumouksellista, jotka muutamia kuukausia aikaisemmin oli tuomittu kuolemaan, alkoivat nyt äkkiä puhua kansalaisrauhan ja eri virtausten rauhallisen yhteistyön välttämättömyydestä Espanjassa.

Ja kun Asanjan hallitus joukkojen painostuksesta, kun joukot jo alkoivat vapauttaa vankiloihin suljettuja kumouksellisia, päätti julistaa amnestian odottamatta Cortesin (parlamentin) kokoontumista, mutta porvarillisen laillisuuden säilyttämiseksi kääntyi parlamenttipuolueiden vakituisen edustajiston puoleen (s.o. vanhan parlamentin edustajiston puoleen, jossa oli valtava enemmistö taantumuksellisia), niin kaikkien taantumuksellisten puolueiden edustajat joukkoja peläten äänestivät amnestian puolesta. Kuitenkin olisi täysin väärin ajatella, että tämä rintamanmuutos olisi "Action popular'en ja muiden vastavallankumouksellisten puolueiden todellinen kannanmuutos. Heidän tarkoituksenaan on mahdollisuuden mukaan välttää joukkodemonstratiota ja olla antamatta joukkoliikkeen kehittyä eri muodoissaan, joita jo käytetään ja sovellutetaan kansanrintaman ohjelman täytäntöönpanon takaamiseksi.

Niin esimerkiksi Madridin kansantalon, joka talo yhdistää suuren enemmistön Madridin ammattiliittoja, johtajat pohtivat pleenumissaan kysymystä viivytyksistä kansanrintaman ohjelman erinäisten ohjelmakohtien täytäntöönpanossa ja päättivät julistaa suuren kamppailun, pysähtymättä yleislakonkaan edessä, että saataisiin palautetuksi takaisin työhön kaikki eroitetut ilman poikkeusta ja hyväksytyksi joukko toimenpiteitä työläisten hyväksi. Kaikkialla maassa ja erikoisesti kaupungeissa pakoittavat mahtavat joukkodemonstratiot vallan-

pitäjiä tekemään myönnytyksiä työtätekeville ja nopeasti, ilman mitään byrokraattista volokiittaa, toteuttamaan kansanrintaman ohjelmaa. Kuten tunnettua, järjestettiin Madridissa helmik. 29 ja maalisk. 8 pnä satatuhatlukuisia miitinkejä ja maalisk. 1 pnä suunnattomia joukkodemonstratioita Madridissa (600 tuhatta ihmistä) ja Barcelonassa (700 tuhatta ihmistä). Mielenosoittajat vaativat hallitukselta viipymätöntä kansanrintaman ohjelman toteuttamista ja Katalonian täyden autonomian palauttamista.

Vastavallankumouksellisten puolueiden johtajat yrittävät heittää Asanjan hallitukselle sillan, jotta sen yrityksissään noudattaa porvarillista laillisuutta eri toimenpiteiden täytäntöönpanossa olisi pakko nojautua näihin vastavallankumouksellisiin puolueisiin. Kuitenkin nämä samat puolueet valmistelevat vastavallankumouksellisia esiintymisiä Asanjan hallitusta sekä kansanrintamaa vastaan.

Asanjan hallitus on vasemmistoporvarillinen hallitus. Se ei ole kansanrintaman hallitus, ei vain sen vuoksi, että siinä eivät ole edustettuina työväenjärjestöt, vaan vain vasemmistotasavaltalaiset puolueet, vaan pääasiassa sen vuoksi, että tämä hallitus — kuten nykyiset vallanpitäjät ennakolta selittivät kansanrintaman ohjelmassa — vastustaa tilanherrojen, kirkon ja valtion maiden takavarikoimista maataloustyöläisten ja maattomain talonpoikain hyväksi.

Mutta huolimatta siitä, että se on vasemmistoporvarillinen hallitus, kommunistinen puolue ja työväenjärjestöt tukevat sitä sen toteuttaessa kansanrintaman vaaliohjelmaa, sekä myöskin taistelussa vastavallankumouksellisia fasistisen mullistuksen toimeenpanoyrityksiä vastaan.

Kommunistinen puolue kritikoi aivan oikein tämän hallituksen epäröintiä ja horjuvaisuutta, hallituksen joka heti ensi päivänä muodostamisensa jälkeen antoi Asanjan ilmoittaa, että amnestian voi antaa vain parlamentti, mutta jonka sittemmin oli pakko antaa vahvistuksensa jo tapahtuneille tosiasioille ja julkaista dekreetti amnestiasta. Mutta tätä dekreettiä toimeenpannessaankaan ei hallitus osoittanut tarpeellista energiaa ja päättäväisyyttä.

Kommunistit kritikoivat oikeudenmukaisesti Asanjan hallitusta siitä, että se ei heti olemassaolonsa ensi päivinä ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin talonpoikaisjoukkojen hyväksi; että se viivytteli muitakin tärkeitä toimenpiteitä kansanrintaman ohjelman toteuttamisessa ja fasistista mullistusta valmistaneiden vastavallankumouksellisten kenraalien, sellaisten kuin Francon ja Godedan, vangitsemisen asemasta määräsi heidät divisioonain päälliköiksi; tähän mennessä se ei ole ryhtynyt tuskin mihinkään toimenpiteisiin valtiokoneiston, armeijan, poliisin, kansalaiskaartin, rynnäkkökaartin ja prokuratuurin puhdistamiseksi vastavallankumouksellisista monarkistisista ja fasistisista aineksista; se ei ole riisunut aseista eikä hajoittanut tärkeitä fasistisia järjestöjä.

Espanjan kommunistinen puolue asettaa aivan oikein kysymyksen siitä, että työtätekevien joukkojen on välittömästi omalla toiminnallaan pyrittävä ja myötävaikutettava kansanrintaman ohjelman toteuttamiseen ja että ensikädessä on pyrittävä takavarikoimaan tilanherrain maat ja tyydyttämään talonpoikaiston muut vaatimukset. Mutta on välttämätöntä todeta, että joskin tämä pyrkimys joukkojen itsenäiseen toimintaan kaupungeissa huomattavassa määrässä toteutetaan käytännössä, *niin maaseutu jää tässä suhteessa vielä huomattavasti jälkeen,* ja se merkitsee *erikoista vaaraa vallankumouksen vastaiselle kehitykselle.*

On epäilemätöntä, että eri taantu-

mukselliset, fasistiset ryhmittymät ja puolueet pyrkivät nyt saamansa voimakkaan iskun jälkeen järjestämään rivinsä siirtyäkseen uudelleen hyökkäykseen. Ne pyrkivät saamaan kansanrintamaan aukon, jotta se myöhemmin laajenisi hajaantumiseksi. Siinä tarkoituksessa ne pyrkivät luomaan maahan kaaosta, aiheuttamaan paniikkia ja epäjärjestystä. Ne provosoivat vielä valtiokoneistossa olevien agenttiensa avulla verisiä joukkojen yhteentörmäyksiä aseellisten voimien kanssa, järjestävät provokatiotarkoituksessa kirkkojen, luostareiden ja kartanoiden tuhopolttoja, toimeenpanevat murhayrityksiä kansanrintaman toimitsijoita vastaan, uhkaavat sulkea tehtaat ja tuotantolaitokset ja edistävät kullan virtausta ulkomaille. Tällä provokatiopolitiikallaan vastavallankumoukselliset puolueet yrittävät peloittaa kaupunkien pikkuporvaristoa ja talonpoikaistoa, sysätä ne erilleen kansanrintamasta, jarruttaa vallankumousta, pakoittaa Asanjan hallituksen kulkemaan oikealle, suunnata sen kansanrintamaa vastaan. Tällainen v a s t a v allankumouksen pääjohtajien asenne ei sulje pois uusien vastavallankumouksellisten kapinayritysten mahdollisuutta, vaan juuri pyrkiikin valmistamaan maaperää niille.

Paljastaen vastavallankumouksen uudet, työväenjoukkoja vastaan suunnatut p r o v o katsiomanööverit, pyrkien käyttämään ratkaisevia toimenpiteitä fasistisia voimia vastaan ja esiintyen vastavallankumouksen asemien murskaamisen ja kansanrintaman ohjelman pikaisen toteuttamisen puolesta Espanjan kommunistipuolue taistelee samalla kansanrintaman kaikinpuolin lujittamisen puolesta. Se asettaa oikein kysymyksen siitä, että *vain vahvat allianssit, jotka työtätekevät itse ovat valinneet ja jotka käsittävät niin järjestyneet kuin järjestymättömätkin työläis- ja talonpoikaisjoukot, voivat olla riittävänä takeena siile, että nuorta, organisatoorisesti vielä muovautumatonta k a n s anrintamaa eivät murra vastavallankumouksen julkeat provokatiot, vaan että päinvastoin kaikki nämä provokatiot ovat tuomitut epäonnistumaan.* Kuitenkin *sellaisten työläisten ja talonpoikain allianssien* muodostamiseksi, jotka takaavat täyden voiton fasismista ja demokraattisen vallankumouksen voittoisan päättämisen, on välttämätöntä, että *työväenluokka itse olisi yhtenäinen.* Ja se vaatii yhteistoiminnan edelleen lujittamista ensi kädessä kommunistisen puolueen ja sosialistisen puolueen välillä, vaatii yhteistoiminnan lujittamista — ammattiliittojen täydellisen yhtenäisyyden edellytyksenä — kahden suurimman ammattiliittokeskuksen, Yleisen työläisten liiton ja Kansallisen työkonfederatsion välillä työläisjoukkojen välittömien vaatimusten suojaamiseksi, vaatii muodostettavaksi nuorison joukkojärjestön, joka kykenee organisoimaan ja kasvattamaan nuoren polven luokkataistelun ja sosialismin puolesta käytävän taistelun hengessä, vaatii voimistettua taistelua proletariaatin yhtenäisen vallankumouksellisen puolueen luomisen puolesta.

("Kommunistitsheskij internatsional", n:o 5—6. v. 1936.)

Toveri Fritz Heckertin muistolle

ON KUOLLUT eräs Saksan työväenluokan ja Saksan kansan parhaimpia poikia, kivityömies Fritz Heckert. Hän oli 52-vuotias. 34 vuotta oli hän Saksan työväenliikkeen riveissä, oli Saksan proletariaatin kaikkien suurten taistelujen osanottaja ja johtaja. Syntyen proletaari-taistelijan perheessä Saksin tekstiilipiirissä saksalaisen työväenliikkeen vanhojen traditsioiden keskuksessa, imi Fritz Heckert itseensä XIX vuosisadan lopun Saksan työväenliikkeen parhaat traditsiot. XX vuosisadan alussa, jolloin reformismi alkoi hajoittaa Saksan työväenliikettä, esiintyi Fritz Heckert päättävästi luokkasovittelun politiikkaa vastaan ja asettui sosialidemokraattisen puolueen vasemmistoradikaalisen sivustan ensimmäisiin riveihin.

Hänen vallankumouksellinen tempperamenttinsa ja agitaattorin suuri kyky, hänen rohkea taistelunsa reformismia vastaan, hänen vakava marxilainen valmentuneisuutensa, jonka hän hankki itsensä kasvattamiseksi käymänsä itsenäisen ja sitkeän työn hinnalla, hänen mainio ammattiliittotyönsä tekivät hänestä jo imperialistisen sodan aattona saksalaisten proletaarien erään tunnetuimman ja rakastetuimman johtajan. Hän oli yksi niiden Saksan työväenluokan uumeneista lähteneiden proletaaristen vallankumouksellisten joukosta, jotka olivat kiinteässä yhteydessä internatsionalistiseen työväenliikkeeseen ja joista Saksan ja kansainvälinen proletariaatti oikeutetusti ylpeilee. Proletariaatin internatsionalistisen taistelun käytännöllisessä kokemuksessa hän jo sodan edellä karaistui ja kasvoi Saksan kommunistisen puolueen tulevaksi johtajaksi.

Sodan aikana oli hän eräs ensimmäisiä spartakuslaisia, jotka yhdessä Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin kanssa kohottivat sosialishovinistien likaan tallaaman proletaarisen internatsionalismin lipun ja astuivat rohkeasti ja päättävästi taisteluun imperialistista sotaa vastaan. Imperialistit heittivät hänet useamman kerran vankilaan. Häntä vihasivat ja vainosivat sosialidemokratian taantumukselliset johtajat, joiden johdossa Chemnitzissä, jossa Fritz Heckert työskenteli, oli aseistetun vastavallankumouksen turmiotatuova sankari Gustav Noske.

Marraskuun vallankumous vapautti Fritz Heckertin vankeudesta. Koko vallankumouksellisella innostuksellaan asettui hän kohta taistelun tuoksinaan, Chemnitzin työläisten ja sotilaiden edustajien sovetin johtoon. Siitä alkaen kävi hän 17 vuotta yhtämittaa väsymätöntä taistelua Sovetti-Saksan puolesta. Sovettien aate, proletaarisen diktatuurin aate, Venäjän suuren proletaarisen revolutsion opetukset kehittivät Fritz Heckertistä erään ensimmäisiä taistelijoita Saksan kommunistisen puolueen luomisen puolesta, Kommunistisen Internatsionaalen luomisen puolesta ja auttoivat häntä voittamaan vasemmistolaisten ja Rosa Luxemburgin virheet.

Saksan kommunistisen puolueen, jonka luomiseen hän osallistui aktiivisesti, syntymisestä alkaen nykyiseen raskaaseen taisteluun asti fasismin barbaariutta vastaan, — on Saksan kommunistisen puolueen mainio tie ollut myöskin Fritz Heckertin tie. Saksassa ei ollut ainuttakaan suurta luokkataistelua, ei ainuttakaan joukkolakkoa, joissa ei olisi ilmennyt hänen mahtava proletaarisen tribunin voimansa, ei olisi ilmentynyt hänen mitä rikkain ammattiliittotyön kokemuksensa, hänen organisatoorinen osuutensa. Hänen horjumaton uskollisuutensa puolueelle teki hänestä Saksan kommunistisen puolueen bolshevisoimisessa

Ernst Thälmannin erään lähimpiä asekumppaneita.

Internatsionalistina, revolutsioneerisena ammattiliittojohtajana, uhrautuvaisena taistelijana proletariaatin yhteisrintaman ja ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta tunsivat hänet kaikkien maiden työläiset. Eräänä Kommunistisen Internatsionaalen uskollisimpia poikia ja kansainvälisen työväenliikkeen huomatuimpia työntekijöitä asetettiin hänet oikeutetusti Kommunistisen Internatsionaalen johtoon.

Raskas on se menetys, jonka Saksan kommunistinen puolue ja koko Kommunistinen Internatsionaale ovat toveri Fritz Heckertin kuoleman johdosta kärsineet.

Yli kolme vuotta on Saksan kommunistinen puolue käynyt sankarillista taistelua fasismia vastaan. Yli kolme vuotta Saksan kommunistisen puolueen kaaderit ovat vuodattaneet verta. Ja enemmän kuin koskaan ennen tarvitsisi puolue hänen palavaa fasismivastaista agitaattorin sanaansa, hänen kumouksellisen taistelun sytyttävää innostustansa, hänen syvällistä yhteyttään Saksan työväenluokkaan, jonka luokkataistelun traditsioita hän edusti.

Vallankumouksen todellisen sotilaan tavoin kaatui Fritz Heckert taistelupaikalla. Vielä muutamaa tuntia ennen kuolemaansa esiintyi hän Ernst Thälmannin 50-vuotispäivän yhteydessä pidetyssä kokouksessa tulisella kehoituksella taisteluun rauhan puolesta. "Taistelu rauhan puolesta on kansainvälisen työväenluokan keskeisin tehtävä. Taistelu Saksan työväenluokan johtajan Ernst Thälmannin vapauttamisen puolesta on taistelua rauhan puolesta. Taistelu rauhan puolesta on taistelua Ernst Thälmannin vapauttamisen puolesta."

Näillä sanoilla päättyi proletaarisen taistelijan ja Saksan kansan jalon pojan, Fritz Heckertin, viimeinen puhe.

Tällä hitleriläistä fasismia, uuden sodan päälietsojaa vastaan käytävän taistelun tunnuksella ovat Saksan ja koko maailman kommunistit edelleenkin taistelevat ja voittavat.

Dimitrov, Pieck, Florin, Ercoli, Kuusinen, Manuilski, VanMin, Koplenig, Foster, Lenskij, Kolarov, Moskvin, Brauder, Okano, Losovskij, Bronkovskij, Mihal, Bela Kun, Haien, Varga, N. Popov, Tshemodanov, Kon-Sin, Tuominen, Gopner, Krumin, Anvelt, Angaretis, Ferdi, Stasova, Iskrov, Tshakaja, Krajevskij, Gzhegozhevskij, Valetskij ja *Shkirjatov.*

Marxismin klassikot kielestä*)

V. I. STELLETSKIJ

Missä sitten ilmenevät kielen luokkaerikoisuudet? Ne ovat, kuten edellä esitetyistä marxismin perustajain lausunnoista näkyy, ennen kaikkea puhetyylissä, sanaston valinnassa ja semantiikassa (sanan merkityksessä), — sama sana voi saada aivan toisen sisällön, — kaikki tämä riippuu toisesta luokkatietoamisesta. Konkreettisesti tämä kysymys voidaan ratkaista vain tarkastelemalla määrättyjä luokkakieliä niiden historiallisen kehityksen yhteydessä: pitää tietää, kuinka ne ovat muodostuneet, kuinka on muodostunut tutkittava luokka [35]. On täysin mahdollista, että kielen luokkaluonne ei ilmene vain toisenlaisena puhetyylinä, vaan myöskin syntaksiksen (lauseopin) erikoisuuksina sekä morfologian ja fonetiikan erikoisuuksina. Jo tällainen kovin yleinenkin kysymyksen ratkaisu vie välttämättömästi stilistiikan (tyyliopin) asettamiseen marxilais-leniniläisen lingvistiikan osaksi, koska monissa tapauksissa juuri puhetyylistä saadaan ratkaisu kielitieteelle niin perusluontoiseen kysymykseen, kuin on kielen luokkaluonne.

Nykyaikaista kieltä tutkittaessa on mitä tärkeintä ottaa huomioon marxismin klassikoiden määritelmät entisyyden jätteistä. Puhuessaan porvarillisesta yhteiskunnasta Marx viittaa edellisten yhteiskuntamuotojen kaudelta perintönä säilyneisiin jätteihin siinä. "Porvarillinen yhteiskunta, — kirjoittaa Marx, — on parhaiten kehittynyt ja monipuolisin tuotannon historiallinen järjestö. Kategoriat, jotka ilmaisevat porvarillisen yhteiskunnan suhteita, ja sen rakenteen ymmärtäminen tekevät samalla mahdolliseksi tunkeutua kaikkien kuolleiden yhteiskuntamuotojen rakenteeseen ja tuotantosuhteisiin, joiden sirpaleista ja aineksista se rakentuu, jatkaen usein niiden jätteiden, joita se ei vielä ollut ehtinyt voittamaan, mukanaan laahaamista, usein kehittäen täyteen merkitykseensä sen, mikä ennen oli olemassa vain vihjauksena. Ihmisen anatomia on apinan anatomian avain. Vihjaukset korkeampaan eläinten alemmissa muodoissa sitä vastoin voidaan ymmärtää vain siinä tapauksessa, jos tämä korkeampi on jo tunnettua. Porvarillisen yhteiskunnan ekonomiikka antaa meille näin antiikin talouden avaimen j.n.e. Mutta ei suinkaan siinä mielessä, kuin asian ymmärtävät ekonomistit, jotka lakaisevat pois kaikki historialliset eroavaisuudet ja näkevät kaikissa yhteiskunnallisissa muodoissa porvarilliset muodot. Sanat "obrok", "destjatiina" y.m. me voimme ymmärtää, jos me tunnemme maakoron, mutta niitä ei saa samaistaa viimemainitun kanssa.

Koska edelleen porvarillinen yhteiskunta itse on vain kehityksen ristiriitainen muoto, niin edellisten formatsioiden suhteita siinä tavataan vain sekasyntyisessä tai naamioituneessa muodossa, kuten esimerkitsi "obshtshina—omistus" [36]).

Samoin kuin porvarillisessa yhteiskunnassa on edellisten kuolleiden yhteiskuntamuotojen jäännöksiä, niin myöskin kielessä on kaukaisten aikakausien jäännöksiä. Porvaristonkin kielessä on joskus hyvinkin kaukaisten ja kuolleiden muotojen jäännöksiä. Nämä jäännökset voivat juontaa ammoiseen, hämärään muinaisuuteen. Muistamme, että viidestä yhteiskunnallis-taloudellisesta kerrostumasta, joita Neuvosto-Venäjällä oli, yksi oli "patriarkallinen, melkoisessa määrin talonpoikainen luontaistalous" [37]). On luonnollista, että vielä suuremman määrän ja vielä kaukaisempia entisyyden aikojen jäännöksiä voi säilyttää hallitsemattomien luokkien kieli, ei porvariston, ei feodaalien, vaan talonpoikaiston, erikoisesti niiden kansojen, joiden historiallinen kehitys on ollut hidastunutta.

---

[35]) Proletariaatin kielestä ks. Ivanov ja Jakubinskij "Kirjoitelmia kielestä" ja Jakubinskin kirjoitusta kokoelmassa "Porvarillista salakuljetusta vastaan kielitieteessä", GAIMK, 1932.

*) Kirjoituksen alkuosa edellisessä numerossa.

[36]) K. Marx. "Poliittisen taloustieteen kritiikkiä", Johdanto. Partizdat, 1932, s. 37.

[37]) V. I. Lenin. Teokset XXII, s. 513 ja XXVI, s. 322.

Tunnetussa kirjoituksessaan "Kieli ja vallankumous" Lafargue osoittaa, että "kansat, joiden keskuudessa poliittiset ja yhteiskunnalliset tapaukset kulkevat intensiivisesti, muuttavat kieltään nopeasti, kun sen sijaan kansojen keskuudessa, joilla ei ole historiaa, kielen kehitys pysähtyy" [38]).

Kieli säilyttää suuremman määrän entisyyden jäännöksiä kuin mikään muu ideologinen päällysrakenne. Tämän selvittää se, että vaikka kieli jatkuvasti muuttuu (ja vallankumouksellisina aikoina ylen nopeasti, hyppäyksittäin) [39]), on se kaikkein konservatiivisimpia päällysrakenteen osia, konservatiivisia siinä mielessä, että se säilyttää suuren määrän, kokonaisia kerroksia ja kasaantumia kaukaisten aikakausien jäännöksiä. Nämä jäännökset juontavat usein alkunsa luokkayhteiskuntaa ja sukuyhteiskuntaa edeltäneestä yhteiskunnasta. Tällaisen kielen jälellejääneisyyden selvittää sen tehtävä ihmisten välisenä yhteysvälineenä ja sen kehityksen dialektiikka. Kielen kehityksen liikkeellepanevana voimana on kielen ja ajatuksen välinen dialektinen yhtenäisyys.

Ajatuksen kehityksen määrää baasiksen, tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden kehitys, joka luokkayhteiskunnassa ilmenee luokkataisteluna. Mutta ajatuksen kehitys jää jälkeen taloudellisen baasiksen kehityksestä. Ajatus voi muuttua paljon hitaammin ja suurin vaikeuksin. Ja siellä, missä luontaistalous säilyy melkein muuttumattomana satoja vuosia, siellä säilyy muuttumatta myöskin ajatus ja vielä enemmän kieli. Mutta muuten — muistakaamme, että ajatus saa muotonsa kielessä — tällainen ajatuksen ja kielen välisen keskinäissuhteen käsittäminen ei suinkaan ole suppeata, köyhää, hengetöntä; se ei ole yksinkertaistutettua, hengetöntä, skolastista muodon ymmärtämistä, ikään kuin jotakin ulkonaista suhteessa sisältöön; muodon ja sisällön keskinäissuhde on täynnä elämää, se on erinomaisen monipuolista, monimutkaista, ikuisesti muuttuvaa ja uudistuvaa kehitystä. Kehityksessään, joka ilmenee kielen muodossa, ajatus alistaa ja muuttaa kieltä aktiivisesti. Sisältö muuttuu muodoksi, mutta muoto vuorostaan muuttuu sisällöksi. Kielen rikastuminen, jonka on aiheuttanut ajatuksen rikastuminen, luo mahdollisuuden ajatuksen edelleen rikastumiseen. Kuitenkin saattaa muodon voittaminen eri prosessien vaikutuksesta hidastua (ja aina hidastuu), ja muuttunut ajatus voi saada ilmaisunsa vanhoissa kielellisissä muodoissa. Ajatus on rikkaampi kuin kieli. Kieli jää jälkeen ajatuksesta. Tämä kielen jälkeenjääminen pitää ottaa huomioon kieltä tutkittaessa. Kirjoituksessaan "Uusi kielitiede ja dialektinen materialismi" sanoo A. M. Deborin: "... usein vanha perintö vääristää uuden ajatuksen, uuden yhteiskuntaluokan ajatuksen. Kieli vaikuttaa ajatukseen tavattomassa määrin, koska se konservoi (säilyttää) kaikkien entisten aikakausien, kaikkien ajatuksen asteiden ja aikakausien rudimenttejä (jäännöksiä)" [40]).

Tällaisesta kielen ymmärtämisestä seuraa johtopäätöksenä, että kieltä voi käyttää historiallisena lähteenä. Juuri tällaisena pitivät ja näin usein käyttivät marxismin klassikot kieltä.

Tuon vain yhden esimerkin. Maaliskuun 25 päivänä v. 1868 päivätyssä kirjeessään Engelsille Marx kirjoittaa: "Mutta mitä olisi sanonut old (vanha) Hegel, jos olisi vain tietänyt, että yleinen (Allgemeine) ei germaaneilla ja pohjoisilla kansoilla merkitse mitään muuta kuin yhteistä maata (Gemeinland), ja "yksityinen" (Sondre, Resondre) ei mitään muuta kuin tästä yhteisestä maasta eroitettua yksityisomaisuutta (Sondereigen)? Tässä loogilliset kategoriat — kirottua — ovat suorastaan johtuneet meidän suhteistamme" [41]).

Tämä lainaus on mielenkiintoinen siinä suhteessa, että Marx osoittaa siinä, miten sanat, jotka merkitsevät abstraktisia käsitteitä, ovat lähtöisin sanoista, jotka ovat merkinneet yhteiskunnallisen elämän konkreettisia ilmiöitä.

---

[38]) P. Lafargue. "Kieli ja vallankumous", izd. "Academia", 1930, s. 20.

[39]) P. Lafargue "Kieli ja vallankumous".

[40]) Akad. A. M. Deborin. "Uusi kielitiede ja dialektinen materialismi", SSSR:n Tiedeakatemia, 1935.

[41]) K. Marx ja Fr. Engels. Teokset XXIV, s. 34.

VII.

Jo tästä, hyvin epätäydellisestä marxismin klassikoiden kielestä antamisen lausuntojen yhteenvedosta käy selville, että Marxia ja Engelsiä täytyy pitää dialektis-materialistisen kielitieteen perustan laskijoina. Esitetyssä yhteenvedossa ei ole jätetty syrjään vain erinäisiä, vähemmän tärkeitä seikkoja, vaan kokonaisia alaosastoja. Minä en ole tässä juuri ollenkaan esittänyt Marxin ja Engelsin teoksissa olevia etymoloogisia (sanojen alkuperän selvitystä koskevia) ja semanttisia (sanojen merkityksen muuttumista koskevia) selvityksiä j.n.e. Kuitenkin voi Marxin ja Engelsin erinäisistä lausunnoista nähdä, että he ovat keksineet semanttisia peruslakeja (s.o. sanojen merkitysten muuttumisen lakeja). Marx ja Engels toteavat ensiksikin, että sanojen merkityksen muuttuminen on johtunut itse yhteiskunnan muuttumisesta; toiseksi, että uutta ilmiötä osoittamaan voi vakiintua vanha nimitys, jolloin tämän nimityksen siirtyminen tapahtuu funktsionaalisen (tehtävää tarkoittavan) tunnusmerkin mukaan, s.o. uusi ilmiö jää saman tehtävän kantajaksi kuin vanha, sillä on sama toimi; kolmanneksi, että samalla sanalla voi olla koko joukko merkityksiä [42]; neljänneksi, että sanat jotka merkitsevät abstraktisia käsitteitä, polveutuvat sanoista, jotka merkitsevät yhteiskunnallisen elämän konkreettisia ilmiöitä. Näin Marx ja Engels ovat materialistisen semasiologian (sanojen merkitystä ja niiden muuttamislakeja käsittelevän tieteen) perustan laskijoita. Ja lopuksi on olemassa marxismin klassikoiden lausuntoja, jotka antavat mahdollisuuden rakentaa kieliopin uudestaan dialektis-materialistiselle pohjalle.

Lopuksi pysähdyn vain siihen kysymykseen, miten kansalliset kielet kehittyvät vastedes, ja mitä siitä ovat sanoneet marxismin klassikot. Jo Marx ja Engels ovat selvittäneet, että kansalliset kulttuurit välttämättömästi sulautuvat yhdeksi yhtenäiseksi sosialistiseksi kulttuuriksi, sen jälkeen kun sosialismi on voittanut koko maailmassa. Tätä ajatusta ovat sitten kieleen nähden kehittäneet, syventäneet ja täydentäneet Lenin ja Stalin. Tov. Stalin antoi selostuksessaan puolueen XVI edustajakokouksessa tälle määritelmälle klassillisen muodon. "Voi näyttää merkilliseltä, — sanoo tov. Stalin, — että me, jotka kannatamme kansallisten kulttuurien sulattamista tulevaisuudessa yhdeksi yhtenäiseksi (muodoltaan ja sisällöltään) kulttuuriksi, jossa on yksi yhteiskieli, olemme nykyhetkellä, proletariaatin diktatuurin kaudella, samalla kansallisten kulttuurien **k u k o i s t u k s e n** kannattajia. Mutta tässä ei ole mitään merkillistä. Pitää antaa kansallisten kulttuurien kehkeytyä ja kehittyä, ilmituoda kaikki mahdollisuutensa, jotta luotaisiin ehdot niiden sulattamiseksi yhdeksi yhteiskulttuuriksi, jolla on yksi yhteiskieli. Muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien kukoistus proletariaatin diktatuurin oloissa yhdessä maassa, **j o t t a** ne sulautuisivat yhdeksi (muodoltaan ja sisällöltään) sosialistiseksi yhteiskulttuuriksi, jolla on yksi yhteiskieli, silloin kun proletariaatti voittaa koko maailmassa ja sosialismi juurtuu elinoloihin, siinä juuri onkin kansallisen kulttuurikysymyksen leniniläisen asettelun dialektisuus" [43].

Eräässä muistiinmerkinnässään Lenin osoittaa venäjän kielen edelleen kehittämisen konkreettisen tien. Hän sanoo, että "venäjän kieli kulkee eteenpäin englannin kielen suuntaan..." ja hän näkee tämän kehitysprosessin siinä, että venäjän kieli on hankkinut joitakin amorfisuuden (ilman muotoa lauseeksi liittymisen) piirteitä, s.o. sanojen päätteiden poiskulumista, poispudoamista [44].

Tällä tavoin käy selväksi maailman kielten koko historiallinen kehityskulku: alkuperäisten kollektiivien murteiden moninaisuudesta, heimomurteiden kautta, evolutsionistisen ja revolutsionistisen kehityksen tietä, ajatuksen kehityksen yhteydessä, jonka on aikaansaanut yhteiskunnan kehitys, kansallisiin kieliin ja edelleen useiden vallankumousten kautta, milloin hyppäyksittäin, milloin vähittäisen evolutsionistisen kehi-

[42]) N. Bykovskij "K. Marx ja kielitiede", "Izvestija G. A. I. M. K", s. 41—45.

[43]) J. V. Stalin "Leninismin kysymyksiä", suom. p. 1932. s. 731.

[44]) Lenin viittaa sellaisiin uusiin muodostumiin kuin NEP, kom. prof. sov. raikoop. Teokset XXVII, s. 525.

tyksen tietä, sosialismin koko maailmassa saavuttaman voiton jälkeen, yhteiseen kansainväliseen kieleen. Ja huolimatta tämän prosessin moninaisuudesta, huolimatta osittaisesta kielten hajaantumisesta, on ehdotomasti vallitsevana kielten yhtymis-, lähenemis- ja sulautumisprosessi.

"Literaturnaja utshobasta" suoment. V. Salo.

Taloudellinen asema kapitalistisissa maissa*)

M. JOELSON ja A. TIVELJ

VUODEN 1936 kynnyksellä maailman porvarillinen lehdistö teki tavanmukaiset taloudelliset yhteenvedot kuluneelta vuodelta. Tavallisesti tällaiset katsaukset pyrkivät mikäli suinkin mahdollista kaunistelemaan vallitsevaa tilannetta; ne ovat aina paljon optimistisempia kuin mitä todellisuus antaisi aihetta. Mutta tällä kertaa maailman porvarillinen lehdistö löi kaikki "ruusunhohtoisten arvioiden" ennätykset maailman talouskriisin alkuajoista lähtien.

Erittäin suuren merkityksen porvarillinen lehdistö antoi tilanteen parantumiselle Amerikan Yhdysvalloissa. Amerikan Yhdysvalloissa tapahtunut huomattava tuotannon kasvu tulkittiin yleisen käänteen alkamiseksi yleensä koko maailmantalouden konjunktuurivaihteluissa. Kuvaavia talous- ja yleisellekin lehdistölle ovat seuraavanlaiset väittämät: "Vuoden 1935 merkitys on siinä, että se toi selvän ja eittämättömän käänteen noususuuntaan maailmantaloudessa" (unkarilaisen lehden "Pester Lloydin" liite "Maailmantalous vuonna 1935", julkaistu joulukuun 25 p:nä v. 1935).

Maailman porvariston optimismi johtuu vississä määrin siitä, että voitto-osingot viime vuosina ovat todellakin tuntuvasti kasvaneet. Yksinpä nekin tiedot, joita julkaisevat kapitalistiset liikelaitokset ja jotka epäilemättä osoittavat voittotulot pienemmiksi kuin mitä ne todellisuudessa ovat, osoittavat kapitalististen liikelaitosten voittojen kasvaneen kaikissa tärkeimmissä maissa. Kuvaavaa siinä suhteessa on saksalaisen pörssilehden "Berliner Börsen Zeitungin" helmikuun 18 p:nä v. 1936 julkaisema yhteenvetotaulukko:

Luetteloitujen kapitalististen liikelaitosten voitot (+) ja tappiot (—)

Vuodet	Amerikan Yhdysvallat (miljoonissa dollareissa)	Englanti (miljoonissa punnissa)	Saksa (miljoonissa markoissa)	Japani (miljoonissa jeneissä)
1932	— 105	+143	—3,0	+360
1933	+ 661	+145	0,0	+513
1934	+1051	+169	+0,6	+626
1935	+1280	+185	+1,1	+700

Mutta kysymys ei ole yksistään vain kapitalistien voittotulojen paisumisesta: analysoitaessa maailman talouden kehitystä viimeisen vuoden aikana on todettava teollisuustuotannon useissa maissa kasvaneen verraten suuresti, ja sen ohella on havaittavissa syvällisempiäkin muutoksia, jotka puhuvat eräänlaisen elpymisvaiheen koittaneen näissä maissa. Tämä taloudellisen tilanteen parantuminen kapitalistisissa maissa ilmenee maailman teollisuustuotannon perusosoittimien kasvussa. Sitä osoittavat muunmuassa seuraavat Saksan tilastohallinnon katsauksessa julkaistut tiedot:

*) Lyhennetty suomennos.

Maailman teollisuuden perusosoittimet [1])

	V. 1929	V. 1932	V. 1933	V. 1934	V. 1935
Maailman tuotantoindeksi (vuosi 1928 otettuna 100:ksi)	106	65	75	81	89
Kivihiili (miljoonissa tonneissa)	1.329	975	998	1.082	1.112
Nafta (miljoonissa tonneissa)	207	181	197	209	226
Valurauta (milj. tonneissa)	94,1	33,2	42,0	52,2	81,1
Teräs (milj. tonneissa)	116,9	55,2	61,5	72,7	86,4
Kupari (tuhansissa tonneissa)	1.895	929	1.036	1.243	1.442
Automobiilejä (tuhansissa kapp.)	6.278	1.977	2.683	3.749	5.128
Keinotekoista silkkiä (tuhansissa tonneissa)	199	240	350	414	500

Tämä taulukko on hyvin kuvaava toisaalta sen vuoksi, että se todistaa nykyajan kapitalismille verraten nopeata niin yleismaailmallisen tuotantoindeksin kuin myöskin teollisuuden eri alojen kasvua; toisaalta se osoittaa, että vielä 6—7 vuodenkaan jälkeen kriisin alkamisesta ei maailman tuotantotaso ole saavuttanut kriisinedellistä tasoa, minkä ohella erittäin kaukana vuoden 1929 tasosta ovat vielä tärkeimmät tuotantoalat, jotka määrittelevät koko kapitalistisen tuotantojakson kulun: valurauta ja teräs.

Jo nämä numerot sinänsä kuvaavat niitä jarruttavia oloja, joissa tuotannon kasvu kapitalistisissa maissa nykyään tapahtuu. Samaan aikaan tuotannon analysointi eri maittain otettuna osoittaa tavatonta epätasaisuutta tuotannon kasvussa viime vuosina: eräät maat ovat jo tuntuvasti harpanneet yli vuoden 1929 tason, toiset parhaillaan lähentelevät sitä; kuitenkin useissa maissa teollisuustuotanto yhä edelleenkin polkee alimman kriisipisteensä ympärillä.

Ja vihdoin, tämä tuotannon kasvu tapahtuu oloissa, joissa kapitalismin sisäiset ja ulkonaiset ristiriidat ovat yhäti kärjistyneet, piillen siinä suuria vaaroja sen taloudelliselle asemalle.

Tämänpä vuoksi suurin osa porvarilehdistössä julkaistuista tilannekatsauksista, alettuaan ensin perin optimistisista arvioista, kuitenkin lopuksi varoittavat lukijoita vaipumasta liian hyviin toiveisiin. Näissä katsauksissa kuultaa levottomuus tulevaisuudesta. Esimerkiksi Amerikan suurin taloudellinen aikakausjulkaisu "Annalist" vuosikatsauksessaan (tammikuun 17 p:nä) kirjoittaa: "Monilla aloilla on tilanne edelleenkin jäänyt kovin kriitilliseksi, ja vaikkakin nykyinen tilanne ylipäänsä on suotuisampi kuin vuosi sitten, niin siitä huolimatta tulevaisuus jää kovin hämäräksi."

(Jatkuu.)

[1]) Maailman yleiseen tuotantoindeksiin ja myöskään valuraudan ja teräksen tuotanto-osoittimiin ei ole sisällytetty SSSR.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, пл. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 36 Jätetty kirjapainoon 10/IV kirj. painett. 27/IV-36 г.
Ленгорлит № 11069 авт. л. 4½ Кол. зн. 181.500 ф. б. 82×110. Тираж 1830 Заказ 1156

Типография „Кирьяпая". Ленинград, Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE „KIRJA“,

voidakseen paremmin tyydyttää julkaisemiensa kirjojen kysynnän ja saannin niissä asutuskeskuksissa ja paikkakunnilla, joissa ei ole kirjamyymälöitä tai kustannusliikkeen kirjoja myyviä kauppoja,

ON RYHTYNYT V. 1936 TAMMIKUUN 1 PÄIVÄSTÄ LÄHTIEN OTTAMAAN VASTAAN TILAUKSIA JULKAISEMIINSA KIRJOIHIN POSTIN KAUTTA

Kirjat tullaan lähettämään postitse kustannusliikkeen varastosta Petroskoista JÄLKIVAATIMUKSELLA mihinkä hyvänsä Neuvostoliiton postiosastoon tai -toimistoon.

Kirjatilaukset on lähetettävä Kustannusliikkeeseen osoitteella: г. Петрозаводск Пушкинская ул. д. № 7 Изд-во „КИРЬЯ“ liittäen mukaan luettelo tilattavista kirjoista, tilaajan osoite ja postiosaston tai -toimiston nimi, jonka kautta on tarkoitus saada tilattava kirja. Kirjan saamiseksi postista on maksettava sen hinta ja lähetyskulut.

Kustannusliike tulee lähettämään pyydettäessä ilmaiseksi kataloogin varastossa olevista ja v. 1936 julaistaviksi aiotuista kirjoista.

VALTION KUSTANNUSLIIKE „KIRJA“
г. Петрозаводск, Пушкинская ул. д. № 7

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1936